Stephan

CĂLĂTORIE ÎN INTERIOR

MULȚUMIRI

În definitiv această carte se vrea o sinteză a unei experiențe personale, a unei încarnări dedicate descoperirii unei alte părți a existenței, cea invizibilă, dar perceptibilă, cognoscibilă şi manevrabilă. Această cercetare a plecat de la un fel de intuiție, de bănuială şi dorință de mai bine, care în timp a devenit o obsesie, continuu argumentată şi care în definitiv se concretizează într-o idee simplă, în care, dincolo de ceea ce percepem senzorial, există şi alte dimensiuni de forme de manifestare ale vieții, acestea identificându-se prin percepții mai fine, prin ceea ce gândim, simțim, trăim, generăm ca reacție continuă față de viață. Acest subtil e o masă de energie virgină, nouă, la îndemâna oricui, gata oricând să împlinească tot ceea ce reuşim să stabilim sau stabilizăm în noi ca intenție sau ideal.

În tot acest, drum, periplu, călătorie, am fost călăuzit de fel şi fel de forme de existență invizibile, am întâlnit fel şi fel de oameni dincolo de orice aşteptări, ființe care m-au ajutat la un mod dincolo de apreciere, dincolo de posibilitatea simplă de a le mulțumi acum în cuvinte. Efectiv existența s-a demonstrat plină de capodopere ale ființei umane, de genii în fel şi fel de domenii, de oameni care mi-au demonstrat dincolo de orice posibilitate de îndoială că există iubire, că merită să trăieşti, că merită mai presus de toate să fii fericit ca simplă şi unică acțiune. Acestora, aparent atât de banali, atât de obişnuiți şi normali, dar cu o forță interioară uimitoare, simt nevoia să le mulțumesc din toata ființa mea şi să-i asigur de toata dragostea şi respectul cuvenit (mai mult decât din partea mea, din partea întregului Univers care îi iubeşte fără nici cea mai mica urmă de judecată, de acuzație şi care în întreaga sa binecuvântare, îşi doreşte ca şi noi sa încetam orice acuzație la adresa personală – a tuturor de altfel – şi să lăsam pur şi simplu fericirea să se exprime prin fiecare din noi, într-o apreciere continuă).

Prima condiție în paradis este să fii fericit, de fericirea ta depinde fericirea tuturor. Paradisul există în clipa în care îți poți răspunde la o întrebare simplă: eşti de acord cu lumea în care te afli? Când răspunsul tău va fi afirmativ, deja participi la continuarea unei realități fascinante care deja există, care continuă prin fiecare din noi. Participarea ta se rezumă la un minim efort de atenție, admirație, sinceritate, bun simt – clipă din care totul devine evident un spectacol şi un miraj feeric al vieții în care eşti inclus şi tu.

AUTORUL

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Da, firește că este o carte – ca oricare alta. Probabil te întrebi „ce o mai fi și asta"? De fapt te întrebi dacă este bună. Ar putea fi, dar depinde de tine, de cât de bun ești tu. Un om bun poate extrage ceva bun din orice. „Am ce înțelege de aici"? Dacă vrei să înțelegi ceva – numai dacă știi ce vrei – te-ar putea interesa. Valoarea acestei cărți nu constă în prețul ei ci în modul în care vrei să aplici informația conținută. Te întrebi totuși despre ce-ar putea fi vorba – o fi roman de dragoste, polițist sau de război, are cafteală sau chestii științifice, e cu treburi mistice sau de aventură – care din ele? Păi s-o luăm în ordine: nu-i roman de dragoste dar poți afla câte ceva despre ea; nu-i nici roman polițist, dar poți descoperi câte ceva despre cum să te spionezi și poți vedea cum te fentezi și te minți la tot pasul; nu-i nici despre război, dar vei găsi destule despre războiul tuturor împotriva ta și despre războiul tău împotriva tuturor; n-are cafteală, dar ai ce vedea aici despre lupta ta cu tine; despre chestiile științifice mi-am permis să mai scriu, chiar mă întreb cât de rezistent poți fi la așa ceva, dacă ai nervii pregătiți pentru a vedea și în alt fel lucrurile, nicidecum mistic.

Nu este nici o carte mistică, deși are destule subînțelesuri și face destule referiri care reprezintă de fapt un nivel de conceptualitate comun, de care este imposibil să nu te atingi când ajungi la asemenea tematică. Aș putea spune că seamănă mai mult cu o carte de aventură. În fond este vorba de o călătorie, iar interiorul este al tău. Acest interior se confundă cu o lume subtilă cu care te întâlnești permanent, iar ceea ce îți propun este să fii cât mai atent și mai profund – astfel vei putea descoperi și câștiga cât mai multe.

Autorul

CAPITOLUL 1

„CE Dumnezeu SUNTEM?”

Bună întrebare! Şi totuşi suntem ceva, nu-i aşa? Hai să pornim de la ceea ce ştim despre noi. De pildă ştim că suntem „om”: un corp de carne, cu un nume şi parametri specifici (înălțime/scundime, grosime/grăsime, greutate/greutăți), înăuntru sunt ceva mațe, muşchi, măruntaie etc. Ce mai ştim? Că treaba asta are ceva care se numeşte inteligență, gândeşte şi simte – aşadar are sentimente/emoții/reacții. Se mişcă de colo-colo, are o activitate şi crede că trăieşte.

Bun, pentru început e de ajuns. Hai să vedem ce e cu toate acestea, în ordinea lor. Mai întâi îmi cer scuze ca ți-am ironizat minunata făptură, dar te poate ajuta să te relaxezi şi să nu-ți închipui inutil că vei descoperi aici secretul vieții, iar dacă vei crede că ai descoperit ceva interesant şi înălțător, poate te înşeli, oricum ar fi bine să nu mă iei în serios. În definitiv nu răspund eu de ceea ce crezi tu, ci consecințele concluziei tale.

Imaginează-ți că eşti la o cafea cu un prieten sau cu un oarecare şi nu aveți pretenții la discuții academice, ci aşa mai flecăriți şi voi vrute şi nevrute. Cu banii care i-ai dat pe carte consideră ca ai plătit consumația la un restaurant în care ai această discuție – repet, deloc savantă. Dacă rămâi cu ceva este doar un merit personal al tău. Unii nu înțeleg nimic nici din lucruri evidente, alții au revelații privind cele mai subtile lucruri, din aspecte aparent lipsite de orice importanță. Este doar o chestiune de bunăvoință şi atenție. Oricum viața ține numai şi numai de practică. Teoria nu te poate face să înțelegi, eventual face referire către practică. Aşa cum e cu adresele sau numerele de telefon: dacă nu ni le notăm sau nu suntem destul de atenți sau de relaxați, le uităm. Cine crede că a

înțeles ceva numai din discuții se înșeală profund iar viața i-o va dovedi. *„Știi, dar la ce te ajută că știi?"*

Acum putem trece la bucate – respectiv la carne, la a noastră, cea vie și inteligentă. Apropo, prin anii '60, după ce au studiat cosmosul, oamenii de știință au cugetat îndelung la asemănarea sa cu structura atomului, cu lanțul ADN și ARN, cu organismele vii, cu sinapsele (și alte alea inteligente) și au ajuns la concluzia (într-un mare congres) că *„universul este și se comportă ca o ființă vie și inteligentă"*, deci materia este așa ceva. Revenind la carnea noastră – cea de toate zilele – și ea este materie, deci vie și inteligentă. Asta ca să putem privi speculativ.

Concret, știm deja că la baza lanțului material este atomul, care este format din particule, unele care stau și altele care se mișcă destul de repede – cam cu viteza cu care am vrea noi să ni se rezolve dorințele. În fine, aceste particule sunt pline de energie și dacă le privim mai atent vom vedea că se împart în *„quarci"* și alte sub-particule care nici nu le putem ține minte câte mai sunt (electroni, protoni, neutroni, pozitroni, neutrino… șamd). Ideea acceptată este că la baza ființei noastre stă foarte multă energie într-o continuă mișcare. Am putea concluziona, fără să greșim sau să exagerăm, că suntem o formă de energie într-o continuă transformare. Impresia noastră este că vedem un corp de carne. Chimic îl putem împărți în materie lichidă (cam 70%), ținută într-o pungă/membrană (din piele), care este întinsă sau stă în capul oaselor pe un umeraș de… calciu (respectiv oase).

Mare brânză, putem spune că știam și noi asta. Sigur. Asta și vreau să demonstrez, că știm ce suntem, dar n-avem timp de așa ceva, nu ne prea interesează să ne dăm seama ce suntem. Cum vine asta? Pai și noi știm că există stele, Luna, Soarele pe cer. De ce? Ce folos? Ce-ar fi să ne imaginăm câte nopți în șir, ani la rând, bietul dar celestul Galilei o fi privit stelele și cerul în cele mai mici detalii, ca să își dea seama clar că se mișcă într-un mod anume: anual, lunar și zilnic, moment în care a decis să pună totul pe hârtie chiar cu riscul de a contrazice biserica, respectiv toată omenirea. Trebuia să îi facă atenți pe oameni că pământul

se învârte, nu cerul. Dar iluzia aşa pare.

Tot iluzoriu este şi faptul că pământul este plat sau ca o platformă. Miliarde de oameni au văzut totuşi la fel cu tatăl unui alt Mesia (Cristofor Columb) că pământul deşi se credea că e plat, corăbiile nu se mai vedeau după ce treceau de orizont. După câteva zile se întorceau – deci nu cădeau în neant, de unde reiese că ceva există mai în jos de orizont – şi de o parte a lui şi de cealaltă. Înseamnă că undeva aceste tărâmuri se întâlnesc şi pământul e rotund. Mii de ani oamenii puteau să jure că iluzia pământului plat este purul adevăr. Au urmat alte sacrificii în numele cunoaşterii şi Columb şi-a demonstrat… misiunea, deşi era la un pas de a fi înghiţit de religie. Noroc cu politica şi interesele ei economice. Mă întreb totuşi la ce ne foloseşte că ştim că e rotund, putea fi şi triunghiular că noi ne ducem viaţa la fel şi ne adaptăm la ideile noi. Nu ne încurcă cu prea mult ideea asta.

Nu ne încurcă nici ideea că omul este în principal şi în speţă o formă de energie în continuă transformare. Poate peste alte sute de ani o să ni se pară esenţial şi de o importanţă primordială în vederea materializării şi transfigurării noastre complete. Deocamdată nouă ne convine să credem că suntem o grămadă de carne care merge la lucru şi în rest îşi mai satisface ceva instincte. Mai departe, „pace vouă". Dar totuşi ce ne opreşte să vedem sau să credem aceasta? Însăşi vederea, mai precis iluzia a ceea ce vedem (ca şi în cazul pământului pătrat în jurul căruia se învârte tot cerul).

Cum se creează iluzia aceasta? Mă voi folosi de exemplul unui alt erou, Lobsang Rampa, care a scris pentru întreaga Lume Nouă, cu o jumătate de secol înainte, explicaţia iluziei, dată de învăţătorul său. *(… distanţa dintre atomi, privind mărit la scara respectivă, este egală cu distanţa dintre stele; distanţa dintre particulele atomice, identică cu distanţa între planete şi Soare. Vezi, noi ne putem mişca liber printre ele în aceste spaţii goale…)*, care reprezintă după cele mai ştiinţifice date şi rapoarte de expertiză… 1.000.000/81 unităţi. 0,000.081 părţi este materie densă în Univers. De pildă Pământul reprezintă exact a milioana parte din

Soare. Restul… 12345,6790(123456790) unități e spațiu gol în univers sau hidrogen rarefiat. Așa este și în corpul nostru fizic, aceste particule atomice se învârt cu o viteză suficient de mare încât să creeze iluzia unui corp compact. Un matematician atent va observa aici un adevăr și mai zdrobitor, care tinde evident către paradox: cât anume din materie este spațiu liber, cât din atomi, mai adăugăm vreo trei zero-uri… acesta este spațiul gol.

Totuși cum se creează iluzia? La mare repezeală! Adică luăm un obiect luminos, făclie, lanternă, spot laser, îl punem în capătul unei frânghii și îl învârtim cu viteză, sau rotim raza luminoasă. O să obținem un cerc continuu – exact ca la particulele elementare ale atomilor din corpul nostru – deși în realitate știm că spotul luminos reprezintă un procent infim și chiar variabil. Unui necunoscut îi putem juca o festă, îi spunem că-i un OZN! Sau dacă e papuaș (din Noua Guinee) îi putem spune ca e Dumnezeu Sfântul! Ar crede. Mai ales dacă ne facem o șapcă cu un astfel de dispozitiv laser și un motoraș ieftin. Orientat în sus creează pe tavan impresia cercului de sfânt, sau pentru maeștrii terapeuți, amatori de proști, impresia unei aure incandescente, chiar variabile. Drum bun acestora în Noua Guinee! Ce să faci în această situație? Noi știm că nu suntem sfinți deși cercul respectiv spune clar, aceasta, se vede cu ochiul liber. Avem și o aură imensă…

Energia asta numită om sau EU are un câmp magnetic individual și unul compus, comun. Acesta se mai numește și aură *(a fost pusă în evidență de soții Kirlian, cu zeci de ani în urmă, cu toate că poate doar 0 și ceva la sută din oameni cred ferm, deci folosesc această informație, de pildă pentru vindecări)*. Spațiul gol de care aminteam, nu-i chiar așa… gol. În el sunt alte forme de energie, la fel de invizibile ca și cele electromagnetice sau radio, în privința cărora nu putem face greșeala să le ignorăm doar din cauză că nu se văd. Dacă băgăm mânuța în priză facem buba – asta pentru cine mai apucă, ca și cei care încercau să pună mâna pe chivotul lui Moise… Sau dacă punem mâna pe bucata aia de sare de pe masa laboratorului de chimie, apucăm în câteva secunde să ne dăm seama că… *„treaba aia seamănă așa de bine cu sarea… dar de fapt era uraniu”* și după aia

ne vedem de „dincolo", cum stăm lungiți pe podea.

Așa-i iluzia asta, înșeală pe toată lumea cu neruşinare. Unii cred că se prind de fază – din nefericire cam puțini şi nici nu prea au spor să le arate şmecheria celorlalți care rămân indiferenți la asemenea tâmpenii abstracte şi aberante... aş putea spune chiar nesimțite. *„Ce, misticii ăştia n-au ochi să vadă ceea ce vedem şi noi, poporul care muncim... nu gândim... degeaba."*

Bine, acum să trecem la percepții. Cu carnea am lămurit ce e: **o formă de energie**. Înseamnă că de asta ne simțim noi aşa bine când mâncăm carnea – pardon, energia – de pe bietele animale! Pare-se prin Biblia *„de 3,5 ori preasfântă"*, se consemnează în Geneză că animalele ne-au fost date nouă în grijă iar noi suntem în grija sfântului, sau a îngerilor. *„Vai Doamne, ce bine că nu ne mănâncă îngerii noştri păzitori, sau că nu ne mănânci chiar Tu Doamne... dacă aşa-i Legea şi se poartă pe la noi"*.

Referitor la percepții, senzații şi emoții, de câte ori v-ați întors capul (respectiv ochii), simțindu-vă priviți de cineva (mai ales în zona fundului)! Câtă stupoare paranormală! Chiar asta se şi întâmpla, cuiva i se înțepenise privirea nesimțită, în chip visător, pe fundul (sau sânii - în cazul femeilor) sau fața voastră. Nici nu văzuse că-l făceați atent. Părea complet absent şi absorbit de imagine. Probabil că-şi amintea de cineva. Cu siguranță o fi vreo asemănare. Dar în procesul nostru se întâmplă un fenomen ciudat în care aura joacă un rol de maximă importanță, ea fiind responsabilă cu acest supra-simț. Ea vă face atentă că ceva vă deranjează (adică undeva se pierde o energie), aceasta se pierde din aură în imaginația celui care vă priveşte. Aura – câmpul ăsta magnetic personal – are ochi şi la spate şi are o cădere bruscă când ceva vă perturbă magnetismul... pe undeva exagerat. Prea se revarsă şi se împrăştie uşor. Nu mai riscați atâta frumusețe, mai ales că unii sunt sensibili la „deochi" *(deo-qi)*. Ăştia întorşi la țâță sunt mai încăpățânați şi îşi continuă visele după ce vă întoarceți privirea sau... chiar privindu-vă în ochi.

Un alt exemplu de acțiune a aurei îl aveți când vă mutați corpul în alte

locuri decât cele cu care sunteți obișnuiți, unde v-ați lăsat deja amprenta magnetică. În aceste locuri noi vedeți că nu puteți dormi, trece o vreme considerabilă până când vă obișnuiți cu mediul, chiar dacă acolo este noul serviciu unde trebuie să vă acomodați și cu alte aure, având chiar emoții și neliniști nejustificate mult mai puternice, efectiv fără nici un motiv. Aura aceasta se adaptează cu atât mai greu cu cât este mutat corpul fizic cât mai departe de „cușca" sa energetică. Când vorbim de sute de kilometri vorbim de zile de adaptare, când vorbim de mii de km, vorbim de săptămâni sau luni de adaptare, timp în care se vede în comportament că nu prea aveți chef de nimic, poate doar de lucruri cu care v-ați obișnuit foarte bine (dormit, mâncat, uitat, eventual „pat"). Raportul de adaptare a două sau mai multe aure durează cel puțin o lună, sau chiar mai multe dacă vorbim de un grup, tot astfel e și procesul invers.

Ca să vorbim totuși de percepțiile simple (nu doar de extra-percepții), va trebui să aducem în prim plan un corp mai subtil, diafan, care este format tot din particule materiale, dar la o altă frecvență de lucru, frecvență atât de mare încât ochiul liber nu le poate percepe. Acest fenomen îl întâlnim la elicea unui avion de pildă. Când motoarele se învârt la ralanti înainte de decolare, paletele în mișcare creează iluzia unui disc compact. Când crește turația (respectiv frecvența de rotație) pentru decolare, acest disc devine atât de diafan, încât i se vede numai conturul, seamănă cu un disc de sticlă fumurie, parcă scade în densitate. Ceva asemănător se vede și la spițele unei roți de bicicletă atunci când se învârte lejer sau cu viteză.

Cam aceeași definiție o putem da corpului diafan amintit anterior. Are o densitate aparent mult mai scăzută, astfel încât pentru noi pare invizibil. Așa cum noi ne putem mișca prin spațiul gol interplanetar sau alte planete ar putea face aceasta în spațiile intergalactice, tot așa și materia sau particulele acestui corp pot locui sau conviețui împreună cu materia acestui corp de carne, despre care știm că suntem **noi înșine**. Mai exact, două corpuri pot locui în același volum sau contur dacă sunt de frecvențe suficient de diferite. Paradoxal sau nu, datorită densității substanței sau spațiilor goale, ar mai încăpea în același volum încă câteva

mii de astfel de corpuri. Prin noi trec radiațiile cosmice, microunde sau unde radio-tv de pildă și nu ne lovesc sau nu ne fac nici un rău *(nici cele de la telefoanele mobile)*. Trec prin noi cu o anumită frecvență și nu întâlnesc nici măcar o particulă din noi, tocmai pentru că se mișcă pe o traiectorie/frecvență diferită de a noastră. Mai clar, un câmp compact de particule cu aceeași frecvență creează un corp. Putem numi corp un nor, un câmp magnetic, câmpul de radiație al unui post de emisie, chiar și o rază luminoasă, o hologramă. Aceste corpuri nu interferează, adică nu se deranjează dacă nu au aceeași frecvență.

„Capitolul 1, litera B... alineatul x, din HG, nr..." se poate sări peste asta dar nu este indicat, deoarece știm în mod sigur... foarte puțin despre cuvântul Energie. Nu ne spune mare brânză! Pentru cei care nu vor să facă un minim de efort mental pentru a cunoaște și fizica sau alte științe, existența le va deveni dificilă, poate bună dar blocată în anumite direcții – de aici vine monotonia. Este necesar uneori să studiem adânc și cu maximă precizie elementele. Pentru a ne ajuta de ele, nu le putem folosi/nimeri chiar la întâmplare – pornind de la un banal motor și terminând cu computerul. Am intrat sau suntem într-o eră în care hârletul și mulsul vacii devin completamente inutile – și mușchii de altfel. A trăi în această civilizație ne obligă la adaptarea cu computerele și comunicațiile, implicit înțelegerea lor simplă, de principiu, pentru a nu rămâne noi înșine piese de muzeu așa cum avem deja exemple – mai bine de jumate din populația planetei... islamicii. Plata ignoranței este să fii ignorat. Și-așa lumea a treia rezistă doar prin oamenii lor de știință.

Să nu-ți imaginezi că Isus era vreun mistic, dimpotrivă – dar cum putea să vorbească despre Energie? Nu exista pe atunci un asemenea concept așa că vorbea de „Sfântul Duh" (un duh invizibil, dar cu o forță uriașă). E ca și cum ți-aș spune eu de *„sfânta gravitație"*, căreia îi este supus oricine (oameni și stele), prin Legea Atracției Universale. Dacă vrei să fii mistic, mai stai la coada vacii sau la magazine încă vreo 2000 de ani, poate mai înveți. Nu-i greu, șapte încarnări trec urgent. Nici n-apuci bine să-ți dai seama pe ce lume trăiești și... hop, altă încarnare, până te trezești de-a binelea și devii atent la orice. Vei descoperi că știința nu este

absolut deloc grea, poate doar prejudecata ta şi neatenţia ca reacţie. Şi Buddha şi Moise ştiau fizică, mate şi chimie mai multă decât noi. Ei i-au învăţat pe discipoli să scrie şi alte... *„ştiinţe”*. De unde au învăţat ei este altă poveste.

Energie? Trebuie neapărat să edificăm şi acest aspect – cel puţin pentru cei care la orele de fizică aveau vise erotice cu profesoara de pildă! Ceea ce vedem este energie, lumina emisă sau reflectată de la obiectele din mediul înconjurător. În banda de frecvenţă grosieră, percepută şi pusă în evidenţă de fizicienii noştri, lumina albă aşa cum o cunoaştem noi, ocupă un procent foarte mic (cam 10%), procent în care avem razele Roşu, Oranj, Galben, Verde, Albastru, Indigo, Violet. După terminarea benzii de lumină Violet apare o bandă de frecvenţă cam de 3 de ori mai mare, radiaţia ultravioletă, cea care ne bronzează înainte şi după prânz. Medical este recunoscută şi folosită ca terapie în refacerea genetică, sau în microbiotică la distrugerea bacteriilor.

După această bandă de radiaţii urmează o alta, cea a radiaţiilor X sau Roetghen. Acest omuleţ (Roetgen) a reuşit să fixeze imagini pe un film, imagini care văd prin materie – respectiv o cheie uitată din greşeală într-un sertar, împreună cu o grămadă de hârtii... Acum avem aparate prin care unii ne văd oasele sau organele interne, acestea reflectând lumina X. O anumită parte din materie interferează cu lumina X, dar partea mai cristalizată o reflectă şi uite aşa cu ajutorul unor aparate putem vedea prin materie.

După lumina X „secretă” sau „necunoscută”, o altă bandă la fel de întinsă o ocupă lumina Gamma sau radiaţiile gamma. *„O fi o gamă muzicală şi aici”*. Acestea sunt folosite în reactoarele atomice, sau în bombele nucleare care folosesc fisiunea sau ruperea unei molecule dintr-un metal instabil sau radioactiv, generând o energie infernală, la fel ca şi fuziunea hidrogenului, reacţie care o vedem cu ochiul liber în soare. Soarele este o fuziune nucleară autocontrolată, care va mai dura milioane de ani, pentru că universul are 1 milion de parţi hidrogen, o substanţă tare ciudată, singura care nu are decât sarcină plus şi minus, nu o are şi pe

cea neutră. Din fuziunea nucleară accentuată în centrul soarelui rezultă celelalte elemente, un fel de cenuşă, (cam 81/1.000.000 unităţi) care le „scuipă" în afară constant, acestea formând grămăjoare, sferice, numite planete. Acestea se mută treptat pe liniile de câmp magnetic al soarelui/stelei. De exemplu şi noi ne-am încarnat pe această planetuţă în nişte entităţi de... carbon (materia organică fiind un compus de hidrogen, carbon şi calciu), puţin azot să fim mai dinamici şi... alte alea.

După această bandă de frecvenţă Gamma urmează o alta care are o întindere incertă şi e numită „radiaţie cosmică". Capătul superior nu e delimitat, aparatele terestre nu au această capacitate în acest moment. Asta în mod oficial pentru toată lumea, căci în mod neoficial în anul 1930, o grupă de 26 de oameni anonimi (în special fizicieni), în frunte cu dr. Steinmetz şi Baird T. Spalding, după 9 ani de muncă, au pus în evidenţă frecvenţe şi mai înalte, dar... surpriză! Au început să perceapă pe monitoarele lor alte dimensiuni, chiar şi un spectru anume în care erau înregistrate toate evenimentele omenirii, înşiruite pe orbita parcursă pe planetă. *(Dr. Steinmetz a mizat pe faptul că omul şi materia în sine emit un anume tip de radiaţie care nu se şterge în timp, intenţionând să descopere un aparat care să poată percepe unidirecţional aceste frecvenţe traductibile în imaginea reală a evenimentelor trecute)*. Aceste aparate erau ca un fel de camere de luat vederi care „vedeau" la mii de ani în urmă amprentele sau urmele vibraţiilor generate de noi, fapt ce demonstra la acea vreme, că istoria aşa cum o cunoaştem noi este un kitsch sau fantezie *(pentru mai multe informaţii, vezi bibliografia Baird T. Spalding)*. Dar asta este altă poveste, în care poate vom vedea cum religia şi mai nou politica lumii decide cât şi ce anume să se cunoască. Fireşte, în politica dezinformării se prezintă adevărul, dar numai pe jumătate, restul sunt taine la care se presupune că nu poţi să rezişti – ce rost ar avea. E bine şi aşa. Pentru unii.

Revenind la undele, frecvenţele şi benzile noastre, sub câmpul de frecvenţă al „luminii albe" este lumina infraroşie şi microundele (sau unde radar, cum le mai numim) cu care ne prăjim la soare când insistăm să ne bronzăm pe la orele prânzului, când radiaţia solară cade perpendicular

pe stratul de oxigen ionizat (ozon) şi radiaţiile infraroşii reuşesc să treacă prin acesta. Acest lucru nu se poate atunci când particulele de lumină infraroşie întâlnesc în alt unghi coaja aceasta de oxigen care este mai groasă când e tăiată oblic, iar la răsărit sau la apus este atât de „groasă" încât vedem soarele în culoarea oxigenului respectiv a oxidului – roşu sau orange.

Aceste particule sunt emise şi între lămpile unui cuptor cu microunde, astfel că tot ceea ce punem în el este lovit de aceste particule infraroşii prin ciocniri repetate, dislocând o parte din elementele atomice ale „subiectului". Acest bombardament penetrează până în miezul materialului producând frecări, care (ştiam şi noi) produc încălzirea în profunzime. Putem concluziona că prăjeala sau bronzatul în miezul zilei este prăjeală şi pe interiorul organismului, ceea ce ar constata şi oamenii de ştiinţă dacă şi-ar prinde mintea. De aceea insolaţii, ameţeli şi vome. Organele interne sunt puţin „prăjite" în cuptorul cu microunde care se formează ziua în amiaza mare pe planetă, în special vara. Iarna razele solare au un unghi-închis, nu şi la tropice, unde locuitorii sunt ceva mai „prăjiţi" la culoare, unii arşi de-a binelea. Aceleaşi consecinţe se obţin în special prin rarefierea chimică a ozonului sau… efectul de seră. Cu puţină inconştienţă şi interese financiare, pe un fond de incultură, planeta poate arăta foarte uşor cum arată Venus, Marte, Luna şamd.

Acuma să vezi ce speriat ai să fugi ca disperatul din faţa razelor solare între 11 şi 16. Greşit. Aura are o protecţie bunicică, dar dispare când ne dorim prăjeala. Mai există şi subconştientul care ne fereşte, ori câteva minute nu afectează pe nimeni. Organismul oricum se regenerează la orice fel de arsuri, deşi pentru asta îşi consumă energia care ţi-ar fi trebuit să mergi pe stradă – dar simţi o moleşeală, parcă nu mai vezi, parcă ţi-e somn. De fapt energia este redirecţionată la refacerea fizică (e drept, cam toată) de aici şi somnolenţa.

Gata cu lumina infraroşie, trecem la lumina radio care este şi ea arhicunoscută mai mult prin efectele ei, respectiv aparatele radio-tv, aceste cutii anoste care prind viaţă când sunt pătrunse sau locuite de un

câmp de unde radio-tv. Adânci plecăciuni pentru Maxwell care a reuşit să pună în evidenţă sau în ecuaţie aceste unde şi putem folosi măcar această bandă de frecvenţă într-un sens atât de util, că tot vorbeam de informare. Prostul de el a crezut cu adevărat că lumea va fi educată şi toţi vor avea acces la un instrument de informare care face să dispară graniţele informaţionale, să se termine cu diferenţa între nivelul de cultură Namibian sau Congolez şi cel aproape extraterestru cum este cel japonez de pildă. A muncit degeaba. Asta până când emisiunile RTV vor fi prin satelit, Internet şi mobil, vor fi la liber, scăpând complet de sub orice formă de cenzură.

Aceste lungimi de undă le cunoaştem cu toţii, de la cele lungi care parcurg în lung şi în lat planeta, reflectate sau oprite de această aură a pământului – stratul de ozon (ionosfera) – şi continuând cu cele medii, scurte şi ultrascurte – acestea din urmă au o amplitudine atât de mică şi o frecvenţă atât de mare încât putem spune că sunt unidirecţionale sau dirijabile. Acestea sunt purtătoarele emisiunilor tv şi chiar a comunicării în telefonia celulară şi prin satelit. Graţie celularelor putem spune că telepatia există la propriu, în varianta cam costisitoare. În banda radio se evidenţiază cum utilizăm mai mult capetele de bandă ale oricărei frecvenţe – o fi vreun fenomen cu aceste capete.

Sub undele ultrascurte sunt ultrasunetele, care le aud doar animalele (de pildă delfinii sau câinii). Şerpii se pare că le şi văd, bufniţele văd căldura sau radiaţia infraroşie, pisica poate merge lejer pe orice beznă. Am putea şi noi dar nu suntem probabil la fel de evoluaţi ca ele. Oamenii noştri de ştiinţă nu au ştiut ce să facă cu ultrasunetele (cu cele de la capătul superior al benzii) au reuşit numai tunuri cu ultrasunete care pot foarte uşor să dezintegreze materia prin ciocnire, ţinând cont şi de principiile tensegrităţii (principii care se referă la suma tensiunilor acumulate într-o construcţie, pod, fiinţă etc). Filosofia asta se reduce la *„picătura chinezească”*: a lovi un corp în acelaşi punct cu o frecvenţă constantă, frecvenţă cu care acel corp rezonează. O astfel de jucărie a făcut nimeni altul decât dragul de Henri Coandă, visând probabil la cum vei vedea aceste instalaţii montate ca nişte *„fire sau lămpi-difuzoare”* în

jurul granițelor și... când mai vin pe la noi de pildă ruşii, aşa cum sunt ei mai proşti, nu o să vadă ultrasunetele și... *„vezi pe partea rusească cum trece tancul și parcă se... topește, că pe partea românească nu mai apare”*. Câtă imaginație pe acest om și cât de sadică totuşi, dar să nu uităm că a inventat turboreactorul cu care zboară azi poporul. Noroc că armele acestea au fost interzise, precum și cele chimice și biologice. *„Gata de acum ne batem numai cu săbii că de astea avem toți!”*. Asta până când găsim să scoatem bani din altceva decât din armată. Am ajuns la o asemenea forță sau potențial distructiv încât avem în acest moment puterea să distrugem planeta de nenumărate ori. Era interesant dacă ne străduiam să avem o aceeași putere creativă. Se putea și invers.

Sub ultrasunete ce putem avea decât sunetele care le percepem ca vibrație doar cu timpanul, fiind prea fine și prea… ultra-ultra-ultrascurte, câțiva metri. sunt unii destul de nesimțiți care se fac ca nu le percep când e nevoie. Astea le folosim cu toții fără să cunoaştem tehnologia lor, cum nici a ochilor nu prea ne interesează. Totuşi noroc că i-a interesat pe alții care au reuşit să ridice frecvența sunetelor prin nişte cristale, și să le transforme în unde radio, respectiv au scăzut frecvența luminii tot aşa și au făcut transmisiunile tv. Prima emisiune tv în direct este de la Jocurile Olimpice din Sarajevo și rămâne celebră, fiind chiar cea care a declanşat un război mondial. Cineva a prezentat un discurs şarmant și amenințător, magnetic și înduioşător, megaloman și înspăimântător, un dictator fanatic, pe atunci preşedintele Germaniei. Această radiație tv este unidirecțională și trece prin ozon în spațiul cosmic – putem spune că am devenit celebri cu ea în tot universul, putând fi cunoscuți cu acele înregistrări cu tancuri și alte asemenea revoluții în tehnică.

Sub banda sonoră mai avem infrasunetele între 60 și 50 de hertzi, banda care efectiv urechea nu o percepe – organismul în schimb da. Aceste unde, din lipsă de imaginație sau din cauza unei minți bolnave, au fost folosite pentru a înnebuni oameni, vinovați sau nu. Este cunoscut cazul în care o serie de americani „candidați” la scaunul electric au fost duși înaintea execuției într-o sală de cinema, izolată fonic, timp în care o elice măricică într-o cameră alăturată le rula filmul… „Zumzetul”. Acea

elice învârtindu-se cu o frecvență de cincizeci şi ceva de ori pe secundă nu se auzea, dar în câteva minute acei oameni au leşinat cu toții, unii mai sensibili au surzit iar restul au sfârşit în ospiciile de nebuni. Fiind cam riscant, nu se mai foloseşte acest aparat, decât la interogatorii „secrete".

Tot astfel înnebunesc unii din noi în discoteci unde başii sunt dați cât mai la maxim. Nişte subwoofere puternice reuşesc să creeze o stare de euforie soră cu nebunia. Başii cei mai de jos sunt în banda 60-170 Hz şi generează o vibrație sau o agitație a întregului organism care poate părea plăcută uneori, dar transmite un plus de energie corpului fizic (plus suportabil), deşi e o energie cam nervoasă. Pentru unii care se simt copleşiți de lene este recomandabilă o ploaie de astfel de vibrații-bas. Unii poate chiar de aceea agreează muzica techno-house, rave, rock, şamd. Aşa le vine şi lor să-şi mai mute *„leşino-leguma"* din vise sau gândire. Vocea umană este în banda medie sonoră şi păsărelele cele mai mici cântă în banda sonoră înaltă. Probabil de aia le plac atât de mult oamenilor mai activi sau mai optimişti. Acestea calmează. Şi vocea umană calmează, cu mici-mari excepții.

Evident, sub banda infrasunetelor electronii circulă cu 50Hz liber prin conducte şi se constituie într-un curent numit de noi electric, deşi puteam să-i spunem şi gravitonic, sau... *„Sfântul Duh"*. Acesta fireşte este transportabil oriunde prin metalele conductoare cu viteza luminii. Acest curent de particule/electroni influențează câmpul magnetic al oricărui metal şi uite aşa învârte câte un agregat de magneți care se cheamă motor – mă rog, acest curent execută mult lucru mecanic, care nouă ne scotea peri albi. Împinsul unei maşini aproape ne omoară, pe când o mica „baterie" şi un mic motoraş împing poate şi un kilometru această tăblărie de o tonă. Este inutil să mai vorbim despre bec, neon, sudură şamd. Despre curentul electric şi câte poate face el (mai ales arcul electric sau cel magnetic), cum modifică el materia ar fi mult mai mult de povestit, asta după ce se va demonstra că orice substanță are magnetism şi orice conduce curentul electric în anumite condiții, ca şi noi de altfel. Regret că cel care a pus în evidență curentul electric a vrut să rămână în anonimat. O vreme l-am bănuit pe Edison, cel care a inventat şi becul.

Toți am avut experiențe cu acest curent electric, experiențe care ne-au cam contractat mușchii și ne-au produs o stare teribilă în fracțiunea aceea de secundă. Cred că noi oamenii avem din punct de vedere al substanței concrete, un câmp de frecvență în banda 0-50hz. O ființă studioasă încerca să mă convingă de faptul că ființa umană are 8 Hz. Până verific o cred pe cuvânt. E ceva probabil real. Îmi amintesc că prin școala generală mă jucam cu un transformator de la un radio. Puneam o baterie la secundar și la primar scotea 220 volți. Ne țineam mai mulți de mâini și ultimul dintre noi punea mâna pe firul liber. Era interesantă scuturătura respectivă. Sau mai umblam cu condensatoare încărcate la 220V și tot întindeam mâna să dăm noroc cu cei care nu știau figura cu scuturătura. Un lucru este evident: corpul uman opune rezistență sau reacționează cel mai tare la mișcarea electronilor cu 50 hz – așadar a lui e pe undeva pe aproape. Am văzut și terapii cu curenți de 8-12 volți – pacientul efectiv își mișca involuntar membrele sau corpul, astfel creierul cred că lucrează tot cu acest voltaj.

Din toată această înșiruire trebuie să distingem două trei elemente clare: particulele atomice (în speță electronii sau fotonii) se mișcă cu aproximativ viteza luminii (300.000 km/s), implicit și în corpul nostru. Dar nu toți au o mișcare rectilinie, cum se spune în fizică, ci liniar armonică, mai ondulat, sinusoidal, așa cum în atom au un drum circular (sau pe aproape). Pe scurt, particulele au o mișcare, ondulatorie, sub formă de undă. Ca diversitate sau curiozitate, Soarele se mișcă pe o orbită a lui cu 620 km/s și pământul pe orbita sa cu peste 100.000 km/h.

Particule electronice au un drum șerpuit, ondulațiile variază în lungime (dând ceea ce se numește lungimea de undă) și în intensitate sau frecvență, aceste ondulații fiind foarte apropiate la undele scurte (sunetele) și foarte îndepărtate la cele lungi (lumina sau radiațiile X). De la ultrascurte în sus putem vorbi de unde unidirecționale, sau dirijabile (infraroșii, lumina etc.), iar cele de mai jos se împrăștie în toate direcțiile, lungimea de undă este adesea limitată de ozon (sunetele sunt limitate de densitatea oscilației care merge până la câțiva metri și undele ultrascurte/radio la câțiva kilometri). *„De la ultrascurte în jos ceva nu-mi este clar, dar...*

mă mai corectezi tu cu cartea de fizică în față". Mai exact, undele sunt limitate nu de ozon ci de însăși frecvența lor prea mare. Totuși deși este esențial, n-aș putea spune că știu acum unde se face curba/ruptura între ultrascurte și ultrasunete… e ceva *„ciudat"* aici).

Aceste unde, împreună cu particulele purtătoare de undă pot fi transformate în lungime de undă de acești omuleți, de semenii noștri, prin intermediul unor aparate specializate, cum sunt de pildă aparatele radio, tv, celularele, (firește cu ajutorul altui curent de particule, cel electric, limitat în amplitudine de cabluri și alte cablaje și piese, electrice sau electronice). Toate aceste energii una sunt, dar la frecvențe diferite (în lungimi de undă diferite), care au o anume influență asupra materiei. Unele interferează cu ea, altele o ciocnesc și o reflectă ca lumina (inclusiv cea ultravioletă și infraroșie), altele o afectează superficial (sunetele), și altele o penetrează (radiația gamma) și o modifică generând fel și fel de rupturi în lanțurile atomice (cea X o penetrează complet, cu modificări superficiale și în timp îndelungat). Singurele particule care au o mișcare aproximativ rectilinie și penetrează „absolut" orice fără nici o influență sunt niște particule elementare, recent descoperite, emise în principal de Soare și stele, numite generic „neutrino".

Este clar că în banda de frecvență terestră radiația ultravioletă este ca și nefolosită, deși este la fel de întinsă ca cea de sub domeniul luminii vizibile, reprezentând cam o treime. Chiar și cea gamma sau x, sunt folosite superficial. Și ele sunt inutile. Nu, sunt fine, poate mai greu de controlat dar foarte utile, chiar mult mai utile decât restul. În spectrul ultraviolet este vizibilă aura noastră sau dublu-etericul corpului nostru (a tuturor corpurilor). Lumina ultravioletă o putem vedea la asfințit pe tot cerul – de fapt este radiația ultravioletă reflectată de pământ; o vedem sub forma unei benzi mai luminoase în jurul pădurilor sau a corpurilor vii care o înmagazinează, reprezentând aura sau dublul-eteric al acestora. Nu este iluzie optică. Oricine o poate vedea, poate închide și deschide ochii de oricâte ori vrea, poate să se asigure că nu sunt obosiți. Ei, nu chiar oricât, pe întuneric nu se mai vede mare lucru. Cred, și asta este doar o presupunere nedemonstrată, că responsabilă cu căldura în corp

şi cu majoritatea proceselor organice este această radiație ultravioletă. Deocamdată mă abțin aici.

Aş vrea să ştiu acum ce frecvență are corpul nostru fizic. Presupun că zero sau ceva legat de numărul lui Avogadro: $6{,}023\times10^{23}$. Chiar frecvență zero, doar pentru faptul că acest corp nu se mişcă, nu se poate spune. Corpul în compoziția lui are o vibrație anume şi trebuie să fie ceva în legătură cu molul de atomi… Am avut o profesoară de chimie – îmi venea să îi smulg parul de pe cap, exact aşa cum mi-a smuls mie perciunii (cam cât încape într-un filtru de țigară). Am avut la începutul chimiei, în gimnaziu, o profă rusoaică şi poate pe la ei aşa este regula, nu ştia cât de mult înseamnă să te faci iubit ca învățător sau ca om, să poți fi înțeles.

Am văzut cum e să iubeşti un profesor şi numai de dragul său să înveți ceva aproape imposibil (cum e matematica). Am avut o profă de mate care m-a scos din starea de mediocru, învățam numai de dragul ei până am ajuns să rezolv cele mai complexe exerciții. Efectiv numai de dragul ei – îi port recunoştință eternă. Iar față de profa de chimie am avut grijă să-mi iau revanşa, dar nu pot spune cum…

La capitolul chimie am ratat un start cu ajutorul ei, start care nu ştiu când îl voi mai recupera. Acum aş fi văzut mai limpede nişte aspecte, dar toate la vremea lor. „**Nimic** nu este întâmplător”… **Totul** însă, ar putea fi? Referitor la vibrația umană, undele cerebrale sunt împărțite în alfa, beta, gama, delta şi sunt în creştere de la delta la alfa. Prima este mai nervoasă, a doua pasivă, a treia meditativă şi ultima (alfa) o frecvență pe care o emitem în starea de vis. Sună prea puțin relevant. Energia a, b, c şi d. Se mai ştie că ființa umană emite radiații în tot spectrul luminic, în funcție de stările şi de acțiunile ei.

Revenim la particulele elementare care constituie materia, indiferent că reprezintă obiecte, sunete, lumină, gamma sau x. În esență au un dublu rol, sens, sau existență: sunt şi undă şi corpuscul (adică o entitate), mişcarea este predefinită, distinctă, acționează ca o individualitate aparte. Aici e un mic mister, unda poate fi spre interior, în jurul unui centru (cum

este cazul materiei dense), sau radiantă, în afara unui centru, în exterior, fără o direcție aparentă, la întâmplare sau aleatoriu. Cele care au fost enumerate mai sus sunt doar particulele în faza lor radiativă, dextrogiră, în exterior, dar cum ar fi dacă în chimie s-ar lucra la influențarea sau controlarea particulelor care au un sens levogir, spre interior (cele care sunt în jurul nucleelor de atomi)? În acest caz, chimiștii ar trebui să se numească Al-chimişti (sau vrăjitori)...

Firește am putea modifica materia din interiorul ei după dorință, chiar am putea materializa și dematerializa obiecte, după bunul plac. Dar ar dispărea transporturile, comerțul. Un exemplu de astfel de multiplicare de obiecte pe un minim suport material (e drept, doar informaționale) este computerul și transportul prin rețeaua Internet, care treptat va avea ca efect secundar desființarea poștei și nu numai (la fel cum banul electronic va desființa băncile și utilitatea lor). Multe tipografii, edituri și case de discuri, au pierderi anuale imense, grație multiplicării la liber cu suport IT.

Pare-se că Internetul va face inutilă politica, chiar comerțul. Ar trebui să vezi prea departe și profund ca să realizezi cum?! Deocamdată nu este indicat să evidențiez cum poate fi condusă sau „dezbrăcată" toată lumea cu ajutorul internetului. Asta se va întâmpla cu siguranță, în underground-ul informațional, care oricum mișcă lumea free-ware (exact ca și economia subterană care o susține pe cea oficială). Underground-ul nu mai poate fi urmărit nici cu cip-uri implantate în computer care emit prin intermediul satelitului, nici cu programe de autoidentificare ascunse în bios... Argumentul? Ai dovada vie că cei doi mari „răufăcători urmăriți" ai lumii comunică liber pe internet (și nu puțin, au chiar conferințe).

Următorul mare conflict mondial poate fi doar informațional. Informația va stăpâni/elibera situația, ne va face liberi și mai ales egali. Mai repede decât se poate aștepta oricine, îndrăznesc să afirm că începând cu 2008/2012 (până cel mai târziu în 2016). Și mai îndrăznesc să afirm că impactul este iminent, noroc că pentru majoritatea este pozitiv. Fără

victime, unii se vor simți victimizați că li s-a luat/descoperit ce-au furat oficial şi nu prea mai pot să înşele cu acte şi legi în regulă.

Benzile de frecvență de sub nivelul luminii vizibile (inclusiv aceasta) reprezintă doar o treime din spectrul întreg de frecvență cunoscut de noi. Celelalte două treimi sunt aproape nefolosite. Am încercat să scot cât mai clar în evidență ceea ce folosim noi în mod util, deşi abia am trecut în revistă câteva utilități. Totuşi sunt mii de astfel de utilități, o parte descoperite şi trecute sub tăcere de cenzura capilor noştri (indiferent că sunt religioşi, politici, francmasonici, clerul medical, educațional – toți sunt numai nişte bieți afacerişti). Pentru ei orice invenție este lipsită de importanță, deşi destule aparate ar revoluționa toată industria, economia, religia, filosofiile şi alte aberații ale noastre. Din punct de vedere concret au fost realizate, măcar mare parte din ele. Dar nu trec de cenzură.

De pildă biblioteca ascunsă a Vaticanului are peste 2 milioane de volume care niciodată n-au văzut lumina lumii. Şi ce dacă? Probabil sunt pline de inepții. Dar dacă nu? Poate sunt pline de toate lucrurile cu care „Dumnezeu" a vrut să ajute lumea, exact când avem nevoie de ele. Această cenzură a început cu multe secole în urmă. Oamenii aceştia (geniile, inventatorii) erau iubitori şi-şi încredințau munca în gura lupului. Se prezentau la lup, şi îi spuneau: *„ştii, noi (respectiv eu) nu sunt chiar oaie, sunt un fel de capră. Da? Atunci hai la tata să te pape, să vedem ce gust ai!"* Şi gata, dispăreau acei oameni cu lucrarea lor cu tot. Dacă şi tu ai vreo idee, taci ca pământul până o pui în practică, extinde-o şi dă-i maximă utilizare de ca şi cum tu ai fi şeful lumii, chiar dacă trebuie să faci asta în underground. Şefii sunt ocupați cu politica şi interese prea înalte ca să te înțeleagă şi pe tine. Nu ai banii necesari? Dacă eşti deştept şi ceea ce vrei să faci merită şi e voie de făcut, vei face, cu cea mai mare siguranță.

Atenție maximă. Aici mai apare un fenomen secundar. Tot ce faci este pentru bunul tău plac şi pentru a-ți satisface personalitatea, aşa cum este ea. Nu aştepta nici un fel de mulțumire din partea nimănui. Chiar dacă le primeşti, sunt false. Dacă lumea te înțelegea, făcea şi ea la fel. Dar imaginează-ți numai câte nopți s-a chinuit sărmanul Galilei până a

învățat pe dinafară harta cerească, o visa şi noaptea în somn până a putut să-şi demonstreze întâi lui ca nu cerul se învârte. Şi când a crezut că dă lumii cea mai revoluționară descoperire, a fost scuipat şi bătut cu pietre (ca Isus) – la fel Giordano Bruno, Copernic. Priveau cum urca flăcările rugului pe ei şi tot mai aşteptau să vadă măcar unul, cineva care-l să-l creadă… În gălăgia aia infernală, cu ultima suflare au zis *„E pur si muove!"* La fel a pățit şi Gutemberg şi Einstein, au văzut cum sunt tratate lucrările lor. Rămâne valabilă sintagma lui Petre Țutea: *…dacă ştiam cum este poporul român, nu mai făceam atâția ani de puşcărie…* Foarte posibil ca şi cartea aceasta să fie luată în râs de mulți… dar nu de toți. Foarte bine, e mai bine să râdă decât să plângă. Atât îi duce mintea. Doamne iartă-i, că nu ştiu ce fac.

În concluzie Universul întreg este energie, vibrație (spirit, aşa cum se mai numeşte energia în termenii vechi, mistici). **Totul… se transformă, nimic nu se pierde.** Altfel spus, se poate face orice din orice, că tot energie rămâne. Dacă noi vrem să folosim doar obiectele care le vedem, este treaba noastră. Va trebui să aşteptam după unii-alții care văd şi au timp de asemenea lucruri abstracte şi vezi doamne foarte grele, să facă ei instrumente care să le folosească maimuța sau omul-maimuță. Aceste energii cu care am umplut paginile anterioare (şi îmi cer scuze din adâncul inimii că ți-am pus toți nervii şi răbdarea la încercare cu ele), pot lucra în locul nostru în toate domeniile care ni le putem imagina. Avem un semi-exemplu în Japonia unde 80% din populație lucrează strict în cercetare (în producție sunt roboții) şi alți 20% în comerț şi alte câteva servicii (cum sunt cele medicale). Dar, există un **dar**. Aceste tehnologii au creat supra-îmbogățirea celor ce le-au „cumpărat" şi monopolizat şi înfometarea sau şomajul celor care nu mai au ce face.

Acest efect secundar (principal în definitiv), se poate manifesta numai pe o planetă în care nivelul de cultură este subcultura, incultura, ignoranța generalizată, unde toată populația suferă de egoism (sau de forma exagerată a acestuia – schizofrenia) şi de orgoliu (sau de forma exagerată a acestuia – paranoia). Aceste calități umane nu îți mai dau voie să vezi realitatea înconjurătoare, devii rupt de ea şi nepăsător, trăind într-o

sferă virtuală a ceea ce îți imaginezi şi interpretezi tu despre realitate. Se pare că aceşti capi ai noştri sunt cei mai virtuoşi în aceste patologii, sunt exact cei care excelează în forma complexă sau mixtă a acestor fenomene şi avansează în grad şi funcție, în raport direct proporțional cu avansarea anomaliei. Sunt foarte greu de perceput pentru că lucrează cu o dublă realitate, una a lor mentală şi una de suprafață (sau chiar cu încă una mai complexă), dar sunt în aparență foarte inteligenți. Nici eu nu ştiu dacă nu sufăr de aşa ceva. Probabil. Caut să lupt din răsputeri să mă țin la distanță de aceste deviații care pot afecta pe oricine prin exagerarea egoismului sau a orgoliului, în fapt a lenei şi a indiferenței care sunt efectele secundare sau simptome a primelor două. Mă ascund şi eu în vorba lui Isus *„Iartă-i Doamne că nu ştiu ce fac"* – a uitat să completeze cu *„sunt bolnavi... mental"*.

Un lucru devine clar, inteligența fără iubire naşte monştri. Iubirea fără inteligență este de neînțeles, cam abstractă, cam pură pentru noi ființe raționale. Lumea este condusă de inteligenți nu de iubitori. Şi ce dacă? Singurul mod de a te păzi de nebunie este o altă nebunie care se cheamă iubire, a-ți păsa de ceea ce este în jurul tău, a fi atent, a lua în seamă, a respecta prieteneşte, a ține cont şi de celălalt. Iubirea e parafrazată simplu în cuvintele: *„De fiecare depindem toți şi de toți depindem fiecare"* (vezi Ghandi). Drumul spre iubire trece prin „adevăr", prin a recunoaşte fără nici un fel de ocoliş cum eşti şi ce eşti, ce ar trebui să fii, ce intenții ai firesc şi normal, fără nici un fel de prejudecată...

Rațiunea fiind subiectivă, ne ajută foarte uşor să ne mințim şi să ocolim adevărul, realitatea şi să ne construim una personală. Un exemplu de astfel de minciună este negarea propriului egoism, orgoliu, trufie, laşitate... şi tratarea lor cu indiferență. Ele nu sunt aşa indiferente, „evoluează" cvasistatic, pe neobservate, până ne dau la coşul de gunoi al istoriei. Nu pe noi, ci pe cutia pe care o purtăm şi care prinde viață locuită fiind de acel corp diafan, subtil, care trăieşte împreună cu noi. Conştiința, ceea ce ne inspiră, ne arată discret cum şi ce suntem, ne garantează o corecție continuă care se cheamă evoluție sau perfecțiune. Pentru a evolua, energia îşi creşte vibrația, frecvența, dinamica propriei

existențe – mai pe scurt: **se spiritualizează**.

În sfârşit… am încheiat un capitol fără folos, fiindcă urgent vei reveni la credința ta inițială, credința în ceea ce vezi şi ştii – ce Dumnezeu, ce Energie care evoluează sau îşi creşte vibrația… poveşti! Ce să-i faci? Aşa-i, ai dreptate! Să vedem ce faci cu ea. Ca ceilalți, ca turma asta de oameni. *„No-i fi eu mai năzdrăvană… oiță bârsană, sau… extraterestră”*.

CAPITOLUL 2
„DE UNDE Naiba VENIM?”

Cred că acum înțelegem mai multe despre cuvântul ENERGIE şi diversele lui forme de manifestare, abia acum cred că pot să revin la un alt corp… de energie, care locuieşte în acelaşi volum cu… „noi”. Înainte de asta ştiu sigur că am creat în tine cel puțin tensiunea, dacă nu chiar nervii sau plictiseala. Departe de mine să am asemenea intenții, de aceea îți recomand sincer: *„ia o pauză şi revino când te simți mai relaxat”*. Rumegă cum se mai spune şi sigur ai nevoie de o pauză. Nu insista, închide acum cartea! Dacă nu mă crezi şi eşti aşa curios – de când am început să scriu cartea şi până acum am luat cel puțin trei pauze, două din ele nici nu vreau să-ți spun cât de lungi că mi-e ruşine. Dacă ai citit cursiv, continuu până aici (ceea ce îmi este greu să cred), ți-a luat cel puțin 90-100 de minute, aproximativ o oră jumate. Sincer, o minte normală, sănătoasă, ne-maniacă, după aproape 45 de minute cere pauză, fiindcă nu se mai poate concentra, nu de alta dar n-aş vrea să nu înțelegi nimic din ceea ce citeşti, nici să adormi cumva cu cartea în mână. Poate da careva peste tine şi sper să nu fie vreo maşină. Am o conştiință destul de încărcată, nu mai încapi şi tu în ea. *„Aşa că închide-o o dată când îți spun! Acum!”*

Aşadar, dacă m-ai ascultat – dacă nu treaba ta – trecem la corpul aşa-zis „astral” adică rarefiat precum stelele pe cer, aproape eteric (dar nu chiar). La cel eteric vom ajunge mai târziu. Am amintit mai sus că particulele sale au o frecvență mai înaltă chiar şi decât radiațiile cosmice (imediat la capătul superior al acestei benzi) şi nu interferează dar tangentează, se ating cu particulele corpului nostru fizic – carnea aia, sau energia cărnii. Astfel, ştim sau credem că simțim cu acest

corp fizic – mediul înconjurător, lumina, sunetul, tactil-pipăitul sau bâjbâitul, mirosul, gustul şi alte emoţii care le mai avem (atracţie, plăcere, respingere pe care o mai şi tolerăm, chiar dacă ne produce... neplăcere). A crede că noi simţim cu acest corp fizic este ca şi cum am crede că televizorul are în el acele emisiuni, sau că radioul vorbeşte singur şi poate o să sfârşim prin a scotoci în ele.

Nu, aşa cum cerul nu se învârte în jurul pământului şi cum pământul nu este plat, nici tu nu simţi nimic cu această... carne. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, atâta ştiinţa cât şi cultura în mintea ta se bazau pe această iluzie... Ce păcat! Am spus ce păcat, nu ce ruşine! Şi subliniez. Păcat de atâta inteligenţă şi atâta spirit de observaţie risipite pe deşertăciuni, pe nimicuri care azi le ai dar mâine nu există nici o garanţie, nici cea de la magazin, nici cea care o dai tu băncii. Păcat că şi noi şi cei de lângă noi trăim în aceleaşi condiţii, avem acces la aceleaşi informaţii, la aceleaşi resurse şi totuşi unii pot şi alţii – nu pot sau nu vor, nu ştiu sau nu le pasă... Indiferenţa asta poate să se întindă... pe încarnări de-a rândul.

Noroc că cei care nici nu-i cunoşti (nici nu te interesează, nici nu contează poate), au văzut că acest univers este de fapt energie, care mai este şi transformabilă, poţi să faci ce vrei cu ea, tot felul de jucării şi şmecherii pe care le priveşti la început cu o suspiciune drăcească. Dacă nu existau EI, ce te făceai TU? Îţi spun eu dacă tu nu vrei să vezi.

În primul rând nu stăteai aşa confortabil pe fotoliu sau canapea ci pe un scaun de lemn – cel mult pe o rogojină sau un pat fără arcuri. În primul rând nu ştiai să citeşti, tehnologia a făcut posibilă tipărirea cărţilor şi manualelor, să poţi face şi foc cu ele. Eu însămi am ars 100 de kilograme de ele, privind cu nostalgie, durere şi uimire la ce fac. Astfel, dacă ştiai să citeşti (poate chiar să şi scrii) şi probabil erai de aceeaşi naţie cu mine, aveai privilegiul să furi de la vreun popă acest manuscris (confiscat, firește)... Numai aşa se putea să ajungem la un schimb de idei.

Dar nu aveai multe alte lucruri în plus. Citeai probabil la o lampă

cu seu de oaie, într-o atmosferă irespirabilă, într-o casă-cocioabă mică, cu toți pereții afumați. Nu aveai cum să mergi decât prin sătucul tău limitat. Fără mașină te numeai globe-trotter – dacă voiai să mergi numai 100 de km îți lua vreo săptămână, nefiind nici prea multe drumuri, nici prea drepte. Mergeai încet, că trebuia să cari mâncarea și multe altele.

Dacă aveai privilegiul să citești o carte, sau măcar o amărâtă de biblie erai un norocos, un cult și un geniu, asta numai dacă reușeai să ai șansa să ajungi la ea. Nu erau multe la număr, fiind transcrise de mână. Nu fumai, nu beai cafea, cel mult un ceai de… coada calului. Te refulai seara sau noaptea întors de la munca câmpului și coada vacii într-o damigeană de vin sau de tărie – femeile având atunci aceleași obiceiuri cu bărbații. Arătau toți ca atare, niște fețe buhăite de alcool, somn, sex și muncă. Era să uit mâncarea… gârlă, că nu existau alte plăceri. Foarte rar exista siluetă, părea mai mult o boală și numai copii erau frumoși. În rest oamenii arătau puțin mai bine ca animalele, poate boierii sau văcarii erau ceva mai îngrijiți. Oare cum arătai tu?

Nu-ți imaginezi ce aiurea este să ai o minte sălbatică, goală, fără informație, fără muzică, fără divertisment! Corpul, privirea, totul se transforma în această imagine de sălbatic. Te simți ca un animal părăsit într-o întindere în jurul căreia se învârt Soarele, Luna și stelele și aștepți să treacă ziua, să treacă noaptea, să vină mâine poate apare ceva nou, în afară de bârfe cu ce mai fac vecinii. Sigur nu citeai acum. Erai poate în spatele unui animal, încercând să îl exploatezi la maxim, munceai pământul, mâncai, mai „vedeai ce e cu" partenerul sau cu altul, mergeai apoi la o bârfă la biserică sau în spatele ei și în rest, plictiseală de moarte! Asta era ziua ta, atât.

Nu-i așa – vei spune – și totuși aproape 2000 de ani planeta a stagnat la acest nivel de cultură cu o evoluție, cvasistatică (cvasi = aproape total, aproximativ). Se pare că numai în ultima sută de ani putem vorbi de evoluție, asta ca argument al Erei Vărsătorului sau tehnologiei, New Age cum i se mai spune. Totuși această evoluție nu este cea firească, plenară. Au știut de ea și „măreții" și încă mai reușesc

să determine evoluția controlată, cenzura, dezinformarea. Se pare că odată cu Internetul s-a trecut în partea de mijloc a acestui fenomen, când evoluția lucrurilor a scăpat de sub control. În sfârşit! Ce bine! Dar să nu te bazezi prea mult pe faptul că hackerii şi softiştii vor face tot. Nu, ei doar vor elibera informațiile ascunse, la orice nivel (politic, economic, ştiințific), absolut tot despre tot şi mai ales toți, în speță marile corporații şi conspirații mondiale. Restul e treaba ta să ajungi la aceste informații şi mai ales să le foloseşti. Apropo, am auzit că, chinezii au încercat să interzică Internetul public, la ei în țară. Pare puerilă ideea.

Tot întârzie exprimarea despre acest corp astral, dat fiind faptul că am la bază doar experiența practică în acest domeniu, dar nu destul de restrânsă cât să pot emite liber nişte idei, imagini clare şi precise în acest domeniu. Am rămas la un lucru care este cert. Corpul fizic (carnea) nu simte nimic. Nici cea care o scoți din frigider nu simte nimic. Nu urlă în tigaie, deşi chimic şi fizic este cvasi-identică, în toate direcțiile. Nici dacă pui curent electric pe ea, ca să aibă energie să reacționeze. Numai un anume tip de energie, cea astrală sau a corpului astral o ține în funcțiune, energie care se constituie într-un alt corp.

Nici creierul nu este cel ce procesează simțirea. Lichid de ăsta cranian avem toți. Acolo se adună într-adevăr toate funcțiile de percepție şi lichidul acesta e doar un traductor către nişte aparaturi mult mai complexe şi mai fine. Creier avem toți şi totuşi gândim complet diferit. Unii au inspirație alții nu. Unii au o experiență înregistrată magnetic în acest corp astral, alții au altă experiență. Asta explică diferențele între noi. Pe parcursul unor încarnări repetate, continuăm o anume experiență către care ne-am orientat sau ne-am simțit atraşi, de aceea unii sunt genii într-un domeniu şi alții sunt bâtă în toate. Toate calitățile şi funcțiile noastre au la bază amprenta magnetică a celorlalte încarnări, amprenta de care suntem inconştienți. Toată informația genetică e stocată în acest corp subtil.

Ultimul argument este că şi animalele au creier identic cu al nostru, dar nu au încarnări în care să li se fi imprimat programe de

dezvoltare, abia sunt conştiente de ele. Unele mai aleargă să-şi prindă coada. Oricât ai lua la învăţat o maimuţă, un câine sau o pisică, în afară de câteva operaţii simple altceva nu pot fi învăţate – nici cel mai genial dresor din lume nu va reuşi. Nu are cum, nici cu ce. Doar ce ştie ea din alte încarnări şi vreo două reacţii reflexe care i le mai poţi adăuga tu. Deşi au acelaşi tip de creier, corpul lor astral încă nu este dezvoltat.

Nu pot percepe decât (o comparaţie deplasată), câţiva biţi, *„cât intră pe o dischetă”*, nici măcar atât. Oamenii deja fac acţiuni care pot fi memorate pe un CD de 700 MB. Să-mi fie scuzată exprimarea, unii au rămas la stadiul de *„floppy-disk”* şi alţii au ajuns la *„gigaprocesoare”* şi mulţi alţi *„terabiţi de memorie”*. Pot spune că ceea ce gândim este de fapt înregistrat şi când avem nevoie, ne sunt redate aceste înregistrări. E drept, trec şi prin creier, ca printr-o staţie de emisie recepţie. N-am avea de unde să reluăm aceste înregistrări din *„lichidul cranian”*, când în maxim 7 ani toţi neuronii respectiv sinapsele sunt înlocuiţi, regeneraţi, reconectaţi. Întreg organismul este complet nou în maxim 7 ani, celulă cu celulă, cu câteva excepţii.

Dar unde se stochează aceste informaţii? Ele sunt traduse în obiectele la care ne gândim şi putem trăi faţă de ele un fel de sentimente (nişte gânduri mai intense). Gândul ca informaţie efectivă trece într-o dimensiune de frecvenţă care se numeşte „mentală” unde este stocată toată informaţia universală. În jurul nostru se creează o dimensiune secundară *„raţiunea personală”*, (cum este RAM-ul în calculator, care înregistrează doar amintirile personale dintr-o încarnare şi apoi le varsă în hard-disk-ul universal în mintea unică, când părăsim acest vehicul). **Nimic nu se pierde, totul se transformă** între timp, între o încarnare şi alta suferim o uşoară „amnezie”. Informaţia nu se stochează pe acest RAM decât o singură dată, când lucrăm cu un program de conştiinţă continuă, pe perioada unei încarnări, ca într-o extensie de memorie a conştiinţei personale.

Creierul nu gândeşte, este doar un procesor de date, care le transferă ca o antenă de emisie-recepţie. Când ne gândim la o gâscă sau la o maşină, nu le vizualizăm în cap, ci le vedem deja proiectate

în dimensiunea exterioară. Capul devine astfel un fel de periscop care are acumulate şi cele mai multe receptoare de informaţii-simţuri undeva la o înălţime relativă (a lui, firește) şi restul pe întreg învelişul corpului. Era grav dacă aveam capul undeva la nivelul genunchilor sau gleznelor, că aveam orizonturile şi mai înguste, unde mai pui că mai şi mirosea. Apropo de „greier" nervi şi sinapse, mă simt dator să menţionez amatorilor de stări nervoase ceea ce medicii în general uită. Terminaţiile nervoase (sinapsele) sunt ca nişte electrozi, fire care se apropie într-o baie de lichid electrolitic, exact ca într-o baterie sau acumulator de autoturism. Curenţii care se generează prin tensiuni şi nervi, consumă calciul, fierul şi toate mineralele din corp în această funcţie electrolitică, generatoare de curent în corp. Evită „nervii", teama, stresul, care în câteva secunde sau minute, te pot transforma într-o cârpă lipsită complet de orice energie.

Acest corp astral are şi funcţia de a vitaliza corpul tangent (fizicul) şi de a-l anima, de a-i oferi nişte programe de execuţie şi animaţie. Corpul fizic fără cel astral este numai o cutie (cum e calculatorul, radioul sau televizorul). Corpul fizic este doar un suport, o clonă creată după acest original, numit corp astral, o copie la indigo. Unii îi mai spun corpului astral Dumnezeu, sau subconştient, şi pe bună dreptate: Are proprietatea de a se conserva exact ca şi energia electrostatică, milioane de ani. Putem spune o eternitate, sau o veşnicie, fiind indestructibil (deşi evoluează şi el, are modificări dar neesenţiale, doar în anumite circumstanţe şi suntem atât de inconştienţi de acţiunea lui, de procesele lui, încât îl putem numi liber subconştient). Este perfect legal, chiar logic, cu toate că vastitatea conştiinţei lui depăşeşte cu foarte mult (nemăsurabil de mult) conştiinţa continuă fizică, sau cea a corpului mamifer care îl îmbrăcăm la naştere. Acesta este o biată unitate de carbon cum zic unii vecini din alte constelaţii, un container, un fel de *„memorie cash pentru procesor"*. Cred că mai nimerită ar fi asociaţia creierului cu o *„memorie cash"* decât cu *„procesorul"*, care ţine deja de o viteză de lucru şi de reacţie mult mai complexă.

Până la alte exemple, sunt nişte mărturii care le poţi verifica şi

tu şi am să încep cu nişte exemple. Povestind cu fel şi fel de oameni, am întrebat o dată un tânăr la vreo 25 de ani care mergea în cărucior, ce face el când visează, noaptea. *„Păi ce să fac, ca toţi oamenii, înot, joc fotbal, mai stau cu copii ăştia pe afară la poveşti… - Cum vine asta, dincolo eşti sănătos? - Da, dincolo sunt normal, am picioare sunt întreg şi nu mă doare nimic, fac şi eu ce face toată lumea!..."* Nici pe tine nu te mai doare nimic când adormi. Curios fapt, nu-i aşa? Aici ai ditamai problema, dureri de dinţi, de burtă de cap, dincolo… ioc.

Mai revin cu un exemplu: prin 1995, eram în Baia-Mare la o emisiune săptămânală la „radio Uniplus", în direct cu ascultătorii. La un moment dat intră pe post o doamnă mai în vârstă, care îmi povesteşte nişte aşpecte, apoi îmi spune că e nevăzătoare şi că totuşi m-a visat. Mai mult în glumă, dar şi cu un substrat serios o întreb: *„da? Ei bine, şi cum arăt?..."* Şi m-a descris cu lux de amănunte, mai mult decât ştiam eu, cam aşa: *„păi, eşti înalt şi subţirel, ai părul lung, blond şi ondulat cumva, ai o privire atentă şi calmă de parcă te gândeşti mereu la ceva, parcă ai şti ceva în plus care parcă te stresează…"* Am rămas uimit, aproape mut, fiindcă exact aşa era şi am continuat: *„bine-bine… cum sunt ochii mei, ce culoare au?"*, la care ea îmi răspunde cu o precizie extraordinară: *„aşa un fel de verde-albăstrui."*. Continui şi o întreb: *„şi cum sunt îmbrăcat?"*, *„în haină albă, şi cu pantalon alb."*

Un minut am rămas fără cuvinte, până m-a trezit dj-ul de după ecran. Îmi venea să plâng de bucurie şi de tristeţe în acelaşi timp. Primisem o confirmare în direct – vă imaginaţi că fără nici o regizare – a faptului că **totuşi aceşti oameni… văd, deşi o fac altfel, cu altceva!** Ţin să precizez că emisiunea se referea chiar la corpul astral şi la „veşnicia" lui şi dumneaei a dat un exemplu viu că există şi altfel de vedere, deci noi credem ceva greşit despre „a vedea". Într-adevăr la acea vreme umblam îmbrăcat în general în alb. Uimirea a fost încă o dată să văd că, deşi ştiam ca am ochii într-o culoare verde spălăcit, de fapt erau verde cu evidente nuanţe de albăstrui iar eu nici nu ştiam.

Mai târziu (doamna avea nişte probleme) a vrut să se întâlnească personal cu mine şi inevitabil mi-a confirmat că era aproape oarbă

având limita maximă de -20 la dioptrii. Am fost şi mai copleşit de emoție când, intrând în salon a venit spre mine evident intuitiv privind undeva pe lângă, dar exact şi cu foarte puține ezitări. Venise cu convingerea că prin ceea ce am povestit, ea crede că îşi poate regenera vederea... Fără comentarii. Ceea ce simți în clipa aceea este dincolo de cuvinte. Efectiv e sfâşietor şi înălțător! Şi acum abia mă abțin să nu retrăiesc acele momente. Îmi pare rău că nu mai ştiu nimic de ea, n-am mai ajuns pe acolo...

Mă mai întind cu un alt exemplu din aceeaşi emisiune (care dura toată noaptea, până la ora 6:00 când intra BBC-ul). *„Media ar avea un rol extraordinar dacă ar fi folosită şi la acest gen de emisiuni live, cu caracter educativ"*. Un profesor de fizică sună revoltat nevoie-mare: *„cum poți pretinde domnule că ceva poate dura o veşnicie? Corpul acesta are nevoie de energie, de substanță, trebuie să se alimenteze, să se hrănească cumva. Ceea ce spui dumneata, ceva să meargă fără altă energie, înseamnă perpetuu mobile! Da, şi aşa ceva ştim bine că nu există!"*. La care cu acelaşi calm imperturbabil, poate şi impertinent, i-am răspuns: *„bine domnule, aşa ai învățat tu, dar ce părere ai despre planete, se învârt sau nu aşa... o veşnicie, fără resurse? Şi nu le împinge nimeni! Nici stelele cu toată lumina şi căldura care o produc."*

Am încremenit şi eu la răspunsul care l-am dat. Atunci realizasem că de fapt aşa şi este. De unde mi-a venit acest, răspuns, informație? Enigmă. Până atunci nu mai învățasem nici nu întâlnisem ideea asta nicăieri. Domnul respectiv a ezitat o clipă, a încercat să mai spună ceva, dar simțindu-se probabil ridicol, a închis fără ca măcar să-şi ia „la revedere". Vom vedea pe parcursul cărții că aceste informații sunt în noi, le ştim fără să credem că ştim! Enigmă era pentru el, nu şi pentru mine, pentru că eu aveam avantajul acestei credințe. El credea că ştie doar ceea ce învățase.

Dacă mai este nevoie de exemple, mai am unul. Cunoşteam mai demult o doamnă fără un picior. O vedeam uneori că îşi scarpină... proteza şi la un moment dat am întrebat-o curios: *„tanti Doina ce faci, de ce te scarpini la piciorul de lemn?" „Nu ştiu, simt că mă mănâncă ceva*

aici şi până nu mă scarpin nu îmi trece." Pe atunci nu eram aşa… curios şi n-am mai întrebat-o mai departe, poate şi pentru că doamna aceasta nu avea o deschidere anume. De atunci am mai întâlnit mulţi oameni cu handicapuri fizice. Pe toţi i-am întrebat şi toţi invariabil mi-au confirmat că numai fizic şi-au pierdut sau nu au aceste funcţii, dar în realitate le au, chiar au şi simţuri în plus mult mai ascuţite, mai fine ca ale celorlalţi.

Până vei întâlni un astfel de om, vei avea ocazia să întrebi un bătrân cum se visează. Ultima persoană care am întrebat-o, deşi ştiam ce-mi va răspunde, îmi spune: *„cum adică ce fac când visez, azi-noapte eram pe deal şi veneam cu Samson al meu fluierând, şi iarba era atât de verde! Cred că era primăvară, deşi Samson avea coasa la el. (Samson este bărbatul doamnei, care este deja plecat de câţiva ani pe „dincolo"). În rest ţi-am mai povestit, merg pe la joc, pe la sfat, mai ştiu eu pe unde."* *„Bine-bine, şi cam cum arăţi, cam ce vârstă ai?"* *„Ştiu şi eu, Samson cred că arată la vreo 30 de ani, şi eu după haine cam tot aşa. Cum îţi închipui tu că aş fi fluierat cu numai un dinte în gură? Şi fluieram aşa de frumos, şi acum îmi vine în minte."*

Întreabă oricâţi bătrâni vrei tu şi vei rămâne surprins să constaţi (tu, ei nu) că nimeni nu se visează bătrân sau copil. Nu ştiu cât îţi mai aminteşti tu de când erai mic, dar poate ai să-i auzi pe copii sau nepoţi spunând: *„…am visat că atunci când eram eu mare, făceam aia şi cu ailaltă…"* Curioasă treabă, nu? Când îi visezi pe cei *„de dincolo"* nici nu te sperii de ei. Dacă i-ai vedea aici (în planul fizic) sigur ai leşina, sau în cel mai bun caz ar trebui să schimbi pantalonii, fiindcă o frică puternică, uneori poate „mirosi". Interesant că *„dincolo"* ştim noi cumva că de fapt sunt vii şi n-au nici o treabă. Nu ard în foc sau smoală, nici nu sunt la ore de canto în vreun cor. Nici cei care visează sfinţi sau pe Isus nu cad în genunchi de… iubire sau de frică şi admiraţie. Pur şi simplu se comportă normal, eventual poate merg la o cafea sau la o bere şi stau la poveşti mai deosebite evident (aşa cum stai tu cu popa, sau cu o persoană care îţi inspiră încredere, respect şi admiraţie, nicidecum groază sau… temenele).

Pare-se că există un *„dincolo”* şi asta în mod constant, nu doar într-un vis, într-o halucinație. Interesant, chiar intrigant este că toți observă lucrurile astea dar nimeni nu cutează să se gândească mai departe la ele. *„A, vise, ce să-i faci, visele sunt vise. Se întâmplă acolo tot felul de ciudățenii. Că de aia li se spune vise!”*. Da, dar din cauză că le spui vise, nu vei vedea niciodată momentul desprinderii de corpul fizic, lansarea, decorporalizarea ființei astrale de cea fizică (respectiv încorporarea, sau încarcerarea în această grămăjoară de carne, haina asta, ceea ce crezi că eşti tu).

Ceea ce ne amintim cu toții este invariabil hoinăreala aia bezmetică, fără cap şi coadă, tocmai pentru că nu acordam atenție fenomenului de a dormi sau de a merge în dimensiunea din care de fapt venim. În mod precis nu-ți poți aminti acum nici cum ajungi în acel vis şi nici cum te întorci. Brusc devii conştient că eşti în pat, în cameră, că e de fapt dimineață şi gata… începe calvarul. Treci la lucru, ce tot atâtea vise şi relaxare. Ajunge! Dacă ai fi puțin atent, ai putea măcar să-ți continui visele, imaginând în seara următoare exact ultimul clişeu. Facem asta uneori, când vrem să rămânem într-un vis extraordinar. Şi culmea e că… merge.

Unii, e drept foarte puțini, au această încăpățânare de a-şi continua toate visele şi chiar reuşesc, ajungând la o… dimensiune continuă, la locuri în care nu merg numai o dată. Treptat îşi dau seama că se află într-un plan la fel de real ca cel fizic, cu o anume întindere, cu proprietăți asemănătoare, e drept nu chiar identice. De pildă nimeni nu a văzut în vis Soarele, stelele, Luna sau noaptea. Fiindcă nu există. Obiectele luminează. Nimeni nu se uită la ceas să vadă cât mai are de stat sau de mers în somn. Nimeni nu-i interesat nici de timp nici de distanțe, fiindcă nu există. Sunt parcurse aproape instantaneu.

Aceşti lunatici încăpățânați sau tembeli, nu contează cum vrei să le spui, sunt cel puțin pe jumate mai liberi ca tine. Ei pot trăi în două lumi şi într-una sigur au cam tot ce le trebuie. Curios este că dincolo nu suntem obsedați să adunăm bogății sau alte prostii. Pur şi simplu trăim viața aşa cum este ea: prezentul cu maximă atenție, candoare,

inocență, fără nici o preconcepție, cu o seninătate şi răbdare de parcă am fi… copii. Nu cred că a visat careva că îşi făcea „dincolo" planuri, sau calcule, cel puțin nu de ordin economic. Nici nu prea mâncăm dincolo, eventual numai obsedații sau cei care nu au ce mânca aici.

Dacă am fi atenți la vise şi n-am mai crede că este ceva, aşa… un fel de nimic, am rezolva multe enigme ale vieții personale şi universale, înțelegând o mulțime de lucruri din *„cealaltă realitate"*, cum îmi place să o numesc. Unii mai reuşesc măcar să aibă o comunicare cu te miri cine, mai au câte un vis profetic, personal, văd… în viitor. Sunt şi fanatici religioşi care visează numai sfârşitul lumii şi grozăvii de astea. Le puteți ura „Poftă Bună!". Să le savureze ei cu plăcere, că pentru ei sunt asemenea halucinații înfricoşătoare, pentru fricoşi. Oamenii care în viața de zi cu zi se comportă normal, cu bun simț, nu au asemenea vise. Mai bine erotice. Dar sunt o serie de oameni, chiar şi tu poate, care trăind un anume eveniment, au senzația de fapt, a retrăirii lui, fenomen care poartă numele „deja-vu" (din memoria corpului astral transpiră o informație trăită anterior de noi, în altă dimensiune, dar uitată o dată cu reîntoarcerea din… „vis", sau din dimensiunea de „Vis-a-vis").

Din acestea rezultă că acest corp astral se poate deplasa în viitor, sau în ceva care conceptual îl putem confunda cu viitorul. Există un soi de plan sau dimensiune în care se acumulează energia sub forma unor nori care determină o ploaie de consecințe oarecum iminente. Viitorul propriu zis nu există sub forma unei construcții pe care noi s-o vizionăm ca pe un film. Evoluția n-ar mai avea nici un sens. Nici intenția de a ne perfecționa. Ajungând la ideea de perfecțiune, este bine să lămurim că suntem sisteme vii conştiente de evoluția lor, prin conceptul nostru de bine şi rău, ceea ce determină un sens al îmbunătățirii conştiente sau al autoperfecționării. De aici ajungem la ideea simplă că perfecțiunea este un sens de urmat, iar un sistem care se autoperfecționează este de la bun început perfect, având perspective nelimitate în toate direcțiile. Este de la bun început omnipotent. De aici… derivă multe concluzii care ar fi bine să le tragi singurel.

Revenind la corpul nostru subtil de care vorbeam (care în texte îl întâlnim cu numele de Dumnezeu, Allah, Buddha, Yehova sau Christ şi lista ar putea continua la modul inutil), acest corp îl mai putem demonstra prin însăşi trăirea firească a atâtor lucruri care aici ni se par atât de nefireşti, care le blocăm într-o cenzură de nedescris, a unor preconcepţii preluate din exterior, din această lume de vis, lumea materială în care trăim un vis social. Nu ne pasă dacă suntem sau nu îmbrăcaţi în cealaltă dimensiune, dacă facem baie şi cineva ne priveşte iar ni se pare ceva foarte firesc, dacă avansăm nişte relaţii sau raporturi mai… „înalte" ni se pare ceva atât de firesc, chiar interesant, numai când venim aici ne umplem de ruşine, chiar de groază, vai cum am putut noi face aşa ceva, deşi… e frumos într-un fel. Aici suntem plini de impresii, de legi, de interdicţii, dincolo acest Dumnezeu este liber, experimentează orice, n-are taine, nimic de ascuns, nimic de care să se ruşineze, nimic de care să se teamă.

Dacă ar sta în picioare teoria lui Freud şi a medicinii actuale cu subconştientul şi refulările lui, cum se explică faptul că aici, deşi suntem plini de prejudecăţi, acestea nu se transferă şi subconştientului (sau corpului astral) cu care „chipurile" ne refulăm? Acesta percepe dorinţa noastră, dar nu mai are şi bagajul de reţineri şi frici care ni le imprimăm în conştiinţa fizică. În acest caz la ce oare ar trebui să ne raportăm? La preconcepţiile unei civilizaţii sau ale unui corp care se pare este etern, care nu îmbătrâneşte, nu consumă, are nişte aptitudini am putea spune nelimitate şi un comportament la fel de nelimitat. Să nu uităm că şi acest corp simte, are senzaţii şi preocupări la fel ca cele pe care le avem în momentele încarnării sau întrupării fizice.

Acum, în loc să te laşi pradă reacţiilor reflexe pe care le ai în virtutea îndoctrinării în care ai crezut încarnarea aceasta (şi poate şi altele), mai bine ai reflecta încă o dată şi încă o dată (meditează altfel spus), la întrebarea care ţi-am pus-o. Nu te opune pentru că de fapt ţie te opui şi conform celor spuse de mai toţi învăţătorii, răul este acelaşi, indiferent dacă îl faci cu gândul sau cu corpul fizic, intenţia este aceeaşi. Mai mult, putem adăuga fără greşeală că eşti în aceeaşi situaţie şi în

momentul în care faci *„dincolo”* cu corpul din vis (sau astral) lucruri pe care aici le condamni (şi degeaba le condamni), pentru ca apoi să te scoţi basma curată: *„bine că a fost numai în vis”*. Oricum basmaua era curată, mintea noastră este însă plină de fel şi fel de... mizerii, bine spălate şi prezentate la nivel de lege, de principiu de viaţă, ca un papagal care este de fapt o cioară vopsită în culorile cele mai frumoase, atât doar că nu funcţionează, cântă cam răguşit.

Un alt argument al corpului care ne dublează (căruia religia îi spune suflet, deşi este foarte impropriu), îl întâlnim în cartea unui medic american, Raymond Moody, *„Viaţa dincolo de viaţă”*, în care sintetizează munca sa de zeci de ani de studii a nu mai puţin de 8 milioane de cazuri de morţi clinice, în care pacienţii s-au întors şi au relatat experienţa lor trăită în timpul morţii temporare, din care reveneau după câteva minute. Putem asocia moartea clinică cu un fel de leşin în care toate funcţiile organice încetează, aparatele de menţinere a vieţii nu mai au nici un rost şi indică... absenţa pacientului la apelul de prezenţă în corpul său. Cât lipseşte din corpul fizic, respectivul are o experienţă pe care nu o uită (în majoritatea cazurilor) şi care îl marchează pe tot restul existenţei ulterioare.

Să luăm câteva exemple din aceste relatări. Înainte de aceasta mă întreb câţi medici direct interesaţi au citit această carte, câţi preoţi, câţi profesori de fel şi fel de ştiinţe, câţi părinţi, câţi oameni interesaţi au ajuns să citească această carte (care o vedeam pe tarabe sau în vitrine şi lumea trecea ca pe lângă o comoară, fără să o atingă, deşi tresăreai numai dacă citeai titlul). Sunt peste zece ani de când a apărut. Asta dovedeşte interesul nostru în cel mai real sens.

În fine, să trecem la relatările în sine. În majoritatea cazurilor, cei care părăseau corpul şi-l vedeau fie întins pe masa de operaţie, fie ghemuit între fiarele unor maşini cu care se accidentau, fie împuşcate, fiecare cu felul în care a ajuns să se elibereze din corp. Invariabil toţi îşi vedeau corpul cu surprindere, stupefiaţi de situaţie, împreună cu cei care se agitau în jurul lor încercând să le facă ceva. Această surprindere nu îi ţinea prea mult, căci în majoritatea lor se simţeau atraşi de ceva

într-un fel de tunel (vortex cum îi mai zic americanii), gaură de vierme care îi absorbea şi în această trecere nu puteau distinge nimic, doar un sentiment de linişte, de siguranţă şi de împăcare; vedeau doar un capăt de tunel, un fel de luminiţă, de scânteie care devenea din ce în ce mai mare, până ieşeau prin ea, într-o altă dimensiune.

De aici descrierile devin foarte variate, în speţă toţi vedeau o nouă dimensiune asemănătoare cu orice întindere de pe aici. O parte îşi revedeau ceva rude sau oameni foarte dragi lor, o parte vedeau ceva care putea fi confundat cu persoana divinităţii sau cu vreun sfânt – cel puţin asta rezulta din relatările lor – apoi majoritatea relatează că şi-au revăzut în câteva clipe întreg filmul vieţii lor, faţă de care trăiau nişte emoţii inexprimabil de intense. Firul evenimentelor se oprea la momentul despărţirii lor de corpul fizic, şi apoi vedeau iar în planul acesta pe cei care îi lăsaseră în urmă, cu reacţiile lor, cu eventuala traiectorie a acestora, în lipsa prezenţei subiecţilor în lumea fizică. Majoritatea simţeau fie un imbold interior de a se întoarce (indiferent cât de plăcut li se părea unde sunt), fie se simţeau impulsionaţi de o conştiinţă exterioară care îi întreba dacă rămân aşa… sau decid să se întoarcă. În toate cazurile aceştia s-au întors şi au început să simtă iar durerile acestui înveliş de carne, să-i perceapă pe cei din jur binecuvântând toţi sfinţii că li s-a întors pacientul, victima sau ce rol mai jucau.

În urma acestor evenimente, subiecţii deveneau brusc alţi oameni, cu alte atitudini, mai cuminţi şi mai liberi totodată, evident mult mai conştiincioşi în tot ceea ce făceau, cu un alt chef de viaţă. În traducere, părăsindu-şi corpul aveau un moment de trezire, de revelaţie a unui adevăr suprem în care însăşi trezirea într-o altă postură îi proiecta în *„propriul cordon de argint”*, vortex-ul legat la dimensiunea din care este emis corpul astral, respectiv entitatea la încarnare. Acest cordon de argint este ca un fir de transmisie, de emisie-recepţie al unui aparat mobil (telefon), care este în legătură permanentă cu un plan-sursă, un alt plan sau nivel de conştiinţă din care… venim, îmbrăcând această proiecţie.

În cazul în care mai sunt la acel etaj, nivel sau dimensiune, cei care ne-au fost rude sau prieteni pe parcursul încarnării şi nu au şi altă treabă, vin la noi nu doar să ne întâmpine, cât să ne întrebe dacă suntem hotărâți să facem acest pas, renunțând prea uşor la o încarnare. Ni se arată că am făcut câte ceva şi ar mai fi nevoie să mai facem şi altele, că voiajul într-un fel nu este gata. În cazul în care nu prea avem cunoscuți pe acolo ne apare un necunoscut, sau chiar o conştiință neîntrupată pe care o confundăm cu ceva sfânt, care se prezintă sub forma unei entități de lumină care ne transmite la un mod atât de plăcut şi de convingător că ar fi mai bine pentru toată lumea să facem stânga-mprejur. Aceste conştiințe, realmente mai sfinte ca noi, au o putere de convingere dincolo de persuasiune, transmițându-ne o dată cu mesajul respectiv şi un soi de emoție, de trăire pe care o emit ca bucurie şi îngăduință, ca demnitate şi curaj, ca „iubire" cum o descriu majoritatea celor „plecați" temporar de pe aici.

Ca să ai un argument suprem în confirmarea corpului astral, va trebui să ai ceva ambiție pentru un experiment, deşi sincer efortul nu mi se pare prea mare în comparație cu ceea ce poți câştiga. Dacă vrei cu adevărat să reuşeşti, devii pe jumătate liber în toate condiționările din lumea efectelor exterioare şi de câteva ori mai detaşat decât toți cei din jurul tău. Obții putere.

Să trecem la experiment în sine. În fiecare seară te culci şi fireşte, adormi. Poți folosi această perioadă pentru a te trezi sau a face nişte încercări în descoperirea altei realități. Ar fi recomandat ca în toate situațiile când ai de făcut un lucru major să porneşti relaxat sau cât se poate mai bine dispus. Pentru asta te poți folosi de o muzică adecvată, liniştitoare, cât mai aproape de sufletul tău, ceva care să trezească în tine sentimentul regăsirii, al detaşării. Poți folosi şi un text din orice fel de lectură care îți stârneşte imaginația şi visarea. Dacă ai puțin umor şi curaj prin natura ta, eşti şi mai avantajat. Ar fi recomandat pe perioada experimentului să mănânci cât mai modest, atât cât să îți păcăleşti impresia de foame şi de preferat elemente care nu au de-a face cu canibalismul, acestea având un magnetism „ciudat".

Ca sugestie, patul în care dormi te-ar ajuta dacă tocmai i-ai schimbat lenjeria. Creează senzația de confort. Acest confort este esențial în relaxare. Va trebui să-ți găseşti şi o poziție cât mai lejeră, în care să nu te strângă sau gâdile nimic, în general cu fața în jos sau ghemuit, sau cum îți place. E recomandabil să dormi fără pernă sau cu una mică, simbolică. Ca să te scapi de griji şi alte gânduri înainte de culcare, imaginează-ți că tocmai ai luat concediu, şi pleci într-o călătorie lungă în care toate cheltuielile îți sunt acoperite de cineva, practic e o expediție de cercetare în care nu ştii precis nici pe unde ajungi, nici ce aveți de făcut. Doar însoțeşti o astfel de expediție. Un fond sonor adecvat, instrumental, foarte discret, te va ajuta în acest sens stimulând imaginația.

Etapa secundară experimentului este relaxarea fizică, în care încerci să-ți simți ființa din vârful picioarelor până în creştetul capului, moale ca apa, uşoară ca un fulg şi cu un sentiment senin ca de copil care doarme. Ca să scapi de gânduri inutile urmăreşte-ți respirația o vreme, încercând să-i reduci ritmul până la abia perceptibil şi să-i lungeşti durata. Poți să-ți urmăreşti şi inima. În momentul relaxării poți proiecta ochii pe un ecran alb imaginar, sau îi laşi grei să se destindă cum vor. Relaxarea este de o importanță maximă, de aceea îți recomand câteva zile în şir să-ți propui doar atât, să relaxezi fiecare celulă din tine, mai apoi emoțiile, apoi gândurile. Orice tensiune cât de mică ține cele două corpuri cuplate, cel subtil neputându-se elibera până nu îl mai solicităm cu nici o comandă.

Etapa a treia se referă la un exercițiu de imaginație în care vizualizezi corpul tău cu o lumină aparentă care îl îmbracă ca şi cum ar fi fosforescent, cu o luminiscență alba în zona coloanei vertebrale. Partea luminoasă a acestei ființe o poți detaşa imaginar, realizând desprinderea imaginară a unui corp identic, un alt eu cu care te plimbi sau plutești puțin prin cameră. Mai apoi ieşi din ea, plutești privind împrejurimile de la o înălțime medie. Poți încerca chiar să zbori. Poate ai mai făcut-o deja şi e suficient să-ți aminteşti acea senzație. Ca să-ți pierzi tendința de control a corpului şi reacțiile reflexe, este indicat

să-ți imaginezi cum în zbor faci un tonou, sau o răsucire cu fața în sus, privind în zbor cerul, apoi iar privești pământul, apoi încă un tonou și încă unul și tot așa. Când te vei opri vei fi deja în „vis", dar conștient de faptul că visezi, că poți face tot ce-ți tună prim minte, poți merge unde ai chef.

De aici ești liber să faci ce vrei. În primul rând vei vrea să zbori căci sentimentul acesta de libertate îți dă o senzație de nedescris, o formă de putere de plăcere comparabilă cu puține plăceri de aici. Vei vrea probabil să vezi ce viteză poți dezvolta, ce înălțime poți ajunge etc. Vei vrea să vezi locuri pe care le-ai văzut doar în poze, să vezi persoane care cine știe pe unde mai sunt, călătoria dincolo având posibilitatea de a se desfășura și în spațiu dar și în timp, la distanțe mai mici. În fond este o asociere a celor două conștiințe, cea astrală și cea fizică. Această simbioză îți este necesară pentru o ușoară formă de adaptare cu faza a patra a experimentului la care trebuie să treci o probă de foc, a curajului. Acomodarea este complet necesară pentru buna desfășurare și siguranța ta în etape și mai conștiente.

Faza a patra este demonstrația în sine a celor două corpuri și respectiv a celor două lumi, moment în care trebuie să te descurci ca un înotător sau să fii sigur că știi să înoți, că nu îți este deloc teamă să te bagi în apă. Teama pe calea descoperirii de sine nu duce nicăieri, în nici un caz în direcții plăcute. În concret, după ce deja ești obișnuit cu relaxarea, cu luminiscența proprie (ca un licurici), cu separarea mentală a celor două corpuri, comanda pe care „subconștientul" o ia de câteva ori, plutirea și zborul sunt necesare și ele ca fenomen deja obișnuit, abia după aceea ești deja pregătit. Ești la un pas de descoperire. E necesar doar să îți comanzi să rămâi treaz, lucid și limpede în seara acesta și să pândești ca o pisică momentul detașării celor două corpuri, de data asta în cel mai lent mod posibil. Va trebui să vizualizezi desprinderea acestora și atât, fără nici un fel de deplasare.

Atenție! Este posibil ca fenomenul desprinderii să îl percepi în multiple feluri, complet inedite, de care ar fi bine să nu te lași impresionat nici speriat. Orice emoție foarte puternică te va da de

gol în fața subconștientului, că nu ești sigur pe tine și te va proiecta iar în corpul fizic. Relaxarea, liniștea și împăcarea sunt sentimentele care trebuie să existe. Vei avea probabil senzația că trebuie să păcălești subconștientul că dormi, dar de fapt ești pe față. În general desprinderea are trei etape, care este posibil să le percepi distinct sau nu. În prima, când corpul esențial (cel astral, în care sunt toate simțurile, adică tu) are cea mai modestă mișcare din matricea fizică, o percepe pe aceasta auditiv, ca pe un zgomot infernal. Aude particulele energiei grosiere cum se lovesc între ele ca niște bile de oțel. Imaginează-ți cum sună milioane de bile de oțel când se lovesc într-o incintă. Deși zgomotul este asurzitor, ca și cum ai fi în centrul unui motor, a unei uzine în care toate mașinile ciocăne și merg la maxim, evită să te lași impresionat de aceasta. Nu-i nevoie să chemi toți sfinții, nici să-ți faci mii de cruci sau să uzi patul. Amplifică dacă vrei lumina care o emiți, până nu-ți mai percepi nici conturul. Este preferabilă o lumină albă sau albastră (sau alta dacă așa-ți place).

Etapa a doua a desprinderii, ca și prima, nu durează decât secunde și iar, nu-i o lege s-o percepi. Corpul original simte clona cu o diferență de potențial uriașă, ceva asemănător curentării la priză, dar senzația aia e jucărie pe lângă voltajul care îl simți între cele două corpuri, care până la detașarea completă creează o diferență de potențial uriașă, nemaiîntâlnită ca senzație. Nu doare, de aceea pentru cei cu adrenalina în mișcare este chiar interesantă, nu chiar plăcută dar… curioasă. Dacă nu ești slab din fire, nici asta nu te prea impresionează. Cu cât ești mai puțin absorbit de fenomen acesta durează mai puțin. Din clipa asta corpurile sunt detașate și chiar cu ochii închiși vei vedea un corp acolo unde te-ai culcat: *„măi, ce șmecherie! Ia uite ce bine seamănă cu mine. Ce treabă, domnule! Fii atent cât de perfect. Măi să fie, dar sunt chiar eu, uite cum dorm, ce figură am, în ce fel arăt! Nu se poate, eu sunt aici. Da' ce fac, plutesc? Nu-i adevărat. Păi care sunt eu, ăsta sau ăla? Extraordinar, ce aiureală! Ce… ? Nu mai înțeleg nimic. Și totuși uite, eu sunt aici, în camera mea, și mă uit la mine cum dorm."*

Cam atât. Emoția este atât de mare, nedumerirea, stupefacția,

şocul psihologic, e prea mult deodată. Perceperea ta vizuală este copleşitoare. Ai putut crede multe în „viaţa asta" dar aşa ceva e de neconceput. Depăşeşte orice limită a bunului simţ. E prea de tot. Din cauza impactului emoţional atât de puternic, corpul astral revine în proiecţia sa şi te trezeşti din nou în fiinţa aceasta. Fireşte, te trezeşti cu totul, poate chiar transpirat de fiorii care ţi-i dă emoţia, te ridici în picioare şi ai iar senzaţia de greutate, şi de ceva care te înghesuie, dar oricum parcă aşa e mai bine. E o situaţie atât de normală, atât de bine te simţi, în siguranţă, că doar eşti obişnuit să te simţi aşa solid, palpabil, greoi, cu toate junghiurile şi oasele tale... Probabil vei sta puţin în fotoliu să îţi revii, fumezi poate o ţigară şi te întrebi: *„ce năzdrăvănie a mai fost şi asta? Măi să fie! Mai există şi altceva de care nu ştiam. Chiar sunt două? Hmm... !*

Da, cam asta este etapa a patra sau de mijloc, în care trecerea este cea mai spectaculoasă. Cei dependenţi de adrenalină, sunt fericiţi să retrăiască fenomenul, ceilalţi poate se vor gândi cu un tremur anume, până când o dată obişnuiţi cu ideea vor face iar acest pas, şi iar, descoperind... ceea ce urmează, o altă lume. În această fază, următoarea curiozitate este să vezi ce se întâmplă dacă pui mâna pe cel din pat. În majoritatea situaţiilor vei trece cu mâna prin tine, şi dacă insişti intri în gravitaţia corpului fizic, în magnetismul lui care te va absorbi cu totul. O altă curiozitate este să descoperi de fapt cum arăţi. Îţi vei privi mâinile şi picioarele, îmbrăcămintea, iar pentru cei care au o oglindă în cameră poate fi un avantaj. Dar totuşi de aici percepţiile şi trăirile devin foarte diferite. Este posibil ca din lipsă de imaginaţie, vibraţie sau energie, să arăţi la fel, mai mult ca îmbrăcăminte, dar în oglindă majoritatea va trăi un alt şoc. Te uiţi la tine şi nu vezi nimic. Dacă insişti, dacă îţi mai măreşti luminiscenţa, posibil să nu mai vezi prin tine şi să-ţi percepi măcar conturul şi apoi întreaga fiinţă.

Surpriză, arăţi puţin altfel. Mult mai frumos. Vârsta o să te surprindă iar. O figură cam la 30 de ani... De aici intru în speculaţii, deoarece sunt sigur că reacţiile şi percepţiile sunt mult diferite de la o entitate la alta şi funcţie de frecvenţa fiecăruia. Funcţia este variabilă şi

față de modul de procesare a memoriei fiecăruia, modul de trăire. Sunt unii învățați cu exagerarea propriilor emoții, care își încarcă memoria în... „telefon" (cum s-ar zice în vehiculul fizic) și sunt și cei care își controlează și conștientizează emoțiile, transferându-le în memoria în SIM (sau în corpul original, cel astral). Acest fapt îi va ajuta pe cei din urmă să își amintească toate comenzile care și le propun aici, în lumea în care citești tu cartea, pentru ceilalți neputând fi nici măcar vorba de așa ceva. Ei suferă o altă amnezie, una continuă, din cauza fluxului de energie emoțională necontrolată sau neconștientizată. Conștiența unui fapt amplifică, modifică și remodulează frecvența acelui fapt în sine.

De regulă, în etapa aceasta o conștiință protectoare, în general invizibilă sau care nu-și declină identitatea (ca să nu cazi pe spate în fața ei), te va prelua și te va învăța ce mai poți face de acum înainte. În principal poți avea altă uimire când, încercând să te miști vezi că te rostogolești, sau încercând să priveşti în altă direcție te răsuceşti cu totul, și alte asemenea situații comice, până ce în dorința de a controla comenzile și funcțiile corpului astral, vei dori destul de tare un ajutor, îți vei pune întrebări și acea conștiință se va simți invitată să te sprijine. Ea mizează în principal pe aducerea aminte care poți să o ai sau nu, pentru că ai mai fost în această dimensiune. Dacă nu, bucuria ei, căci cei din astral se dau în vânt după tot ce e comic, și le place orice le stârnește râsul, chiar dacă râd de tine. Prin așa ceva trăiesc, aș putea spune că e chiar un mobil existențial.

Vei auzi (nu cu urechile), vei simți cumva că trebuie să intenționezi doar ce vrei și absolut nimic mai mult. Comanzi și aștepți ca la restaurant. N-ai ce aștepta, căci imediat ce ai imaginat intenția ta deja te trezești în situația cerută. Este derutant pentru primele acțiuni căci suntem obișnuiți să ne târâm ființa dând din picioare, unii mai dau și din mâini când merg pe pământ. Abia ne îndoim când ne așezăm sau ne ridicăm de pe ceva. În primul rând dincolo nu simți nevoia să te așezi pentru că nu ai greutate, și nu ai ce face cu așa ceva. E un fel de levitație, și dacă ești chiar foarte curios vei vedea că nu ești în contact

direct cu acel plan, nu atingi nimic, nu calci iarba sau drumul deşi aşa pare, dacă priveşti în fugă. Nu faci zgomot când te deplasezi, dacă te uiți după soare nu-i pe nicăieri, dar e lumină de peste tot, însă de nicăieri, nimic nu este strident, nu îți atrage sau captează atenția. Îți respectă conştiința.

Ce s-o mai lungim cu poveşti occidentale, cu păreri despre Rai. Ar fi mai bine să crezi că am multă fantezie, că te mint şi să încerci să mă contrazici. Păcat, că n-ai altă cale decât cea practică, să încerci direct. Curaj, nu se poate întâmpla nimic decât dacă îți este frică – şi nici măcar atunci. Eşti o entitate vie şi tot ceea ce este viu este iubit de conştiințe mai subtile ca noi. Această iubire le permite să aibă puțină atenție față de tine când devii oaspete conştient într-o dimensiune care îți era familiară înainte de încarnare. Este un prilej de bucurie când se mai trezeşte cineva şi vrea să facă şi în lumea de dincolo experiența unei trăiri continue, fireşti, când limitele acestui plan fizic, terestru nu-i mai ajung şi trece de orizontul acestei materialități, orizont care este atât de vizibil şi de clar, nu doar un contur. Efectiv se vede cu ochiul liber că lumea şi viața conține mai mult decât materia aceasta. Doar cu un pic de atenție şi răbdare, bun simț şi sinceritatea de a descoperi un adevăr clar pentru a ieşi din ambiguitate, din misticism şi definiții acceptate. Nu suntem maimuțe, putem avea propria experiență, nu trebuie să ne învețe nimeni, nimic.

Putem descoperi noi înşine ce ne interesează, oricât de nemărginit ar părea, de paradoxal, de uimitor, de paranormal. Aruncă definitiv această falsă impresie de „intangibil". Este poate cea mai mare minciună şi iluzie care poate exista. Limite există numai unde le concepem noi. Orice limită, e o aparență, o treaptă necesară ca să poți urca, dar e numai şi numai o iluzie. Se pare că există totuşi, două tipuri de oameni, cei care se trag din maimuță, şi cei care se trag direct din Dumnezeu. Unii nu-şi pretind nimic şi cer totul de la viață, după aceea mai vor şi restul. Ceilalți, descendenții zeilor, sunt cei care sparg încontinuu propriile lor limite. Lor nu le este frică de nimic, nici de Dumnezeu, nici de moarte, nici de suferință , nici de iad, nici de draci, de nimic. De

aceea, atenție, este esențial să știi cât și ce, dar mai ales când să ceri ceva unui om, unui suflet, adică ție însuți. În general nu trebuie să-i ceri nimic. Lasă-ți sufletul să facă orice, efectiv orice, așa îl înveți libertatea și nu va cunoaște frica, dar cere-i să fie atent și mai ales sincer, așa el va ști singur ce are și ce nu are de făcut, întotdeauna. Cui îi convine să se tragă din maimuță nu are decât, el își caută pe cineva care să-l stăpânească, pentru că nu se simte în stare, i se pare un efort prea mare. Oare tu din ce te tragi, din zei sau din maimuțe? Darwin s-a dezis, dar prea târziu. Unora începuse să le convină teoria asta.

În revenire chiar te rog, te invit, te provoc să mă contrazici. Am încercat să-ți pun toate instrumentele la îndemână. Folosește toate aceste izvoare, întreabă-i pe toți cei care-ți pot confirma dacă există sau nu această dimensiune subtilă, întreabă-te mai apoi pe tine și fă propria încercare. O dată, după ce citisem cartea lui Erick von Danicken *„Amintiri din Viitor”*, voiam din toată inima să desființez Biblia. N-am putut s-o fac până n-am luat-o din scoarță în scoarță, ca să ajung la constatarea că nici nu trebuie contrazisă, ci demistificată, sau scoasă din tot soiul de metafore și alegorii, apropouri și jonglerii de cuvinte. Pe scurt, trebuia re-tradusă în termeni simpli, deoarece sunt în ea adevăruri cu tona, grele tare. Dar…? M-am întrebat de ce? Cui i-ar folosi? Cine vrea cu adevărat să o înțeleagă, vede limpede printre rânduri, cât încape, până dincolo de carte. Are ce alege de acolo într-o veselie. Dar cui îi este lene nici măcar nu merită, are timp de citit, nu se grăbește. Sigur asta au gândit și cei care au scris-o.

Nu sunt taine (nici măcar sfinte) decât pentru minți încuiate, care așteaptă să le plouă în gură și să se trezească sătui. Ei pretind să li se explice totul. Așa ceva nu există decât pentru afaceriștii care au nevoie de fraieri. Când dai gratuit ceva, acel ceva este tratat la fel de gratuit. Proștii de regulă sunt puși pe rele. Cei care primesc gratuit, folosesc binele și frumosul într-un sens urât și rău. Când câștigi ceva, nu-ți mai permiți prostia. E cea mai scumpă treabă. Costă evident prea mult, să-ți explice sau să-ți spună altcineva ce și de ce să nu faci sau să faci… Cea mai gravă eroare care o poate face un om de știință, un cunoscător sau

curiosul este să accepte ambiguitatea sau să o promoveze. Misticismul sau misterul e doar un preț, o probă, nu o găluşcă. Deci te rog, nu zi niciodată că ai înțeles până nu stăpâneşti perfect o situație. Mestecă, nu înghiți deodată. Dacă e un cârlig cu fir invizibil şi te prinzi? Lăcomia nu ajută în cunoaştere. Îngraşi doar memoria şi haosul.

Curios fapt este că prin ruperea sau trecerea de limitele percepției materiale, o dată ajunşi într-o primă dimensiune astrală, vom descoperi noi principii şi legi de viață cum este aici gravitația (care dincolo nu mai funcționează sau sunt alți parametri). Ceea ce este culmea, încercând să le aplicăm aici, aceste legități funcționează poate mai lent, dar mai sigur şi mai bine. De exemplu, prima aplicare este a intenționa şi a aştepta împlinirea comenzii, cum aştepți trenul în gară (sau răsăritul soarelui, că este mai sigur). Înveți să nu te agiți, să nu-ți mai faci probleme – griji cum spunea Isus – şi laşi înainte lucrurile să îşi urmeze cursul firesc, fără să le mai agăți, frânezi, zăpăceşti cu un milion de întrebări, temeri, griji şi alte alea. care le trăim înainte de un eveniment pe care îl dorim. Forța subconştientă vitală, viața, existența, aşteaptă doar o comandă clară, fără să o mai sucim pe toate părțile şi să umblăm la toate comenzile şi butoanele… cu teama aia nenorocită, în loc de bucurie sau curaj.

Dacă ai să încerci să intenționezi să ajungi undeva fără să dai din picioare, s-ar putea să nu reuşeşti mare lucru, din prima, dar dacă insişti sau perseverezi, poate te cheamă cineva la o plimbare cu maşina sau te ia salvarea de nervi că încă nu te mişcă planul fizic. Nu plânge, pentru asta ai picioare în această lume, ca să le foloseşti. Ai să simți când nu mai este cazul, când vei descoperi că nici nu apuci să mişti piciorul şi deja ai ajuns la destinație. Dar până acolo este o distanță care acum ți s-ar părea fabuloasă. Este posibil. Unii mai modeşti şi mai anonimi pot asta şi aici şi acum, dar n-au nici manageri buni nici cine să le facă publicitate. De fapt cred că nici nu prea vor să facă spectacol. Sunt sătui de gură-cască. Cine cască ochii, inima şi mintea va şti şi singur ce are de făcut. Oricum, orice drum de 1000 de paşi a început cu primul pas, îl conține şi pe acesta care îl faci tu acum.

Atenție, sunt destul de subtil să nu-ți spun anumite lucruri direct de la obraz, nu de alta dar țin la el așa cum este, însă te-aș ruga să citești dincolo de cuvinte, principiile la care mă refer, concluziile la câte un alineat. Ți-ar prinde bine să știi că scriu ceva, dar mă refer și la altceva în esență. De exemplu intenționează (nu dori, nu cerși) și când o faci, fii sigur că ceea ce vrei nu este nici mult, nici puțin, nici bun, nici rău, nici deplasat ci normal, este pur și simplu necesar. Așa vrei tu ca orice copil și „universul" va concepe ce ai nevoie și tu vei găsi ce cauți. Ciocăne la ușă! Ea nu se va deschide singură, numai așa că tu stai în fața ei. Zi măcar *„sesam deschide-te!"* și ca orice minune, în fața unei conștiințe primitive, ușa se va deschide ca la bancă sau la benzinărie, chiar dacă tu acuma ești deștept și știi că este o fotocelulă care acționează un contactor, acesta un curent electric, motoraș, fire și așa mai departe. Deși nu prea știi toate alea din concepția ușii ea se deschide, dacă te asiguri că ești în „văzul" ei. Nu trebuie să înțelegi deodată tot, doar să folosești cu bun simt, atent și calm.

Sunt multe treburi în concepția minunată a acestui univers departe de a fi explicate, la fel de bine concepute pentru ca viața ta să fie mai ușoară, însă funcționează numai când le dai voie. Dacă tragi de ușa respectivă sau încerci să o închizi, poți doar să te obosești degeaba sau să îți prinzi mânuțele pe acolo și nimeni nu are intenția asta. Fii relaxat și solicită tot ce ai nevoie cu sentimentul cel mai firesc. Simte și satisfacția funcționării. Dacă respecți toate orientările care le-ai citit anterior despre decorporalizare, ar trebui să funcționeze în termenii cei mai plăcuți și ușori pentru tine. Dacă nu, va trebui să recitești și să vezi ce anume din parametrii pregătitori i-ai neglijat. Corectează-i și va merge. Degeaba dai contact la motor dacă nu are benzină, degeaba are benzină dacă nu are ulei sau apă, ține numai câțiva metri. Orice proces are concepția lui exactă și trebuie luată ca atare. Decorporalizarea este la fel de simplă ca și condusul unei mașini, la fel de fascinantă.

„Quod erat demonstrandum" ar spune romanii în final. Restul depinde de tine dacă vrei sau nu să crezi într-un corp astral. Ți-ar fi mai de folos. E mai bine cu două mașini, cu două case, două lumi, mai

ales când una e mai performantă ca cealaltă. Cu una îți faci treaba (ca mașina de serviciu) și cu alta mergi și stai și faci și dregi în vacanță, în concediu. S-ar putea să pățești ca mine, să-ți placă să mergi mai mult în vacanță. Personal, abia aștept să bag nasul în pernă, dar dincolo de pernă este ceva ce abia se poate descrie. Mie mi-a luat vreo 40 de zile până am ajuns în alte tărâmuri. Ție ar fi normal să îți trebuiască mai puțin, vreo 7 zile, căci nu mai mergi pe pipăite, nu mai trebuie să iei notițe să îți fixezi orice amănunt în conștiință, pur și simplu acum știi unde ai de mers, ce ai de făcut. Corpul astral-Dumnezeu există, orice ai crede tu. Dacă îți trebuie ia-l și folosește-l, dacă nu – lasă-te folosit de el. Ar fi mai bine să știi ce ești și cine ești, te-ai simți mult mai liber. Chestia aia cu moartea, nașterea, raiul și iadul îți vor stârni inițial râsul, apoi ai să le simți ca pe niște bastonașe, cerculețe și „cârje" din clasa întâi, cu care acum deja știi să scrii și mai ales să citești semnele, sau mesajul... „vieții".

Atenție! Recitește de câteva ori ceea ce ai de făcut, memorează etapele sau fă-le pe bucăți, ca să-ți fie drumul mai ușor, mai scurt și mai sigur. Dacă ai emoții obișnuiește-te cu ideea până dispare teama și apoi acționează. Îmi asum răspunderea că atunci când îți îndeplinești întocmai sarcinile nu ți se poate întâmpla nimic, cu atât mai mult că nu există întâmplări, mai ales de astea prosteşti. Pot exista numai într-o imaginație bolnavă de amintiri ciudate. Acum știi, dar nu te ajută la nimic dacă doar știi. După aceea vei înțelege ce am vrut să spun, când ți-am spus că oamenii nu știu, nu că nu vor. Sunt îndoctrinați cu fel și fel de explicații care de care mai tembele pe care se pune o ștampilă, eventual o diplomă și dintr-un noian de afirmații trebuie să ai destulă răbdare să vezi care stau în picioare și care sunt agățate de un fir de păr, foarte speculativ.

Alungă-ți teama care nu duce la nimic bun. Miroase și dincolo sunt un fel de muște care nu-ți dau pace și vor să te muște, dacă te miros că nu ești sigur pe tine. Dacă nu te mușcă măcar te bâzâie, uite numai așa ca să nu fii tu atent la ce faci. Sunt spirite mai inconștiente care se hrănesc cu astfel de emoții ciudate și care pot să facă gălăgie, să

te strige, să… orice numai să te sperie. Este de ajuns doar să-ți declari cu forță intenția *„dispari!”* Poți s-o faci și în zeflemea, ca și cum i-ai scuipa. Singura lor putere este să te sperie, ele sunt și mai fricoase ca tine. Aș putea spune ca sunt chiar propria ta frică. Ea le alimentează și le dă putere. Dacă te încrunți puțin la ele, urgent se topesc. Și ultima variantă este să proiectezi o rază de lumină galbenă din centru pieptului, care învăluie orice îți stă în cale sau îți creează probleme – va dispărea cât ai clipi. Mai ales când această rază e încărcată de dragoste, de compasiune, de înțelegere.

Cea mai rea sau mai proastă reacție care poți să o ai chiar și în lumea fizică în fața câinilor sau a oricărei situații este să te sperii, să tremuri, sau mai ales să fugi. Exact asta determină teama sau reacțiile fricii, fenomenul nedorit. Nu, stai locului și privește situația în centrul ei. Și câinilor le trece turbarea dacă te uiți fix în ochii lor. Dacă ai mai ști și alte „șmecherii” s-ar întoarce cu roatele în sus să îi scarpini. Curajul înseamnă de multe ori sfidare, dar când îl încarci cu puțin respect, chiar iubire, treaba devine chiar excepțională. Însăși ieșirea în Astral sau decorporalizarea te eliberează de nenumărate frici, nu-i loc aici să le înșir, dar ca orice beneficiu, îți solicită un minim sacrificiu. Puțină atenție și răbdare. În rest treaba e ca și făcută. Dacă îți fixezi intenția clar, ferm, și îți dedici atenția complet doar la ce faci fără să te mai „scarpini” pe unde te mai apucă, situația e ca și rezolvată. E general valabil. Am o prietenă de la care am învățat, pe pielea ei, că frica este demolată de curiozitate. De ce? Fiindcă întotdeauna frica, în mod invariabil, este mai mică decât curiozitatea. Rațiunea sau mintea este cea care domină senzațiile, emoția. Sper ca paginile anterioare să-ți fi stârnit măcar curiozitatea, restul nu mai contează.

Imaginează-ți teama, ca un buton de alarmă roșu, curiozitatea ca un buton al plăcerii galben, și curajul ca un buton de forță verde. Întotdeauna oprește-te când butonul roșu pâlpâie, până-ți trece. Nici nu apăsa pe el că apeși pe frână și mai ajungi altă dată unde trebuie, nici nu trage de el că tragi alarma generală și se oprește tot trenul, toată coloana de mașini șamd. Permanent fii în faza de plăcere de

curiozitate sau galben intermitent, de vânătoare de glume, de lucruri frumoase. Apasă când tragi o concluzie limpede şi de viaţă. Trage când vrei să îi faci şi pe alţii să râdă sau să se deştepte. În general suntem în stand-by în această lume şi asta presupune să acumulăm putere. Ea vine prin râs, prin umor. Plăcerea egal putere, sau viceversa. Puterea se transformă în imaginaţie, aceasta în creaţie, în ţinte sau intenţii. Când îţi iese ceva intenţionat în cale e minunat, eşti sigur de ţinta ta. Trage, adică apasă butonul verde cu forţă, bagă-te în acţiune cu mult curaj. Ocaziile mari în viaţă sunt, dar majoritatea nu le văd prin ceaţa de frică şi preconcepţii absurde.

Ocaziile în sine nici nu sunt mari ca ursul, devin cu timpul aşa. Suntem aici să vânăm propriile creaţii, propriile dorinţe şi trebuie să fim cu ochii în patru, să citim semne asemănătoare cu ce vrem. Îţi poţi atrage „vânatul", ţinta, mimând că deja ai obţinut ce vrei. După ce prinzi şmecheria şi ai destulă forţă, poţi să şi tragi de butonul verde, ca să îi tragi şi pe alţii după tine, sau să-i împingi pe cei ce s-au băgat în faţă. Aşa acumulezi şi mai multă putere, puncte, începi să te simţi util, să îţi simţi importanţa care o ai, nu care ţi-o dai. E o treabă serioasă să devii util. Majoritatea cred că au venit aici să consume. La ce bun atâta bogăţie dacă n-are cine s-o consume?. Da, aşa o fi. Nu te oferi tu? Pare mai uşor să consumi, mai greu să creezi, dar când te înveţi cu consumul, devii dependent, te trezeşti că nu mai ai ce şi devii cumpărabil sau te vinzi pe din ce în ce mai puţin. Oare merită? Dacă nu, creează-ţi intenţiile şi nu vâna niciodată altceva, nu te atinge de pomană. E doar un cârlig. Grecii nu fac daruri. Ei au făcut Calul Troian. Aşa fac toţi comercianţii. Prima oară e gratis. Dar deja am trecut la celelalte patru butoane, respectiv cel albastru care se referă la distincţii şi virtuţi.

Se cuvenea să închei acest capitol care ţine de zona senzaţiilor cu cele mai frecvente emoţii sau trăiri care le are o fiinţă, deşi curajul şi teama ţin de experienţa regnului animal. În cel uman trebuia deja să le fi depăşit şi să experimentăm umorul sau seriozitatea, joaca între cele două polarităţi ale aceluiaşi lucru. În regnul uman nici n-ar trebui să se pună problema fricii şi curajului. Curajul ar trebui să fie ceva de la sine

înțeles, ca auzul sau văzul, o funcție deja înglobată în sistem. Umorul, plăcerea, seninătatea percepțiilor în mod admirativ sunt deja funcții care le-am experimentat şi trăit în mod curent „dincolo" înainte de încarnare. Dar se pare că se pierd o dată cu fenomenul amnezic, când împrumutăm conştiința unui corp nou, care-i de origine animală, un mamifer asemănător nouă, ne mai împrumută nişte chestiuni de rutină, de care trebuie să ne dezobişnuim până pe la vreo 30 de ani, când suntem maturi din principalele puncte de vedere.

Putem concluziona în acest capitol că... „VENIM DIN „ASTRAL", din cer sau din aşa ceva, care are legătură cu Raiul sau Iadul. Raiul îl mai găsim doar în texte ca fiind grădina Edenului, unde nişte „cineva" îşi propun *„Hai să facem, OM, după Chipul şi Asemănarea Noastră! ... să vedem ce iese." „Şi a ieşit... bine."* Întâi au făcut oul şi apoi găina. Întâi s-a coborât El, şi apoi Ea. Întâi curajosul şi practicul şi apoi frumusețea, arta şi desăvârşirea... Ce poveşti, dar cu tâlc sau multe subînțelesuri, prea multe să le înțelegi deodată. Şi uite aşa dintr-o respirație, Doamne-doamne a dat şi şi-a dat viață în acest trup de lut care a devenit carne. Numai bună de mâncat. Noroc că încă n-am ajuns să ne mâncam între noi. De ce oare trebuie să „mâncăm?" Ce? Orice, inclusiv carne. Pai cum naiba ar fi apărut Iadul care nu a fost creat de Dumnezeu, abatoarele, războaiele? Focul este Talpa Iadului, când nu ştii să îl foloseşti şi pui tot ce-i bun de mâncat pe foc, cu multă sare şi din ceva organic, bazic, viu, facem ceva anorganic, acid, mineral. Curios cum ne-viul „hrăneşte" viul, materia anorganică devine în noi compatibilă cu cea organică! De unde atâta logică? Trebuie să fii cel puțin beat sau legat la ochi, ca să poți judeca şi crea asemenea lucruri, să treci pe lângă ele ca şi cum nu te-ar deranja, ca şi cum ar fi normale, fără importanță, ca şi cum nici n-ar exista... ?!

CAPITOLUL 3

„UNDE Sfântu' Duh MERGEM?"

După capitolul anterior ne întrebăm deja ce mai urmează, din însăşi texul anterior rezidă întrebarea de generic a acestui capitol. Într-o discuție foarte recentă cu cineva (om de ştiință, care şi-a băgat nasul şi prin metafizică), acesta ajungea la concluzia că de fapt nu evoluăm şi dincolo de tehnologie nu-i nici o evoluție. Oare? De ce? Păi oamenii sunt la fel de egoişti, de răi de orgolioşi, consumul îi degradează… şi lista lui mai continua! Bun, admitem că are dreptate. E şi acesta un punct de vedere, foarte adevărat la prima vedere. Hai totuşi să urmărim sensul istoric, cel puțin acesta care ne este prezentat.

Dacă vorbim doar de o singură civilizație pe această planetă (ceea ce nu ar explica Marile Piramide, monumentul din Stonehenge, craniile de cristal, o serie de desene rupestre şi alte minuni enigmatice ale lumii, care sunt în treacăt consemnate de istorie), hai să acceptăm ideea că omul a fost cândva şi primitiv. Adică, putem spune mai violent în raporturile interumane şi cele cu mediul; analfabet, complet incult, singura lui ştiință fiind instinctul, handicapat complet în ceea ce priveşte relația cu mediul, sculele lui fiind perfect rudimentare (numite cu indulgență scule). Posibilitățile lui mobile erau mai mult statice, în rest era foarte asemănător cu animalele în comportament şi înfățişare. Acestea erau motivate de un puternic instinct de conservare şi de instincte în general, unul din ele fiind egoismul, altul orgoliul, lenea, insensibilitatea, nereceptivitatea la stimuli. Pare-se că, dacă făceai mici excepții de la această masă (turma de oameni), imediat te trezeai uns rege cu toate responsabilitățile care ți se impuneau. Dacă erai şi bun şi modest, regele te lua de prost şi te făcea mare vizir sau prim-ministru, un fel de rege executiv, nu doar onorific ca el.

Cam astea sunt datele problemei. Cel puțin așa relatează datele istorice, sau interpretarea lor. Hai să vedem și rezultatele. Într-adevăr se pare că și azi mai sunt ciobani, care păstoresc „oile domnului", (azi se numesc directori, miniștri, șefi). În fond majoritatea sunt tot niște „ciobani" care bat oile sau își pun funcționarii, secretarii (adică dulăii), să mâne pe ele. Astfel de secretar ciobănesc este oricare dintre noi care ascultă de câte un șef, acționând neprietenește, zicând fără nici o explicație și responsabilitate: *„asta și ailaltă trebuie, fiindcă așa zice seful!"* Și cum orice câine vrea să ajungă și el un stăpân, zice direct *„marș și fă aia, sau ailaltă!"* Spre deosebire de vremurile de mult apuse, este evidentă o nuanță de necontestat în ziua de azi – individualizarea – fireşte și latura negativă – individualismul, tendința de independență. Altfel spus, oile au cam devenit capre și nu mai ascultă. Ele merg să se servească de unde nu le prea poate ajunge nimeni, chiar dacă riscă totul. Iar unii câini nu-și mai văd de treabă și o iau aiurea la joacă pe câmpii iar oile după ei.

Alvin Toffler ar zice că lumea evoluează spre miniaturizare, microsisteme independente de macrosisteme și forme din ce în ce mai dinamice de existență, în care tehnologia evoluează din complex în mai complex, dar accelerând și simplificând radical viața umană. 30% din populația planetei este cultă, știe să scrie și să citească, 1% are diplomă de studii (nu neapărat superioare) și tot 1% are un computer. 1% se învârte în jurul lui 60 de milioane. Procentul este simbolic și la automobile și telefoane mobile, dar din anul 2000 ar mai trebui reactualizat. 7-8% au siguranța zilei de mâine (au ceva bani puși deoparte, mâncare în frigider, au ce îmbrăca și cam ce le trebuie prin casă), adică au inclusiv așa ceva. Se consideră că ei trăiesc bine și până la 25% cifra e variabilă, relativ la cei care trăiesc acceptabil. Scorurile negative sunt zdrobitoare dar nu se referă la alții, ci tot la noi, la trăirea colectivă umană, fiindcă avem și așa ceva, un sentiment subconștient prin faptul că existăm și ca organism și ca celulă. Deja mă doare mâna și sufletul că trebuie să recunosc și mai ales în scris, dar… mai mult de două treimi, chiar trei sferturi, nu au siguranța zilei de mâine…! Îmi vine să sparg laptopul de groază că trăiesc între asemenea oameni. Este imposibil și inacceptabil!!!

Mi-am revenit, nu se rezolvă nimic aşa. Săracul *„Safir”* n-are nici o vină. N-are de ce. Scrie tot ce-i dictez… cu degetul, îmi redă cea mai divină muzică şi cele mai perfecte imagini, filme, calcule, hărți, cărți. Pot spune că e cel mai ascultător slujitor al meu. Dar în acelaşi timp 1/3 dintre noi, nu sunt siguri că au unde să pună capul, mai mult de atât, 80% trăiesc în case de nelocuit, un ceva cu acoperiş, ca în infern, ca în Iad unde deja e cald, prea cald încât poți dormi sub cerul liber, ca animalele. Şi oamenii aceştia poate sunt nişte păsări pe care mai plouă, se mai scutură, se usucă la soare. Ce să-i faci? Aşa-i viața… la începutul ei. Dar e sfâşietor să ştii că 500 de milioane din noi… suferă. De ce? De proşti poți să spui. Spune-le lor asta şi întreabă-i tu de ce suferă. Mie deja mi se zbârleşte părul când mă gândesc că acest procent de ~10% se află în mijlocul unei lupte armate, în singurătatea unei închisori, trăind agonia torturii sau chinurile foamei.

Da, între 200 şi 500 de mii de copii mor anual de o boală care se cheamă… foame. Dacă includem şi adulții, cifra se ridică la 2 milioane. 50% din noi suferă de malnutriție, adică o alimentație proastă sau săracă. Efectiv mi se blochează muşchii când scriu aşa ceva. Am un nod în gât de nu-mi vine să mai mănânc niciodată. Da, poveşti. Aşa o fi. Şi eu aş vrea să cred că e o minciună, o iluzie. Da cum *dumnezeii mă-sii* e posibil aşa ceva, în timp ce putem privi în partea pozitivă a lucrurilor? 8 milioane mor anual de graşi, 6% din noi dețin 60% din bogățiile lumii, şi să-mi fie cu iertare toate şase ar locui statistic în Statele Unite. 80% din capitalul lichid al omenirii este deținut de ființe „de origine” evreiască. Cât de pozitivă o fi partea asta? Această parte este chiar cea care ascunde asemenea cifre, care nu le dă pe post, nu le reactualizează. Nu se dă în direct aşa ceva. Sunt informații care fac parte din „lumea interzisă” sau „istoria secretă” a lumii.

Acum nu vreau să ai reacții hitleriste, benladeniste, sau violente în cel mai mic grad. Vreau să îi iubeşti pe aceşti… iresponsabili. Este singurul lucru care îi poate învinge. Ura ta, groaza, furia, frica îi alimentează, le dă şi mai multă putere şi asta îi amețeşte şi mai tare. Îți repet, trebuie să îi iubeşti şi să le doreşti ce e mai bun şi mai frumos. E de ajuns atâta ură şi răzbunare care n-a rezolvat nimic, din contră a încurcat şi mai mult lucrurile. Dacă nu mă crezi, încearcă întâi cu duşmanii tăi direcți, de care nu mai ştii cum

să scapi. Ia vezi, nu cumva poți scăpa așa? Poate greșesc, dar poate nu. Mai gândește-te. Când nu mai știi ce să faci, încearc-o și pe asta. Oricum nu mai ai ce pierde.

Renunță la luptă și ea va înceta. Mai bine-i dai ce-i trebuie nebunului, sau măcar dorește-i aceasta. Dacă nu, vei înnebuni și tu. Pentru ce? Pentru o clipă în care îți poți călca toate remușcările și neiertarea în picioare și îi dai și îi dorești tot ce poți imagina mai bun. Te doare mintea sau sufletul să faci așa ceva, orgoliul și egoismul nu-ți dau voie. Eliberează-te măcar o clipă. Altfel o să te doară toată răutatea care vrei să o întorci înapoi – și nu puțin. Acest virus cuprinde tot – minte și suflet – și când ajunge la trup deja putem spune că e cam târziu, dar nici atunci. De aceea cedează acum, nu mâine.

Crezi că pentru asta te-ar mai ajuta niște cifre care să te lămurească cine creează iadul? Poate afli tu de ce? Mă simt liber că îmi pot exprima convingerile, la fel și tu, cel care le citești, dar 3 miliarde de oameni sunt sub teroarea tăcerii și cenzurii oficiale. 50% din noi oricând pot fi amenințați, arestați, torturați, omorâți dacă au convingeri de altă natură decât a sistemului din care fac parte. Aminteşte-ți doar de chinezi care sunt vreo două miliarde și mai pune-i și pe hinduși (indienii fiind și ei cam 800 de milioane). Islamiști, fundamentaliști, mahomedani, musulmani, adunați toți fac mai bine de 70% din populația de pe glob. Creștinii au doar 30% la scor: 8% ortodocși, 14% catolici și restul protestanți și alte ramificații sau specialități. Tot atâția albi sunt cât creștinii, *„restul”* (adică majoritatea) sunt 57 asiatici, 8 africani… (în 14% care intră în America de Nord, Sud și Centrală, sunt cam jumate de o culoare, jumate de altele, și 21 % reprezintă europenii).

Alte cifre interesante se referă la sexe sau sex: 48% bărbați, 52% femei, dar surpriză, 89% sunt heterosexuali, 11% ba (adică au adoptat homosexualitatea), mai exact 660.000.000 de oameni. Sunt foarte curios câți sunt catolici din aceștia, sau câți sunt europeni. Îmi cer iertare de la cei fără nici o vină, care trăiesc între alți vinovați liberi. Închisorile sunt pline cu nevinovați. Ei n-au mai încăput. Locuri puține, ce să faci. Dar

este interesant că acolo se învață această îndeletnicire sau specialitate sexuală. În mănăstiri, închisori, armată, şcoli de fete şi de băieți. Grație unor fanatici religioşi beți criță, a unor politicieni foarte responsabili dar lipsiți de imaginație şi a unor psihologi de foarte mare excepție, chiar cei mai excepționali, s-a creat o ideologie anti-sexuală, împotriva a ceea ce gândesc cei mai mulți, adică 70% din gândurile umane se învârt în jurul a aşa ceva. Cred că cifra tinde spre 90% în condițiile în care toate mijloacele mass-media, music-hall-ul, publicitatea sunt pline de… sex, până şi un biet hot-dog arată cum arată. Numai chiorii nu văd.

Dacă nu înțelegem sexul, măcar să fim împotriva lui. Aceste neînțelegeri, cu pretenții de înțelegere, creează mult peste jumate din suferința umană, cea cotidiană. Generează un complex format din frustrări şi ulterior handicapuri. De ce? Întreabă-L pe Dumnezeu, mai ales pe creştini, pe catolici, pe sfinții care îşi privesc fundurile pe după Biblie şi cer lux de amănunte la spovedanii, ca la psiholog sau la sexolog. Acum civilizația avea altă notă dacă nu-şi băgau ei nasul în Sex – măcar dacă învățau ceva practic. Nu vei învăța nimic niciodată cu capul. Ăsta e bun de spart nuci. Pentru sex avem alt instrument şi numai acela. Dacă ne băgăm capul acolo e ca şi tăiat, şi unul şi celălalt. Aici nu este nimic de înțeles şi dacă faci gafa să crezi că ai înțeles ceva, ai încurcat-o aproape definitiv. Numai o femeie uşoară sau un bărbat uşor (sau cu experiență) te mai poate învăța ceva care să-ți folosească. Frustrații nu vor înțelege niciodată nimic, dar vor urla în gura mare că ei ştiu şi fac totul… pe ei.

Amorul prost înțeles generează întâi moartea lentă, prin suferință, mai apoi viața. La acest capitol stăm bine. Dar stăm.!? Anual ~1% e pe moarte călare, cu bagajul făcut şi tot 1% se naşte sau e pe vine adică 60.000.000. Procentele mai precise arată că populația este în creştere. Sursa cea mai mare, izvorul sau fluviul este în țările primitive, în special cele africane (Namibia, Angola, Zambia, Mozambic etc.). Acolo sexul e free, complet la liber, iar de contracepție nici poveste, poate aşa în câte un basm cu zeii care locuiesc printre oameni în grădinile din nordul planetei. La aceştia rata natalității şi mortalității depăşeşte orice imaginație. Dar n-au homosexuali, doar aşa, din import. La fel şi asiaticii, chiar arabii. Ar

fi la fel de interesante şi nişte cifre cu câte căsătorii se fac şi câte se desfac anual. Cu aproximaţie am auzit că desfacerile sunt mai la modă, că în anumiţi ani depăşesc chiar, facerile căsătoriilor, sau cel puţin tind către un scor de 6 la 4. Nu-mi amintesc pentru cine este avantajul, logic ar fi pentru căsătorii, dar şi aşa este curios de ce două din trei căsătorii nu rezistă. N-or fi buni oamenii sau legăturile acestea sunt forţate?

Cu atâtea cifre te ia ameţeala dacă nu bei ceva să-ţi revii. Ce e de zis sau de făcut? Cifrele sunt cifre, nici pesimiste nici optimiste. Reflectă nişte parametri… ai noştri. Am evoluat sau nu? Când vorbim de evoluţie, ne referim la o mişcare, deci ne trebuie parametri comparativi, cel puţin două serii. Se pare că partea bună, plăcută a acestora evoluează şi cealaltă se diminuează în procente vizibile, nu în zecimale. Dar aceste procente sunt doar simbolice. Ca şi diminuările la rata înarmărilor, sub 5%. Nu se dă o cifră clară cât se cheltuie în realitate în acest domeniu al evoluţiei. Nici în medicină, nici în cultură, ce să mai vorbim de politică sau administraţie, care sub pretextul eficientizării produc cele mai infernale găuri.

Cifrele clare sunt doar la cererea statului sau sfatul bătrânilor, bunicilor (sau moşilor, că nu mai sunt babe pe acolo – astea fac politica sau armata acasă). Doar o fosilă mumie senilă, poate crede că lumea poate fi condusă din exterior. Aceştia fiind puţin mai mult decât senili, pierd cifrele pe undeva şi nu-şi amintesc să dea nişte date clare ale realizărilor. Aşa sunt ei, uituci. Abia au memorie să-şi amintească să ceară… întruna. De fapt asta nu mai este din memorie, e un refren intrat în instinct, în reflex. Nu-şi mai amintesc nici că au luat alţi bani… pentru aceleaşi treburi. I-or fi pierdut… prin buzunarele lor multe, prin bănci, prin parcuri… de recreere fireşte. Sau poate i-au prădat hoţii, stripteuzele, sunt multe de astea: CE, UE, FMI, FAO, NATO, UNESCO. De fapt aceştia nu fură, strâng bani de la tine ca să… te ajute tot pe tine… cu dobândă. Astfel că viaţa omului, a ta în special, devine din ce în ce mai uşoară, ţinând pe umerii tăi din ce în ce mai mulţi stăpâni, structuri, suprastructuri şi suprastructuri supreme, conspiraţii, corporaţii şamd. Asta dovedeşte că eşti din ce în ce mai puternic.

Referitor la parametri, ar fi interesant de consultat nişte date despre

cum se situa lumea la fiecare sută sau mie de ani. Se pare că pe atunci nu existau instituții de „statistică" cum sunt azi. Ne-ar folosi mai mult cele de „transformistică", de holistică sau logistică, ca să vedem cum mergem, nu cum stăm. Din vremuri străvechi ştim că existau doar instituții de mistică, care au dăinuit până azi. Dar putem intui sau deduce câte ceva şi fără cifre. Din punct de vedere al interlocutorului meu, acesta avea dreptate. Evident că dincolo de evoluția tehnologică, egoismul şi orgoliul, lenea şi indiferența au rămas aceleaşi. Am evoluat cum se vede în exterior şi nu toți, ci numai unii care au făcut aceste „invenții" şi alții care le-au „cumpărat" cu acte în regulă.

Premisele evoluției în acest fel au devenit mult mai dinamice, viața noastră accelerându-se văzând cu ochii. Prin teoria selecției naturale, rămâne în picioare cine poate sau cine vrea. Ca să fiu mai clar şi mai explicit, posibilitățile dinamice ale vieții se referă în special la informație, atât ştiințifică cât şi neştiințifică. Efectiv, tot ce poate să vrea pipota sau creierul tău, găseşti pe unde vrei şi unde nu te aştepți. Dar se pare că informația nu este pentru cei „suficient" de deştepți. Este pentru cei care se cred mai proşti şi caută mereu să mai învețe. Deştepții s-au oprit pe undeva pe drum şi aşteptă tot aşa să treacă azi, să vină mâine, poate va ploua cu pâine. Pare sadic ce afirm, dar la o privire mai atentă a lumii se pare că oamenii aşteaptă să le dea cineva de lucru. Nu îi interesează nimic decât să îşi asigure existența, în rest mâncare, somn, sex, distracții. La ce-o fi bună evoluția aia domnule, pregătirea, progresul, cercetarea?

Vorba lui Isus *„cine are va mai avea, cine nu, Dumnezeu cu mila"*, este valabilă în orice. Cine are bani o să mai aibă, cine ştie multe va vrea să ştie şi mai multe sau mai bine. Dar chiar aşa, la ce bun atâta evoluție? Cui i-ar folosi? Pai în primul rând ție, să nu-i mai ții pe capul tău pe toți deştepții care ştiu să te pună la lucru! De ce? Pentru că tu nu ştii. Dacă africanii ar şti ce să facă cu corpurile lor probabil că ar trăi toți, altfel sunt muritori de foame. Sună şi sadic şi ironic şi cinic şi cum vrei tu, dar asta este prețul prostiei, ignoranței, lipsei de curiozitate, de imaginație, de iubire… primitivismul. Uite aşa vine capitalistul care ştie să găsească profitul, fiindcă ştie o groază de şmecherii care pe tine nu te interesează.

De exemplu s-ar duce şi în Africa să le dea şi lor o pâine, dar le trebuie un motiv. Oare de ce i-o fi lăsat pe oamenii aceia Dumnezeu aşa liberi? O fi uitat de ei? Nu cred! Din câte am povestit cu cei care merg mai des pe acolo, aceştia nu au descoperit teoria migraţiei (aşa cum fac esticii, merg în vest şi sudiştii în nord). Pur şi simplu dintr-un spirit patriotic faţă de nisipul acela mai speră că o să vină „Dumnezeu din Nord" să le dea ce le trebuie. Pe undeva ar avea acest drept. Doar *„dumnezeu"* a fost şi el *„maimuţă"*. Evident, dar la ce să-l pună Dumnezeu pe „maimuţă" să facă acolo? Să mute nisipul dintr-o dună în alta. Până o să coboare Dumnezeu din partea de sus a hărţii ei preferă să fie mâncaţi de muşte. N-au descoperit teoria construcţiilor nici a acumulării, n-au citit „Capitalul" lui Marx. Mafioţii, hitleriştii şi alţii ca ei au citit şi nu numai pe acestea. Însă au rămas numai cu mintea şi au ignorat inima, aceasta s-a împietrit şi uite ce a ieşit.

Şi totuşi evoluăm sau nu? Păi e un fel de două feluri. În ordine: evoluăm de la misticism la materialism, de la ignoranţă şi incultură la cunoaştere şi artă a creaţiei. Mai avem puţin şi vom ajunge să creăm şi clone umane – şi aşa aproape l-am ajuns pe Dumnezeu, ironic privind lucrurile. Un lucru este cert şi arhi-evident pe toată planeta şi în toată istoria. Misticii şi biserica în special, au întreţinut prostia, a făcut o afacere din aceasta. Vedem cum ţările cele mai religioase din lume, indiferent de specialitate, au făcut marea *„brânză mistică"* care nu ţine de foame celor 3 miliarde de musulmani, analfabeţi… mai au puţin şi dorm sub cerul liber. Să mai vorbim de fundamentaliştii islamici, de modul lor de a trata femeia, de a împuşca pe cel care vrea la şcoală? Să amintim de religia hindi şi de sărăcia care este în India? Sau să încheiem cu religiile în formare *„gogu-togu"* sau cine mai ştie cum se chemă? Să închei cu creştinii şi modul în care au aplicat ei creştinismul pe la 1200, cum au ars pe rug până la 1500 numai 100.000 de oameni de ştiinţă veritabili care n-aveau încotro, erau mai deştepţi ca religia şi mai ales femeile… ??? De ce oare vrea bărbatul să fie el cel mai tare cu orice preţ? Oare n-o fi?

Ca să încheiem, totuşi fără a face un rechizitoriu istoric ci o sumă a faptelor, devine evident că până în ziua de azi religia a menţinut, educat şi promovat ignoranţa generalizată iar consecinţele le mai vedem şi azi în

țările subdezvoltate. Noroc cu Isus și „gașca" lui. Creștinii au spart „zidul", ceva s-a rupt aici. Probabil n-au mai avut lemne să-i ardă pe toți cei cu idei satanice (cum era de pildă văzută tipografia). Se poate, că doar și imperiul roman a căzut din lipsă de... hârtie birocratică, nu igienică. Spărtura s-a făcut, mișcarea a pornit, blestemul religiei (apocalipsa) a venit chiar prin creștini. Materialismul a dovedit cu știința lui „diavolească" ce multă abureală este în explicațiile mistice. Alea sunt bune pentru oile plângăcioase care vin la „lupu" să le mângâie. Numai că niște capre ordinare au plecat din Europa în Țara Făgăduinței (respectiv America) și au inventat drăciile astea, care plac mai mult oilor – respectiv toată tehnologia și știința.

Dumnezeu s-a întors printre oameni iar astăzi se pot mișca cu n-șpe feluri de vehicule, unde vor mușchii lor, pe toată planeta, pot avea acces la orice informație și foarte urgent prin cărți, mass-media, computere și internet; și a mai apărut și blestemăția aia de celular, telepatia e nimic pe lângă ea... uite așa omul a ajuns omniprezent și omniscient, aproape omnipotent (evident este la un pas de a fi). Subliniez, **Dumnezeu s-a întors printre oameni**. Deja s-a declanșat reacția în lanț. Acum există o nouă religie, nedeclarată oficial: „Materialismul". Inevitabil acesta va lăsa în întuneric toate religiile și subliniez, **toate** (până de curent). *„Rezistența este inutilă!"*

Aș vrea să nu mă înțelegi cumva greșit. Regret că a trebuit să spun „eu" aceste lucruri dar se pare că oamenii în general fie nu văd asta fie nu au curajul să afirme cu voce tare. Încă se mai tem de voi, adică de înalt, mult prea, fericiții, eruditii, suciții, luminăția, blestemăția, mucenici, milostivi, sfinți, părinți, (că nu se mai termină...) Voastră. Da, Majestățile Voastre ați devenit a cincea roată la căruță. Puterea a trecut acum la „mama dracului" (respectiv la „trădătorii" de politicieni), care sunt conduși de mercurieni (adică de afaceriști) prin tot felul de organizații secrete – și acestea cu ușoare nuanțe mistice. Relevant sau nu, până și papa face „parte" din nu știu ce lojă masonică (chiar și Teoctist, loja P2). Și aici trebuia să vă băgați voi coada. Curios și caraghios totodată este că mercurienii ca specie au coarne la propriu, dar sunt mai puțin indiferenți ca voi. Interesele științifice nu îi lasă așa... reci. Religia a muncit mii de ani să reteze din start orice

posibilitate de evoluție, de știință de cunoaștere, a sacrificat pe oricine și a ars orice vlăstar de lumină din conștiința umană. Câteva mii de ani a reușit o treabă „bună" și încă mai este în vigoare pe majoritatea planetei: **Legea Mistică a Ignoranței**. Politica a trădat în fața intereselor economice, unde trebuie o mână de lucru cât mai cultă și mai calificată, n-au ce face cu cea din Africa sau Asia – iar de aici s-au încurcat țițele.

Nici politica nu va ține mult, capitaliștii vor cădea ca și comuniștii, deși părea de necrezut. Cu realizările sale, comunismul era mic copil în comparație cu religia, o civilizație de construcție în contrast cu cea capitalistă, de consum. Se pare că nici una nici alta nu vor supraviețui, poate va rămâne în picioare modelul chinezo-japonez, unde oamenii se conduc singuri prin conștiința bunului simț. Au apărut între timp, alte organizații independente... softiștii, hardiștii, hakerii sau spărgătorii de gheață, de coduri secrete și alte alea. Cine vrea, se poate documenta vizionând filmul „Jonny Mnemonic" care e profetic, pot spune. Urmează și un moment de multă dezordine în viitorul istoric al omenirii, dar sufletiștii vor sprijini lumea. Oricum se pare că tot din „haos" s-a născut Universul. Sau poate Dumnezeu era beat și era mult haos în mintea lui. În orice caz, după „mercurieni" urmează „venusienii" și mult departe în viitor „marțienii". Pentru cine este curios, îl invit să se documenteze cu puțină astrologie și cosmogonie. Nu strică. Dar mură în gură strică cu certitudine.

Insist în dorința de a fi înțeles clar. N-am nimic nici cu Dumnezeu, nici cu Buddha, nici cu Al Lah, nici cu Mahomed. Toți sunt de treabă. Indescriptibil de... foarte de treabă. Modul în care sunt promovați, mizeriile și golăniile care se fac pe seama lor... întrec orice imaginație și indiscutabil orice limită a bunului simț. Pe crucea voastră scrie „crimă", e un pumnal – ca și al medicilor. Dar, nu te teme că îți dau opera în vileag, sau că îți tulbur sau deranjez „marfa". Sunt destule oi care abia așteaptă să le mănânci. Și medicii au destulă materie primă a morții, au pe ce face experiențe – mai mult financiare decât medicale. Pasteur să trăiască! Serios, nu are rost să vă faceți griji. Mai bine vă reprofilați. Nu trebuie să schimbați sensul. E bun așa. Duce direct în jos. Păcat de valoarea voastră.

Suntem egali cu Isus şi cu toţi sfinţii. Mi-a fost incredibil de greu să cred asta, deşi ştiam că suntem egali cu toţii. M-a lămurit unul, Hermes Trimegistul, un tip de prin Egipt de acum vreo 4-6.000 de ani. Domnul respectiv formulează **7 Legi Universale** (de fapt o reformulare a Principiului Unic folosit de civilizaţia atlantă şi lemuriană) înlocuind ideea de „Dumnezeu" care sună prea simplu şi irelevant. Chiar şi Sfânta Treime sună prea puţin sugestiv. Probabil ai auzit de aceste legi sub numele de **„Tabla de Smarald"**, dacă ţi-a permis ignoranţa. A patra lege sună cam aşa: ***„Legea Polarităţii: Totul este dublu. Orice lucru are doi poli. Totul are două extreme. Asemănătorul şi neasemănătorul, au aceeaşi semnificaţie. Polii opuşi au o natură identică, însă de grade diferite. Extremele se ating. Toate adevărurile nu sunt decât semi-adevăruri. Toate paradoxurile pot fi conciliate."*** Cred că ai înţeles unde vreau să ajung. Eşti egal cu toţi sfinţii însă pare-se de semn contrar, sau de sens contrar. Cantitatea este egală: -100 cu +100. Clar?

Dacă te răzgândeşti şi vrei să schimbi sensul, nici o problemă. Ai exemplul lui Pavel şi ştii bine că „tataie" te iartă, nu se supără şi chiar te primeşte binişor s-ar putea spune. Aşa e iubirea asta, proastă, iartă efectiv orice. Iartă şi ceea ce tu nu poţi ierta. Te iartă şi pe tine. Dar până atunci nu pierde vremea, vezi că mai sunt nenumărate oi necreştinate şi altele deja educate, încă mai aşteaptă a doua venire a unui Isus călare pe mătură, înconjurat de alai domnesc, cu saci de mălai ceresc, să vină să tragă un Apocalips şi o Judecătorie mare cum n-a mai văzut lumea, cu spectacol, cu artificii, cu trompete, cai cu plete… *Vise de bunică bătrână, cu brâul de lână şi în căpăţână… spână! Da… sfântă stăpână. Pune o frână! şi acuma... mână!*

Râzi degeaba. La tine mă refer. Da, da, la tine. Şi ce dacă eşti bărbat şi nu popă! Spune drept, de câte ori ai fost... oaie? Sau ai făcut-o de oaie? Aaaaaaa, te-ai supărat? Normal! Aşa sunt oamenii în lumea de aici, serioşi nevoie mare. Nu ştiu sa râdă de ei. Nu vor. La ce bun atâta suferinţă, acuma să râd de ea? E munca mea. Daaa? Aşa? Rămâi cu ea. Uneori atâta ar vrea „cei de dincolo" să râdă cu noi, dar au cu cine? Văd şi ei cât ne încrâncenăm, ne împiedicăm de nişte pretenţii inutile şi râd de pocnesc – culmea că aşa ne ajută. Dacă ar plânge şi îngerii noştri am muri într-o secundă, grămadă.

Mare noroc cu ei. Râzi prietene, e secretul vieții… tale. Uite, și eu râd de munca mea, nu-mi mai trebuie să-ți scriu cărți sfinte și savante deși mi-am dedicat viața pentru așa ceva. La ce ți-ar folosi? Te-aș înnebuni de cap că poți să faci și să dregi toate alea. Nu, dragul meu. Trebuie să mai și încerci. Vezi tu ce iese. Nu te grăbește nimeni. Poți și la o sută de ani sau când ai vreme. Dacă nu, data viitoare.

Sper că nu ți-ai propus să nu ne mai vizitezi, să te încarnezi sau să „visezi" pe aici. Trezește-te! Ai tot timpul. Dacă vrei să nu mai vii pe aici, încearcă la noapte să vezi cât poți să nu dormi. Se poate, dar numai așa, dacă ai chef mare, sau ai de lucru. Când se plictisește, mintea… doarme. Așa că trebuie să îți placă viața foarte de mult, la maxim – și aici și în vis – ca să nu fugi de lumea asta, să-ți fie tot una. Cam atunci poți spune că ești liber și nici atunci nu-i sigur. Mda! Cam ăsta e Planul Fizic – așa îi mai spune la lumea asta. Muncă non-stop, aproape veșnic. Dar nu-i chiar ca-n lagăr, mai bei o bericică, mai o mâncărică, mai o gagică (și ce ne mai pică). Dar e „multă" muncă, mai ales pentru cei ce încă nu și-au educat lenea. Lenea ține de spirit nu de trup. Ai să vezi „minunea naibii", că atunci când nu-ți mai este frică de muncă, parcă nu mai e nevoie de ea. Când nu te mai temi de efort, de sărăcie și mai ales de suferință, nu te mai întâlnești cu ele. Acum singura problemă e să te dezobișnuiești de ele și să le iubești, să te înfigi în ele și vor dispare. Așa că *„nu pierde timpul!"*

Nu știu cât de convingător am fost, dar se pare totuși că… „evoluăm" și încă de-a binelea (adică ireversibil), către individualizare și unificare (adică un haos foarte organizat, conștient și precis, aș putea spune chiar științific, în care fiecare entitate devine independentă de sistem, dar iubește sistemul ca pe sine însuși, cu tot respectul și responsabilitatea). Despre asta o să mai povestim. Numai tehnologia îl putea face pe om atât de independent față de sistem. Acum este liber să cunoască sau să SE ignore, până o să-l doară cam tare lenea aceasta de a se trezi din somnul cel de veci în care visează la cai verzi pe pereți. Cineva spunea acum 2000 de ani *„Cunoașteți adevărul și acesta vă va face liberi!"* și îndrăznesc să îl completez, fiind sigur că nu se supără: *„doar adevărul vă va face liberi, nicidecum cineva, bani sau te miri ce mai visează unii"*. Care adevăr? Mai caută! Există un indiciu: **În tine**, *în*

interior, subtil.

Hai să luăm un exemplu. Acum, după ce politicienii au trădat religia, te-au şcolarizat şi ai făcut cât de cât un pic de cultură, nu-i aşa că-ţi vine să râzi de bancurile care le vezi pe la biserică, cu sfinţi şi Dumnezei, răi şi fioroşi? *„Hai să fim serioşi!"* Dar nu înainte de a recunoaşte că râzi de primitivismele alea. Îţi dau un sfat, că aşa sunt eu altruist. Râzi prietene, cât te ţine inima. Mai ales când te doare ceva, când nu înţelegi nişte „chestii". Râzi, e singurul remediu! După ce râzi, vei vedea adevărul. Dacă nu poţi râde e grav, nu mai ai scăpare. Eşti bolnav cu capul sau cu inima. Cultivă-te şi râzi de orice, începând cu tine. Nu există nimic serios, nici sfânt. Nici mama nu era sfântă. Am auzit ceva de mama lui Isus dar nu cred. Poate era în zodia fecioarei. Parcă în 8 septembrie e sărbătorirea asta. Îţi imaginezi că Dumnezeu stă aşa, grav, pe un tron de scândură sau pe colac şi se uită la tine? Vezi-ţi de treabă. E înăuntru tău. Şi ce faci tu, face şi el. N-are ce face. Face şi el toate prostiile alea sfinte care le faci tu. Dacă tu vrei să ascunzi treburile alea „sfinte" în chiloţi sau în sutien – e treaba ta. El n-a creat lucruri de care să-i fie ruşine. Din cauza hainelor nu mai poţi să-l vezi. Interesant că la copii nu ne e ruşine să ne uităm. Arată ca zeii, dar nu au gânduri perverse.

Blasfemie, zici tu în gândul tău tremurând de frică, citind asemenea spurcăciuni, stricătoare şi strigătoare la cer. Strigă prietene cât te ţine gura. Poţi să spui că sunt chiar împielițat. Eu oricum nu te cred. Ştiu cine sunt, ştiu foarte bine ce fac, mai ales acum. Poţi să mergi şi la biserică să pui anateme şi steme pe mine, să mă scrie pe toacă şi pe moacă; mergi la şamani şi la ţigani să-mi facă păpuşi şi mănuşi şi chitanţe – ce vrei tu. N-ai ce să-mi faci! De ce? Unu: tu mergi cu ochii închişi şi cu spatele, nu eu. Doi: cât timp fac sincer şi cu toată iubirea mea ceea ce fac, aceasta mă va proteja de absolut orice. Şi trei: cine te pune să citeşti cartea asta dacă nu vrei să fii de acord cu mine şi cu nimeni? Isus şi alţi sfinţi s-au reţinut de la a face remarci în acest sens şi uite cum a speculat biserica „treaba asta intimă", ca să te facă pe tine să te simţi ultimul păcătos şi să te oblige să mult-prea-curveşti, căsătorindu-te cu forţa. Tu te-ai „eliberat" şi te-ai stricat. Nenorocitule! Ştii cum se mai numeşte asta? Abur! Poveşti de popă

beat.

Râzi prietene. Te rog frumos să ai bunul simț să te trezești, uită-te în grădină la chinezi, la indieni și alte culturi care nu s-au temut să recunoască și această parte a adevărului – a ta adică. Ei se uită mai bine la un fund frumos, la niște sâni sau la o pictură în care fac doi amor decât să se prosterneze în cel mai ipocrit mod în fața unei statui care înfățișează un om în suferință, răstignit cică pentru păcatele tale. Și tu să faci altele. Las' că mai vine iar *„șerifu'"* și ți le ia „Hoțomanul!" Eroare, fatală. Incultură sexuală – te costă viața sau moartea și suferința infantilă. E ca și cum ai spune că nu există curent electric și totuși te mănâncă și bagi… degetele în priză. Într-adevăr e foarte mult mister aici și foarte multă energie, față de care energia nucleară e „jucărie". Nu-i de joacă cu asemenea energie. Ca să stăpânești subiectul logic și rațional, trebuie să ai cel puțin facultate. Sincer, ar putea fi teză de doctorat, de docență. Acum nu glumesc și înțelegi și tu de ce sfinții nu și-au declinat intimitatea și nici nu au povestit prea multe despre așa ceva. Cu cine? Mergi și explică tu la papuași ce este un celular, laptopul, sau… mai ai nevoie de alte exemple? Nu! Poți doar să îi spui „folosește-le sănătos, și o să vezi tu o dată ce este cu ele… mai ales dacă nu apeși pe butonul *Oprit, On-Off* și butonul *Sursă*.

Simt că nu m-ai înțeles! Foarte bine, nici nu e nevoie. Trebuie să simți. Ai un pic de bun simț? Un pic! Nu trebuie să-ți desenez evoluția istorică în paralel cu primitivismul religios. Și în ziua de azi poți să vezi la „benladeni", la țările arabe (mahomedani), islamiști, fundamentaliști și… treaba lor cum îi cheamă, în ce hal ascund femeia – mai ales femeia. Până și sac i-au pus în cap. Zici ca e Ninja sau de la Ku Klux Klan. Pentru ce Dumnezeul lor și azi și mâine să ascunzi atâta frumusețe (chipul lui Dumnezeu) în cârpe negre, să-ți iei sau cumperi 4 sau 14 neveste câte te tine punga și… ce te mai ține. Cele mai multe femei le au… popii și papistașii lor. Cum poți să promovezi incultura să interzici școlile și media, la nivel de religie națională și politică de stat? Treptat se mai înmoaie și ei, că n-au încotro. Gheața s-a spart pe undeva pe la creștini și vine apa caldă și la ei. Mai vrei să vezi ceva? Călugări și călugărițe, catolici și ortodocși împotriva sexului – sigur nu vrei să știi ce fac dumnealor în spatele bisericii și în chiliile lor…

De-aia nu mie frică de anatema lor. Eventual pot să-mi […], deşi starețul de la o mănăstire celebră din Iaşi a făcut-o, pe bune.

Acum îi mulțumesc! A făcut un lucru bun. Aşa m-am trezit şi eu. Atunci şi pentru mine valul bisericii s-a rupt, şi a căzut. La fel s-a rupt „catapeteasma", bisericii şi când l-ați răstignit pe Isus. A fost şmecher, v-a provocat, v-a enervat că n-a coalizat cu voi şi v-a dat de gol. Ați încercat să negociați cu el şi cred că v-a şi înjurat – o fi făcut un mişto de voi… Erați vineți de furie atunci când trăgeați de roman: *„Hai omoară-L mai repede o dată, că noi n-avem voie!"* Nici vreme. *„Omoară-L tu, că noi nu mâncăm carne, decât tăiată la abator, ca să putem fi cu mâinile curate, inimile împăcate, burțile spălate şi… umflate, toți voinici cu cefe late."* Şi ce-ați rezolvat? Lui „Ăsta" mult îi păsa lui de „moartea" voastră, că după trei zile n-ați mai avut ce pune la-mpăiat. A scăpat şmecheru' şi de la insectar. Între timp v-a venit mintea la cap şi i-ați prăjit pe restul, ca să fiți siguri că nu mai învie. Buni bucătari, ăştia de la inchiziție.

Cred că nu mai vrei să-ți desenez aici nici să-ți fac grafice de funcții, variabile şi matrici diferențiale ca să simți. Nu trebuie să pricepi, doar cu puțin curaj şi atenție, bun simț şi sinceritate, vei vedea adevărul aşa cum este el, gol. Atenție maximă nu mă interpreta! Nu promovez nici un fel de sex free, gratis şi la liber, nici un fel de orgie. Ce-ar fi ca tu să ai curajul să citeşti, numai unul din cele 4 sau 7 manuale despre amor, din care cel puțin două din ele sunt considerate cărți sfinte în anumite religii. Cu alte cuvinte, promovez cultura în acest domeniu şi mai presus de orice sinceritatea, lipsa de fățărnicie şi de fanatism mistico-ipocrit. Mai clar, îți aminteşti de femeia „stricată" de-ți curgeau ochii după ea? Aia de-a prins-o dracu cu tac-su în pat şi… s-o omoare evreii cu pietre. Hopa, că „şerifu" tocmai se juca pe acolo, cu geometria degetelor prin nisip. Şi oile, respectiv berbecii întreabă pe Isus: *Şefu', ce să-i facem? „Legea" zice să o împuşcăm cu pietre!* La care vine răspunsul: *„Da! Cine-i fără de păcat şi cel mai curat să arunce primul."* Se pare că toți au lăsat pietrele jos. Tu încă o ții în mână. De ce? Meditează la ideea asta şi vei vedea ce s-a vrut spus prin ce citeşti tu acum.

Există un pericol. După atâta frustrare vrei să treci în materialism,

direct la destrăbălare, la pornografia care se poartă azi peste tot. Fii cuminte! Relaxează-te, cască ochii mari, deschide-ți inima și simte! Nu încerca să înțelegi, nu gândi! N-ai ce înțelege. Nu ai de unde să iei prea multe informații în domeniu. Singurul ghidaj, îți rămâne bunul simț, sinceritatea, echitatea. Ca pe cel mai sfânt copil al meu te rog, fii atent/ă, e ceva mai periculos decât bomba atomică acolo. Atenția nu înseamnă teamă. Nu pățești nimic. Cazi din rai, apoi din pat și când te trezești deja ai îmbătrânit. Iartă-mi metaforele, nu se poate spune altfel. Nici eu nu prea știu cum fiindcă sunt în aceeași situație, mai învăț. Nici mie nu mi-e clar totul, dar ce ți-am înșirat până acum e foarte limpede. Asta dacă ești sincer și te interesează un adevăr clar, simplu și universal. Nu te juca cu focul, dar nici nu-l stinge că o să bubuie și mai și. În rest, Domnul sau Doamna să fie cu tine.

Hai totuși să revenim la sensul pe care mi-am schițat și cărțulia asta. Așa au crezut unii, că suntem **ceva**, că venim de **undeva** și că mergem **altundeva**. Încotro? Pare atât de evident, de simplu, de normal: *"în direcția în care ne dorim"*. Suntem perfect liberi. Ne imaginăm ceva și până la acel ceva evoluăm, facem pași, progrese, mergem înainte și toți avem un ideal de existență, personal și general. Materialiștii au tras concluzia că universul fiind în expansiune, evoluează automat spre entropie, adică spre dezordine. Poate, deși istoria îi contrazice. Universul evoluează spre complex dar în armonie, spre o pace dinamică, spre o acțiune din ce în ce mai pașnică și mai sigură, spre „ritm și armonie". Așa i se mai spune și la muzică. Se vede cu ochiul liber că ieșind din primitivism, omul se eliberează de teamă și în consecință de violență. Devine astfel pașnic, își caută și găsește de lucru, tinde să se armonizeze cu toate sistemele vecine, în toate direcțiile, descoperind că pacea îi aduce mai multe câștiguri și că războiul sau violența îl costă cel mai mult. Și apropo de muzică, în ritmul și armonia acțiunilor sale, omul a descoperit și acest ceva care ne gâdilă sufletul în mod plăcut, parcă ne face mai liberi în comportament.

Că tot vorbeam de ritm, acesta există prin faptul că istoria se repetă, dar mereu mai bine și mai eficient, progresiv. Evoluția este ciclică. **Totul evoluează, apoi degenerează,** însă orice revenire este mai sus, mai „bună".

Binele şi răul în sine sunt nişte impresii de moment pe care ne-a rugat „şefu" să nu ne prindem urechile cu ele pentru că *„aşa cu siguranţă vom muri...",* probabil doar pentru faptul că fugim de moarte. Interesant este că nu ne dorim să murim. Cum e posibil aşa ceva? Dacă am fi muritori, mintea ar avea o funcţie genetică în acest sens, nici nu ne-am putea gândi la nemurire. Ar fi dincolo de noi. În legătură cu binele şi răul cineva, o fiinţă specială, mi-a spus o poveste foarte sugestivă:

„Era o dată un bătrân sărac care nu avea decât un băiat şi un cal nemaipomenit de frumos şi arătos. Au vrut o mulţime de regi şi oameni bogaţi să i-l cumpere dar bătrânul le spunea mereu: calul acesta este al meu şi nu îl vând, oricum nu va trăi la voi. Satul din care era, îi spunea: ce rău faci, dacă l-ai vinde, ai avea şi tu de toate câte îţi trebuie, tu şi fiul tău. Dar bătrânul răspundea mereu: ***nu-i nici bine, dar nici rău****.*

Într-o zi calul a dispărut. A fugit. Satul, repede cu gura pe el: no, vezi ce rău, acuma nu mai ai nici cal, nici cu ce să trăieşti. Nu mai bine îl vindeai când te rugau unii, alţii? Şi bătrânul o ţinea una şi bună: ***nu-i nici bine, dar nici rău.*** *Şi uite aşa, după o vreme se întoarce armăsarul acasă cu o herghelie întreagă de cai sălbatici, care probabil l-or fi ales şef. Copilul îi dresa şi îi vindea. Satul zise: Dreptate avu moşu', uite acum are mai mulţi bani decât îi putea da oricine pe un cal. Dar moşul tot cu refrenul lui:* ***nu-i nici rău, dar nu-i nici bine.***

Şi cum dresa caii, fiul său cade de pe unul şi se loveşte de abia mai putea merge. Satul, imediat vine să îi zică: vezi că e rău, uite acuma cine ştie dacă se mai face copilul bine. Dar moşul răspundea invariabil: ***nu-i nici bine şi nici rău****. Însă între timp vine ceva luptă pe acolo şi toţi bărbaţii şi tinerii din sat au plecat recruţi, mai puţin fiul bătrânului care era accidentat. Puţini s-au mai întors. Iar fiul bătrânului după o vreme îşi revenise şi rămase cam singurul bărbat sănătos şi bogat din sat... şamd".*

Nu-i nici bine, nu-i nici rău, toate au un rost anume, sunt normale şi au un sens evolutiv. Aş putea spune că atitudinea ta, reacţia interioară este bună sau rea, poate genera ceva şi mai bine sau ceva şi mai rău. Pare forţat ce zic şi totuşi atitudinea creează destinul sau ceea ce urmează şi optica prin

care vei vedea evenimentele următoare. Hai să luăm un alt exemplu. De câte ori în viață nu te-ai temut de ceva și ai fugit din răsputeri de el, de un eveniment anume? Când ai crezut că scapi, acesta te-a înhățat pe la spate, pe nepregătite. Există o vorbă, de ceea ce te fereşti nu scapi. De ce oare? De durere. De frică de durere, de eforturi sau suferințe. Dar când nu ne-am temut de ceva și ne-am pregătit, a fost mult mai ușor. Și multe lucruri care ni le-am dorit prea intens, au venit mult prea târziu, când renunțasem la ele, sau în miezul lor am descoperit că nu sunt așa extraordinare precum păreau. Așa și lucrurile de care ne feream, după ce le-am cunoscut păreau floare la ureche, ba chiar au început sa ne placă, indiferent că ne referim la oameni sau la situații.

Cum e posibil așa ceva? Simplu, te gândeşti la un lucru și îl atragi. Sau te prea gândeşti la el până îl depolarizezi, îl înnebuneşti și vine numai după ce îl laşi în pace. Păi de unde vine? Din mintea ta. Am amintit în paginile anterioare că mintea este tot o dimensiune de frecvență unde energia nu are formă. Într-un text biblic avem o referire în care se spune că la început a fost „cuvântul". Plutea pe undeva prin cer, probabil. Oare în ce limbă era scris? Oare ce cuvânt? Tot Ioan Evanghelistul consemnează: *„Cuvântul era Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul".* O fi greşit, o fi scris că era cu vântul. Scria așa pe cer, Dumnezeu, God, Allah, Yehowa, sau Buddha? Îți vine să râzi nu-i așa? Păi da. Realizezi și tu că nu era un cuvânt scris, putea fi foarte bine o imagine. Imaginea asta era cuvânt totuși dar era și Dumnezeu, adică acest cuvânt este atotputernic, a toate făcător, e însuși Dumnezeu, dar poate fi exprimat și în imagini.

Și tu eşti o imagine tridimensională, ba chiar cvadridimensională – nu ca o hologramă, că mai poți să te și mişti sau evolua. Dacă reducem imaginea la bidimensional, obținem o fotografie, dacă desenăm fotografia, obținem o schemă, un desen tehnic care simbolizează ceva… pe tine, un fel de caricatură. Schema aceasta îți mai trezeşte încă emoții când te uiți la ea. Funcționează încă. Dar putem să reducem acest simbol la un grup de simboluri compuse și scriem: „Vasile"… și încă acest cuvânt îți mai creează emoții. Tresari când auzi numele tău, într-un mod unic. Parcă intri în priză cu toată atenția, devii ochi și urechi gata de acțiune sau de reacțiune. Vezi,

am încriptat ființa în hologramă, statuie sau idee-idol, în poză, schemă sau yantră cum i se mai spune, în cuvânt scris, oral sau mantră i se mai zice. În toate cazurile funcționează, după cum se vede sau cum simți. Corpul astral tresare. E codul lui, e numărul lui de telefon, ceva care îl apelează direct.

Hai să vedem şi altă parte a acestui cuvânt. El avea o dublă poziție, era şi Cuvânt şi Dumnezeu ca forță, putere, chip şi asemănare, particulă şi undă. Era ceva creator. Ai observat că atunci când cineva te laudă, devii mai puternic. Lauda este o binecuvântare, un cuvânt bun la adresa ta. Dar când cineva te critică, te inhibi şi nu mai ştii ce să mai faci. În preajma celor care te cred rău sau prost, te comporți inconştient ca atare, ca un „făcut" sau un blestem. Când cineva are păreri sau convingeri bune despre tine şi tu ca prin minune te comporți neaşteptat de bine, rămâi şi tu uimit. Faptic, cei răi critică, căutând în orice ceva mai rău ca ei. Aşa că nu te nelinişti, ceea ce văd ei este propriul lor magnetism negativ. În preajma proştilor şi un înțelept se simte tot atât de prost. Dar oamenii capabili care au descoperit binele, îi văd pe toți ceilalți extraordinari şi aceia se comportă în consecință. Ciudat fenomen, nu-i aşa? Da, repet, chestiunea este de atitudine. Atitudinea creează.

Ce-ar fi să mai luăm în calcul şi altceva? De pildă ai observat că ceea ce ți s-a întâmplat în viața asta, cele mai importante şi mai importante sunt lucrurile la care te-ai gândit, de care te-ai ferit sau la care ai visat. Stupefiant? Dacă nu recunoşti, ori nu eşti atent, ori eşti beat, ori eşti obosit şi-ți este somn. Aşa că închide cartea şi te culcă. S-o mai deschizi când îți aminteşti şi ai curajul să recunoşti clar şi precis că te-ai gândit la tot ce ai pățit sau ți s-a întâmplat. Cu alte cuvinte, ai prevăzut şi ai anticipat, ai avut o atitudine şi aceasta a creat ceva. Nu-i aşa că înainte de a face orice, în mod irezistibil simți nevoia să te gândeşti la acel lucru să îl imaginezi? Când mergi într-un loc nou sau într-o situație inedită, iar tragi de morişca asta a gândurilor şi imaginezi toate situațiile, după cum ți-e felul, normal sau exagerat în optimism sau în pesimism, cu teamă sau cu visare. Dacă ai fost atent, ai văzut că pesimiştii au numai „ghinioane" şi „proştii au noroc". Ăştia nu gândesc, efectiv visează, nu ştiu multe, mai precis nu ştiu că nu se poate, încearcă ceva prosteşte şi de cele mai multe ori le merge. Proştii de

ei… ce noroc au!

Da, aşa pare. Hai să mai vedem ceva. Dacă privim puțin la domnii evrei, ăştia se roagă toată ziua mai ales înainte de culcare şi când se trezesc, este legea legilor la ei. Ce fac ei în rugăciunea aceea? Planuri, negociază cu Doamne-doamne ce vor să facă pe ziua de azi şi seara dau un fel de raport şi scuze şi alte impresii şi fac planuri pentru mâine. E o treabă bună. Se pare că, pragmatici fiind, Doamne ăsta îi ajută efectiv, în modul lor de relație cu El. Lor nu le este jenă să ceară bani şi de aceea dețin 80% din capitalul lichid al omenirii. Dar oare tu nu îți faci planuri, când te apucă, dimineața, la prânz, seara? Singura diferență că tu le şi contrazici cu o forță reactivă a rațiunii, incredibilă, pe când ăştialalți lasă ceea ce nu ştiu clar în seama lui Dumnezeu. Şi aşa păcălesc rațiunea sau reacțiunea, credința sau subconştientul. Şi ține, merge. Mai trag vreo două pomeni şi au chiar convingerea că L-au cumpărat pe Dumnezeu, chiar cred că le este dator. Treaba cu rugăciunea sigur ai încercat-o şi tu, oricât de ateu te ții, mai ales când ai încurcat borcanele şi… minune, ce ai solicitat s-a realizat. Unii după câte un fenomen de ăsta se pocăiesc, sper că tu nu.

Încă un exemplu. Ai observat că atunci când ai o supărare mai mare, hop vine următoarea şi alta care pune capac… o țin tot aşa lanț, valuri-valuri, până devii imun şi nu-ți mai pasă, ca măgarul cu samarul. Dar dacă ai o mare realizare (te îndrăgosteşti, cumperi o maşină, îți faci casă, câştigi un examen sau la loto, primeşti o moştenire sau o funcție), din acest moment şi motiv, gata, totul devine roz, nu te mai doare nimic şi culmea minunilor începe să-ți meargă bine din toate părțile, asta dacă nu eşti o fire de aia morocănoasă, care n-o mai impresionează nimic, mai ales binele. Ai mai observat că ăştia care nu-şi fac griji cu nimic, parca o duc mai bine. Şi în mod sigur cei care toată ziua au numai griji, temeri în cap şi-n suflet (şi-n sânge, cred), dau numai şi numai de belele.

Ia doi subiecți, doi studenți care învață la fel de bine. Înainte de examen se pregătesc cât pot ei de tare, doar le place cartea. Să zicem că îi examinează un necunoscut. Unul are emoții şi e „timid", fricos din fire, altul n-are taine, e liber şi curajos, degajat, cu umor, chiar puțin şmecher. Ce crezi tu? Cine

ia notă mai mare? Cel fricos, se inhibă, mintea lui se face toată un haos, se bâlbâie, nu este sigur pe el, pe când şmecherul scuipă toate răspunsurile, aceleaşi, cu un aer superior, sigur pe el, relaxat cu mintea clară, artistic chiar. Tu cui i-ai da notă mai mare? Pe care l-ai alege? Răspunsul este evident. Priveşte la cei din jur, care reuşeşte mai bine, curajosul sau sfiosul. Priveşte şi la cei care fac pe durii cu ei, şi toată ziua se judecă şi se critică în dorința naivă de a fi mai perfecți, aşa ca să demonstreze cu orgoliul lor că sunt mai buni şi mai deştepți ca alții. Nu le ține figura. Ajung de nu-i mai bagă nimeni în seamă. Cei care sunt neserioşi şi glumesc din orice, mereu au un zâmbet pe buze, toată lumea le caută compania. Normal, unii cu moralul tare îi susțin pe ceilalți iar alții cu un moral slab se agață de toți, doar-doar îi dărâmă, măcar psihic.

Cred că nu mai ai nevoie de alte exemple ca să vezi că la „început" nu a fost ci este „cuvântul" ideea, imaginea, gândul, trăirea anticipată a unor senzații. Da unde este începutul ăsta, „domnule"? Păi, unde să fie? Tu unde crezi? În mintea ta. Acolo începe totul şi… tot acolo se şi sfârşeşte. Tot ce are un început în mintea ta, cu siguranță va avea şi un sfârşit tot în mintea ta. Doar ce nu are început nu are sfârşit. Hermes Trismegistos spunea, acum câteva mii de ani, ca o primă lege în filosofia sa: **„Totul este spirit, Universul este mental."** Universul începe şi se termină în tine. Nu confunda mintea cu capul. Ho, opreşte-te! Am mai povestit că nu ai cum să gândeşti cu capul. Cu ăsta poți să marchezi gol din corner sau dintr-o pasă bună. E bun şi de poză în buletin, să nu te confunde lumea cu altcineva, sau de reclamă de etichetă dacă te vopseşti şi te coafezi puțin, poți păcăli pe oricine că la aşa cap frumos o fi şi multă minte pe acolo, ca în povestea următoare: *„o dată, Bernard Shaw la un dineu, este interpelat de o „zână" foarte frumoasă, care îi spune direct: auzi, ce-ai zice tu dacă noi am face un copil? Ar fi aşa deştept ca tine şi aşa frumos ca mine! La care maestrul îi răspunde: şi dacă iese invers?"*

Când te culci nu-ți deşurubezi capul şi-l pui deoparte – dar culmea că nici nu mai gândeşti. Visul devine o trăire directă fără nici un fel de gânduri, deşi capul e tot acolo. Cum e posibil aşa ceva? Toți avem creierul la fel, dar unii parcă au zece şi alții parcă au capul găurit, nu stă nimic în el.

Revin la exemplul în care când îți imaginezi că faci amor cu cineva, nu vezi chestia aia în cap, o vezi deja proiectată într-un plan real, cu dimensiuni, la scară reală. Imaginar sau nu, unii fizicieni, para-fizicieni, atomişti şi tot soiul de ei, au făcut un experiment cu nişte subiecți pe care îi puneau să se concentreze pe direcția unui scaun, aşezat într-un colț al unei camere, unde ei aveau instalați nişte senzori şi ceva aparate. Întâi îi puneau să-şi imagineze ceva frumos, pe Doamne-doamne sau ceva sfânt, sublim şi toate aparatele electrosensibile, înregistrau un câmp electromagnetic foarte puternic, identic cu al ființei umane. Apoi îi puneau să-şi imagineze pe „mama-naibii" într-o formă cât pot ei de fioroasă. Senzorii iar indicau o prezență electromagnetică asemeni cu cea a unei prezențe umane, dar cu asemănări evidente câmpului biomagnetic al unui animal de pradă, fioros. Diferența era vizibilă în variațiile de undă de la delta la alfa, în codul lor fizico-medical.

Mergi noaptea pe o stradă întunecată şi în spate foşneşte o pungă sau o creangă. Imediat în imaginația ta, faci conexiunea cu vreun pericol pe care îl şi imaginezi instantaneu. Te uiți, vezi că nu e nimic şi totuşi emoția aceea nu îți trece. De undeva din stomac, încă te mai strânge ceva. O energie deja s-a proiectat de acolo, a țâşnit în afară, exact aşa cum simți când mergi cu vreun maniac cu maşina şi ăsta merge ca nebunul fără să îi pese de tine. Oricât n-ai vrea, în „stomac" ceva te apasă, şi gândul nu te lasă: *„dacă mor naibii, ce-o să zică lumea?"* Nu-ți fă tu griji de lume, ce-o să zică? *„Ia uite şi la ăştia! Se grăbeau să… moară. Mă, ce noroc pe ei, uite că au reuşit. Au scăpat de griji şi de nevoi, nu ca noi, pierdem vremea pe aici."* Acelaşi lucru îl simți şi în plex când mergi cu avionul prima oară sau când te arunci în gol la bungee-jumping. În mod sigur ai trăit măcar o dată în viață o experiență incredibil de frumoasă. Îți aminteşti cum îți bătea inima de emoție. Simțeai că tot pieptul îți zvâcneşte. Îți doreai prea mult acel lucru, iar când s-a întâmplat, mai aveai puțin şi leşinai. Crezi că are capul vreo legătură cu toate astea? Eu nu cred, nici dacă-mi tai… capul.

„Legea mentalismului" spune: **„totul este spirit"** sau energie, se mai poate înțelege. Nu aminteşte nimic de faptul că este rea sau bună. Nu spune sfântul spirit, n-avea de ce. E neutru ca şi curentul electric. Dacă îl pui la bec

sau la motor merge, dacă îl pui… în pat, scutură. Este perfect impersonal sfântul ăsta spirit. Nu te întreabă cine eşti, dacă bagi degetele în priză te prăjeşte. La fel şi gravitaţia. Poţi să îi spui că eşti preşedintele Americii, n-o interesează, are aceeaşi atracţie faţă de tine: 9,8 m/s^2. Poţi să o sfidezi cu un avion sau un deltaplan, aşa ca să îi faci în ciudă. Ăştia în biblie zic despre început că era plin de apă. Oare se refereau la lichidul amniotic în care este fetusul, omul înainte de naştere? Poate, dar mai amintesc că universul s-a născut din „haos". Interesant termen. Îmi aminteşte de Heisendberg şi principiile lui care demonstrează mişcarea „browniană" a particulelor elementare şi a energiei în general. Nu are direcţie, e haotică, dar poate fi polarizată, condusă, atrasă. Şi lumina poate fi polarizată. Einstein chiar a demonstrat asta, implicit că spaţiul nu este şi nu va fi niciodată drept ci curb (inclusiv lumina, mai ales cea de la curcubeu). În fine, în tot universul energia este în mişcare haotică. Evreii aveau dreptate. Universul este numai hidrogen, este plin de perechi de particule plus şi minus, care circulă haotic. În texte, hidrogenul cum putea fi numit altfel decât „apă" şi din apa asta s-a făcut lumina şi pământul (respectiv fuziunea hidrogenului, Soarele şi cenuşa din el, planetele care reprezintă 0,14% din masa solară şi… aşa mai departe).

Aceeaşi lege arată că **„Universul este mental"**. De ce n-o fi zis „encefal", creier, căpăţână? Se pare că mentalul acesta poate fi un fel de câmp magnetic, care atrage energia în diferite forme, imagini sau… cuvinte. Dacă o fi zis cineva vreodată: *„Să fie Lumină!"* şi a aşteptat o săptămână până s-a aprins, asta mai vedem noi, cert este că ceva a atras energia în fel şi fel de forme, unite în felul lor, nu mai umblă brambura prin tot universul. Ceva le ţine împreună, ca şi gravitaţia. Asta să fie oare mentalul? Are el o formă sferică, toate se rezumă la ceva sferic? Se pare că formele conservă sau acumulează energie şi ceea ce se acumulează se mai numeşte energie electrostatică. Ea ia întotdeauna o formă rotundă – ca picăturile de apă, planetele sau Soarele. Există o omniprezenţă sferică care rotunjeşte lucrurile în loc să le lase pătrate. Asta la un pol.

La un pol mai rece apa se cristalizează şi se ascute în mai multe colţuri până devine o steluţă. Un fenomen interesant este că din senin, din „nimic"

se formează un fel de ceață, (duhul lui Dumnezeu, care plutea deasupra apelor) apoi niște nori și deodată, minune! Niște cristale, niște minuscule corpuri solide cad din cer ca din senin și se depune grosul de zăpadă. Este o formă simplă și arhicunoscută de materializare. Tot din apă iau naștere, și astfel de… forme, chiar și oamenii… de zăpadă. Și omul este 70% lichid. Se pare că frigul strânge și turtește puțin lucrurile, chiar devin modelabile. Deci, este o vrajă și cu temperatura asta. Se pare că frigul absolut (–273° C) este mai consistent ca oțelul. Nimic nu trece prin el, totul se dezintegrează. Este o temperatură care nu s-a putut obține în nici un laborator. Nici pe Pluto nu sunt mai puțin de –234° C.

Apropo de nori, câtă lipsă de respect la ăștia! Nu vor să respecte gravitația și plutesc cu nesimțire pe cer. Și apropo de apă, cristalizare și gheață, un doctor-inginer șamd, japonezul Masaro… a făcut tot soiul de teste cu cristalizarea apei și a descoperit… America. Adică a luat apă din mai multe surse și a evidențiat cum aceasta se cristalizează diferit. Apa de pe un continent cu apa de pe alt continent, apa de izvor și apa de la un oraș suprapopulat, apa de la o altitudine și de la alta. Singura cu cristalizarea cea mai artistică și mai impecabilă era apa de izvor, cea mai urâtă și mai cenușie era apa din metropolă. Apoi a luat mostrele cele mai pure de apă și la pelicule diferite le punea muzică. Cea care „ascultase" Mozart s-a cristalizat superb, cea care a ascultat rock s-a cristalizat curb și asimetric. La alte mostre de apă le-a vorbit el însuși și celei care îi spunea cuvinte de iubire a înghețat în forme artistice și culori pastel, iar cea care a jignit-o cât a putut de tare a înghețat în culori închise și cu forme neregulate și urâte. Și când te gândești că în masa celulară umană 70% este lichid, la fel de impresionabil, nici nu-i de mirare că unii s-au cristalizat frumoși și alții ca maimuțele, unii trăiesc mult și bine, alții…

Probabil te întrebi, enervat deja, de ce Dumnezeu te port prin toate alea și nu spun unde vreau sa ajung. Uite așa vreau eu să te sâcâi, să îți pun nervii la încercare. Și totuși, îți amintești că în momentele tale de frică sau de groază, tremurai de parcă îți era frig și te strângea totul, hainele și corpul, îți venea să te desfaci la gât de parcă te gâtuia cineva. Poate ți-o fi rămas mărul lui Adam în gât. Cred aproape cu certitudine că fenomenul care te

înfrigura aşa tare nu l-ai ratat. Ai apăsat inconştient pe un buton al creației care a generat legea frigului care a înghețat imaginea mentală pe care ți-ai construit-o şi te-ai trezit nas în nas cu ea. Teama asta este şi ea o forță şi o energie serioasă, nu glumă. Unii îngheață efectiv şi încremenesc cu totul la câte o fază mai specială. Era chiar un film în care personajele, vorbeau cu computerul navei să creeze într-o cameră un holospațiu, (spațiu în care imaginile sunt tridimensionale), în care ei comandau verbal decorul, implicit cu forme vii – cel puțin în aparență. Apoi intrau în acea cameră care avea reprodus totul din memoria computerului, cu lux de amănunte şi experimentau tot felul de reacții personale sau ipotetice. Când intrau într-un moment paradoxal, într-o contradicție flagrantă cu realitatea obişnuită sau cu replicatorul, cel din interior comanda simplu: *„Computer, freeze program!"*, tradus: *„Computer, îngheață programul!"* În cinema i se mai spune *„Stop cadru!"* şi totul încremeneşte.

Ceva asemănător se întâmplă şi în viața obişnuită, a ta firește. Frica este o energie, dacă opui rezistență unei imagini mentale de care nu ştii cum să scapi, prea multă energie de asta te înțepeneşte. Am observat şi pe oamenii care au paralizat, se temeau de ceva implacabil şi îngrozitor din viitorul lor imaginar, dar asta face parte din alte experiențe care poate o să le povestim cu altă ocazie. Tu poți să observi sau să constați altceva. Oamenii emotivi sau cei fricoşi, cu o imaginație puțin deviată (poate şi din lipsa cunoaşterii sau dintr-o memorie exagerată), sunt sedentari, nu prea au chef de nimic. Oamenii evident curajoşi nu au astâmpăr o clipă, toată ziua se învârt peste tot şi nu vor să obosească. Acuma oameni deplin curajoşi şi deplin fricoşi nu există, dar dominant aşa sau invers există şi îi cunoşti deja. Te poți privi pe tine. Când nu cunoşti ce ai de făcut, când mintea e goală la capitolul următor, abia te mişti. Când în mental îți este totul clar, deja te afli în miezul activității. Să mă ierte Dumnezeu dar oamenii inactivi sunt inculți şi de aici ar trebui pornită schimbarea sau evoluția lor.

Acuma toți excelăm în ceva şi în alte direcții avem lacune imense sau prejudecăți la fel de uriaşe care nasc temerile monstruoase. Ai văzut că în momentele tale de visare eşti revigorat, în momentele tale de plăcere eşti mai vioi şi nu-ți mai stă în fire să judeci pe nimeni şi nimic. E bine! Până

apare iar memoria, gândirea şi conceptul de viitor! Acum iar începem să proiectăm tâmpenii în destinul nostru. Şi ne întâlnim cu ele. Uite aşa ne învârtim în amintiri sau în jurul cozii, proiectând permanent o nouă realitate (dar de fapt aceeaşi), cu îmbunătăţirile care i le mai aducem pe parcurs. Şi uite aşa apare iluzia că timpul şi spaţiul este ciclic. Asta facem când… gândim (probabil cu capul, că peste el ne dăm cu palma când realizăm ce proşti mai suntem).

Şi la ce ne gândim noi? Ce gândim? Cuvinte! Da, cuvinte. Sau idei, idoli cum li se mai spune în termeni „sacri". Ne gândim la tot felul de idoli, fireşte inspiraţi din lumea exterioară. Idol este orice lucru care ţi-l doreşti… ca şi cum nu l-ai avea. Măi, da ce de gânduri ne facem, ce ameţeală este acolo? Ce haos? Dacă ne-ar proiecta cineva un film cu gândurile noastre (mai ales în public), am înţepeni de ruşine. Te întreb acuma sincer, fără să-mi pese ce gândeşti: *„de ce dai voie minţii tale să emită asemenea prostii, aberaţii, absurdităţi? Nu crezi că ar fi cazul totuşi să intervii, să impui minţii tale o conduită, o regulă, o curăţenie, exact cum ţi-ai impus să nu te mai gândeşti la prima iubire?* Ce-ar fi să-ţi spui ca şi în cazul dogmelor: *„măi omule, la asta să te gândeşti fiindcă o ai de făcut şi la asta nu, deoarece nu-ţi produce plăcere, din contră – teamă sau repulsie. Nu pierde vremea cu fleacuri, numai cu ce ai de făcut aici şi acum. După ce termini, mai povestim sau mai… gândim."* Deocamdată concentrează-te numai şi numai la ceea ce faci. Ai să râzi de mine. Ai să-mi spui: *„Ce crezi tu, că n-am încercat?"* Şi ce dacă, asta înseamnă că trebuia să reuşeşti din prima? Nicidecum. Ai învârtit de morişca asta mentală atâta vreme şi acum vrei deodată să întinzi mâna să o şi opreşti. E normal să depui puţin mai mult efort, să fii mai energic şi mai hotărât când te exprimi faţă de tine sau de mintea ta. Insistă, perseverează, mai ales dacă vrei să înţelegi ceva din viaţa ta, dacă vrei să aibă un sens şi să nu fie un haos total.

Aminteşte-ţi mereu că la început este gândul, cuvântul, frecuşul ăsta mental, alandala… şi dacă vrei să faci ceva cu adevărat… îngheţi imaginea. Te opreşti la ea. O înţepeneşti cât poţi tu de bine. Iar nu merge. Nu disţpera. Aminteşte-ţi mereu că trebuie să ajungi la acea ţintă şi iar revii la imaginea care te interesează, ca la jumătatea ta, ca la fiinţa visurilor tale, ca la o

obsesie. Cei care au făcut lucruri importante în viață, pe cuvântul meu au fost obsedați de acel lucru (fie el plăcut sau neplăcut), au pus totul în joc, în special mintea sau imaginația. Au riscat totul pe o carte, imaginea lor mentală. Cartoforii care au „noroc" au un mental foarte… tare, nu-i intimidează nimic, nici miza.

Oare care este miza ta esențială, care este gândul sau cuvântul la care te gândești cel mai des? Nu știi? Oare nu cumva tu ești gândul acela? Nu te gândești la tine tot timpul? Și nu-i așa că față de tine ai niște atitudini anume, cu care deja te-ai arhi-obișnuit încât nici nu-ți mai dai seama de ele? Ți se par naturale, firești, deși vezi că diferă de la unii oameni la alții. Unii sunt mulțumiți și zâmbitori mai tot timpul, pe alții nu-i mulțumește nimic. Când se gândesc la ei – tot așa. Unii se cred deștepți, alții proști și tac, unii se cred bogați în modestia lor în care folosesc mai puțin decât au nevoie, alții săraci care consumă mai mult decât produc. Unii se cred fericiți, norocoși, alții nefericiți sau ghinioniști. Unii se laudă și mângâie în sinea lor pentru tot ce fac, alții toată ziua dau în ei ca în alții. Unii își doresc toată ziua de toate ca și cum n-ar avea… nimic, alții folosesc ce au, mai împart și cu alții și se pare că le mai și rămâne. Aici iar te rog să fii foarte atent și foarte precis în observațiile tale. Nu te baza nici pe speculații nici pe ce-ți spune unu' în cartea asta. Atenție mare. Contrazi-mă sau dă-mi dreptate. Oprește-te, n-o lăsa așa. Amintește-ți de cunoscuții tăi, să vezi cum sunt.

Ce crezi tu, că gândul ăsta este așa, un fel de bătaia vântului, ceva de dimensiune atomică la tine în creier? Textele sacre au știut dinainte că gândul sau cuvântul este Dumnezeu, adică tu te gândești tot timpul, la tine. Întrebarea este cum te gândești? Dacă toată ziua ești nemulțumit și dai în tine și în alții, critici tot ce-ți iese în cale, te plângi de tot ceea ce-ți vine și nu-ți mai ajunge nimic din ce ai, vrei mereu altceva și mereu mai mult, „n-ai" de unde să dai și la alții, nu-ți găsești tu un motiv să te bucuri sincer și simplu de anumite lucruri… nu te văd bine, dar deloc-deloc. Te paște ceva de nici naiba nu te mai scapă. Îmi pare rău de tine, dar e alegerea ta. Tu ai vrut tunete și fulgere și hârâi și mârâi tot timpul ca un câine bătrân și nu-ți convine nimic, nici la deal, nici la vale. E grav. Forța creatoare în care ai

intrat e cam rece, te cam strânge cu uşa, curând o să te strângă şi tavanul şi podelele, totul. Potoleşte-te, îţi spun prieteneşte! Nu mai lătra! Sperii vecinii şi vei rămâne singur ca un câine turbat. Dă din coadă, din inimă, din minte, din suflet. Dăruieşte. Fii bun, mângâie pe ceilalţi măcar că nu fac nimic, tu zi-le ce minunaţi sunt, chiar dacă fac nimicuri. Dar mai ales ţie – în special ţie – acordă-ţi încă o şansă. Bucură-te, joacă-te, fii fericit, nu lua nimic în serios nici la modul personal.

Toate ţi se întâmplă numai ţie. Fireşte, doar tu gândeşti ca tine. Dar poţi gândi şi frumos despre tine. Cândva o să înveţi să gândeşti foarte frumos despre tine şi despre tot ceea ce te înconjoară. Acum poate mai eşti sălbatic. Poate de mult te-au părăsit toţi prietenii. De ce oare? Ei te văd cum te vezi tu. Fă un experiment. Îmbracă-te impecabil de curat şi fă-ţi undeva la buzunar o ruptură sau unde vrei tu, o mică pată cu ceva, trage un fir din haină, suceşte-ţi... gulerul, ia-ţi nişte pantofi mai murdari. Gândeşte-te numai la prostia aia. Ai să vezi minune că toţi se uită în special acolo! Toţi vor să-ţi aşeze gulerul, toţi îţi atrag atenţia că ai scama aia pe haină. Aduţi aminte că ai fost şi mai prost îmbrăcat dar erai dintr-un motiv anume fericit sau nespus de fericit şi toţi se minunau de tine: *„vai, da' ce bine arăţi!"* Care-i adevărul, unde-i? În mintea ta fireşte, în sfera mentală, poţi să-i spui cap dacă ţii neapărat să te încăpăţânezi. Alt experiment: du-te (când eşti fericit cât de cât) la cumpărături sau să rezolvi o treabă şi ai să vezi că îţi merge mai bine decât a doua oară când mergi supărat, stresat şi deşi depui poate mai mult efort, iese mai puţin bine. Mare şmecherie, ai să spui. Da, aşa-i, dar poţi s-o faci mereu, încontinuu. Eşti tu în stare să nu acuzi, critici, judeci, condamni, să fii bine dispus şi admirativ tot timpul? M-aş mira. Foarte puţini reuşesc aceasta. De ce? Pentru că nu sunt atenţi la aşa ceva. Asta se obţine printr-un efort de conduită mentală.

Uită-te puţin şi la cei din jur. Vei mai întâlni şi oameni fericiţi. Ce atitudine au aceştia despre ei în primul rând? Par chiar puţin lăudăroşi. Dar în primul rând se respectă. Au o figură care impune respect, nici ei în faţa lor nu prea comentează. Sunt degajaţi, glumesc, văd în principal lucrurile care le pot admira: maşini, case, femei, bărbaţi, moda, au mereu ceva de admirat. Poţi să te străduieşti să le explici tu că lumea e rea şi afurisită

şi sunt problemele alea şi celelalte. Surprindere, nu te aud, tocmai atunci nu sunt atenți. Par nesimțiți, insensibili. Greşeşti. Nu au timp de prostii. Nu au timp să se gândească la rele. Au descoperit secretul vieții: *„cea mai simplă metodă de a învinge răul, este să nu îl creezi, adică să nu te gândeşti la el"* „Răul" e ca şi copilul obraznic, nu trebuie să îl bagi în seamă fiindcă nu există, e o impresie. Dacă îl scarpini, se întinde ca o bubă. Dacă-l laşi în pace, trece. Păi cum să-l las în pace? Mie mi-e frică, trebuie să iau măsuri! Treaba ta, dacă altceva bun nu ai de făcut, măsoară răul. S-ar putea să te plictiseşti sau să te doară până termini să-l măsori, mai ales că el exact intenția asta o are, să-l bagi puțin în seamă. Ca şi copiii obraznici, sunt şi idei sau cuvinte creatoare obraznice care nu au putere destulă şi găsesc pe unul ca tine care să le dea putere sau să le acorde atenție.

Un mare înțelept acum 2000 de ani spunea *„Cine are, va mai avea, cine nu are, i se va lua şi ceea ce are,"* sau nu va mai avea deloc. Ia priveşte tu clar şi bine, ce o fi vrut nenea ăsta să zică? Oricine are „ceva" de care să fie mulțumit va mai avea, cine nu are, probabil nu-i trebuie. Sau invers, cine are probleme sau le caută cu lumânarea, va mai avea. Cine nu are „probleme", nici n-o să mai aibă… deloc. În mintea ta ai să bubui de ciudă şi ai să spui că-s beat. Aşa-i, hai să-i spunem altfel: cine seamănă vânt culege furtună! aşa poate înțelegi mai bine. Sau cine se scoală cu „susul în jos", de dimineață, departe ajunge… poate nici nu mai apucă noaptea, decât pe cea veşnică. Oricum la omul ăsta e noapte toată ziua. Vorba asta ar trebui să sune în felul următor: cine se trezeşte, brusc, nervos, supărat, stresat, mai bine se culcă la loc, câştigă mai mult, măcar se odihneşte. Poate aşa îi revine umorul sau mintea la cap.

Acuma lăsăm gluma şi vedem cum de fapt nu există oameni complet aşa sau complet altfel, au variații, dar tu acum conştient poți fi atent când o iei pe arătură şi dacă ai luat-o deja, revino pe brazdă. Dă-te cu lumea! Dar dacă eşti aşa încântat de tine, dă lumea după tine! Ai să spui că sunt şmecher şi mă joc cu cuvintele. Da, sunt un mare speculant. Îmi place aşa ceva şi mă pricep. Dar sper că se vede că nu vreau să o fac pe deşteptul, mai ales că nici nu ne cunoaştem şi nu mă prea încălzeşte cu nimic ce crezi tu despre mine, dar mă interesează ce crezi tu despre tine. Ar fi bine să

crezi ce este mai frumos şi mai minunat, să te concentrezi la ce poate să conceapă imaginația ta mai perfect şi mai extraordinar, să te identifici cu forma aceea, să accepți măcar că acel ceva inefabil este creația ta. Caută ca desperatul orice de care să te agăți şi să te bucuri de viață! Şi mai tare, şi mai tare! Numai atâta poți? Pune-ți ambiția să descoperi cât de tare te poți bucura! Dacă nu poți deodată mai bucură-i şi pe alții, fă bancuri, fă orice, lumea să fie fericită în jurul tău şi ți-o vor întoarce înapoi, ți-o vor plăti. Cine ridică sabia de sabie va cădea, zicea cineva. Sau cine întinde un scaun pe el va şedea. Cum îți aşterni aşa dormi, cine sapă groapa altuia… Ai prins ideea. Fă celorlalți ceea ce te interesează pe tine.

Da' de unde, că nu am nici pentru mine, dacă dau la alții o să rămân cu… mai nimic. Oricum vei rămâne cu nimic, dacă „nu prea ai". Aşa că mai bine dă din puținul care îl ai, poate mai ai o şansă. De pildă când plăteşti ceva, nu te sugestiona cu imaginea care o vezi, impune minții tale senzația că îi primeşti. Dacă ține figura, dă iar şi iar şi mai mult. Dă tot ce nu foloseşti cu maximă bucurie. Dacă nu dai, nici n-o să-ți folosească. Te întrebi tu în mintea ta *„mă, ăsta parcă-i popă, tot mă înghesuie să dau tot ce am."* Bine, cum zici tu, dar aminteşte-ți când ceri de la Doamne-doamne sau de cine te mai milogeşti tu subtil: *„dacă nu ai nimic de dat, nu ai nimic de primit, implicit nu ai ce cere."* Legea spune cam aşa: *„întâi dai, şi apoi primeşti."* Golanule! strigi în mintea ta. Vrei să mă prosteşti, să-mi iei nimicurile mele şi numai ale mele! Nu dragul meu, poți să faci un pic de borş cu ele. Îți cer să dai ceva mult mai scump… mult, mult mai scump. Neprețuit de scump. Îți cer să-i… iubeşti pe cei din jurul tău, atât. Poți să începi cu tine, în halul în care sunt, suntem şi eşti. Acuma te suceşti. Ba nu, stai că îți dau ceva. Ce vrei, îți dau ceasul, maşina, casa, dar să-mi ceri să iubesc pe toți, pe ăştia, pe nemernicii ăştia, chiar şi pe mine e prea mult, mai ales că mă ştiu cu toate tâmpeniile alea care nu pot să mi le iert! E prea greu. Cere-mi altceva. Dacă vrei să dai material ceva, ți-l recomand pe Osho Rajnesh, care îi elibera pe oameni de materia lor, ca să se simtă liberi de griji, responsabilități şi instincte avare.

Vin să te întreb de ce e greu să iubeşti? Nu asta vrei? Nu vrei să te iubească toată lumea, să te admire, să vadă că eşti unic, că ai o valoare? Nu

vrei tu să te ajute toți, dacă se poate chiar necondiționat, fără să-ți ceara nimic? Aaaaaaa! Ar fi frumos... și bine, dar nu se poate! Ce nu se poate? Ce nu vrei tu, nu se poate! Atât. Fă tu primul pas să vezi ce se întâmplă. Ți-e frică? N-ai curaj? Ce mare brânză pierzi, dacă ești bun, în loc să te iei de cel de lângă tine, cauți să îi arăți cât de mult te impresionează el în bine. Poți să te iei de scama de pe el, de care și el e deja complexat sau poți să îl lauzi: *„ce freză mișto ai, măi șmechere!"* Amintește-i că o dată s-a străduit cu te miri ce, să te ajute și că ce bine ți-a prins ție treaba aia. Motive se găsesc, deși ești obișnuit să găsești motivele cu care să zgârii puțin, să te zbârlești un pic. Rostește-i numele, chiar poți să te miri: *„ce nume frumos ai!"* Nici dacă-i spui: „Tu ești Dumnezeu", nu-l va încânta mai mult. Să te uiți cum face ochii mari și cum tresare. Parcă mușchii feței i se relaxează. Sunt atâția oameni care au nevoie doar de câteva cuvinte bune de la cineva. Ce-ar fi să fii tu acela? Efectiv acei oameni parcă învie dintr-un vis urât. Alte civilizații ne invidiază pentru cât loc avem pe planeta asta pentru a face atât de mult bine! Cererea este atât de mare, inimaginabil de mare. Și oferta, nelimitată, gratuită, asta numai dacă nu te doare gura sau inima să faci așa ceva. Poate e mai ușor să te doară capul de atâtea certuri, să mori de oboseală seara, după o zi de critică înverșunată.

Te-am plictisit deja. Ai crezut că vin aici cu tot felul de explicații și de tehnici de meditație, de poziții yoga, de stat în cap sau în vârful părului. Când colo, vin cu predici de astea comuniste. Tu ai fumat deja d-astea. Fleacuri. Zii ceva interesant să mi se zbârlească părul pe mine, să-mi întinzi neuronii și sinapsele până în călcâie. Zii ceva de apocalips, de meteoriți, de ceva cu care să îmi vâjâie mintea.

Păi pe o rază de 1,5 ani lumină de la Soare, orice meteorit poate fi deviat în câmp gravitațional solar de o stea oarecare și când ajunge aproape de un sistem solar își mărește atât de tare viteza, încât se vede ca o cometă. El e mic cât o înțepătură într-un deget, și degetul este dimensiunea cozii și luminii care o împrăștie. Șocul cu o planetă ca Pământul (care este de... 1 milion de ori mai mic decât Soarele nostru) aproape ar desființa-o, deși cometa poate are raza doar de un kilometru. În această sferă gravitonică ipotetică cu raza de 1,5 ani lumină (adică o distanță mai mare de 2000 de

ori decât între Soare şi Pluto) există nici mai mult nici mai puțin de 100 de miliarde de meteoriți sau bolovani. Te încântă cu ceva ideea asta? Pe mine nu. De ce? Există ceva, un circuit magnetic antigravitațional care are grijă de meteoriți, să nu perturbe armonia nici unui sistem planetar. Mai fac vizite, foarte necesare subtil, dar atât. *„Ciao! Ciao şi la revedere!"*

Am vrut să-ți prezint cea mai simplă idee practică, cu randamentul magnetic cel mai mare, «admirația». Dar ideile simple sunt pentru tâmpiți, spui tu. Poate, dar eu nu îndrăznesc să îi numesc tâmpiți pe cei fericiți, care mereu găsesc ceva de râs. Cu toată inteligența mea de care mă mândresc în interiorul meu (acum şi public), n-am reuşit încă să îi înțeleg pe oamenii aceştia. Mă închin în fața lor, cum pot râde tot timpul şi când îi doare şi când nu-i doare, râd mereu. Parcă sunt tâmpiți! Ei nu ştiu să plângă, să urle! Ce proşti! Lasă că ştim noi şi pentru ei.

Hai acuma să-ți spun „nişte chestii" interesante, să ai cu ce să-ți prinzi mintea ani buni de acum înainte. Îți mai aminteşti cum că pe la începutul cărții, povesteam ceva ce nişte energii, de nişte spectre, de culorile luminii, după aia am povestit ceva de încă o nălucă, o fantomă, un corp care cică are ceva cu tine, are vreo legătură. Dezleag-o, domnule ce mai aştepți? Şi ce dacă era un cordon de argint? Dar dacă se întâmplă ceva? Mai bine o laşi aşa cu fantoma ta cu tot. Dacă ai să desfaci vreun corp fizic, ai să vezi că şi ăsta este plin de fire şi firicele, mațe şi conducte, zici că e un cablaj electronic sau o țesătură, un ghem de filamente din toate direcțiile în toate direcțiile. Te doare capul dacă te uiți prea mult acolo. Amețeşti şi nu mai înțelegi nimic. Toate parcă sunt legate de toate, parcă sunt şi nişte centre. Cred că Leonardo da Vinci a amețit când a făcut prima autopsie. Săracu' n-avea material didactic dar murea de curiozitate să vadă ce e înăuntrul acestui „om", cum Dumnezeu funcționează treaba asta aşa de extraordinar. Îi era greu să facă experiențe pe ființe vii. N-au ştiut ai lui să-l boteze „Mengele", aşa că era milos. Dar obraznic ca toți inventatorii, a profitat de încrederea preoților care i-au lăsat cheile de la capelă şi noaptea, pictorul Leonardo îşi cerea scuze de la enoriaşii cu fața în sus şi de la toți sfinții şi îi desfăcea câte puțin să vadă ce Dumnezeu au ăştia înăuntru. Cred că a fost tare dezamăgit. Fire, vene, nervi, muşchi, organe… ca şi la animale, nimic

în plus. Îi cosea la loc şi a doua zi nu ştia nimeni nimic. Nici el n-a aflat mare lucru.

Ce ne interesează pe noi sunt aceste organe, corpuri şi mai ales firele între ele. Numărul lor este nenumărabil, dar sunt câteva mai… evidente şi ca un fel de artere principale. Însuşi fătul când iese din „rai" este legat de mama lui de un cordon ombilical, să nu cumva să o ia la fugă. Corpul astral este şi el legat de corpul fizic sau invers, cu ceva care se numeşte „cordonul de argint", care este cuplat în acea zonă în care simți tu emoțiile cele mai puternice, respectiv puțin mai sus de ombilic. Ceea ce simți tu în momentele de emoție puternică acolo, ca o căldură, ca un gol, ca ceva tare (în funcție de emoțiile care le ai) este un centru traductor de energie care face trecerea de la o frecvență mai înaltă la una mai joasă şi invers (din dimensiunea astrală în cea fizică şi viceversa). La rândul lui, corpul acesta astral are şi el organele lui şi firicele lui care leagă aceste organe între ele, care de care mai centrale şi mai importante. Atât de multe sunt şi acestea că deja mi-e frică să îmi prind urechile cu ele, nu se mai termină nici la anul.

Ca exemplu, fiecare amintire de a ta, fiecare emoție cât de neînsemnată este înregistrată, are propria ei consistență şi acțiune independentă, chiar au şi formă standard emoțiile care se repetă şi se constituie într-un fel de ataşamente, bagaje anexate corpului astral, legate cu fel şi fel de firişoare, aproape invizibile. Cum ai o trăire anume sau o emoție, aceasta se descarcă în zona ei corespondentă şi primeşte un răspuns mult amplificat pe care tu îl percepi (sau nu) ca o continuare a emoției anterioare, care părea doar o idee, apoi devine deja o reacție (uneori chiar vehementă), aproape de necontrolat. Ce este simplu limpede şi clar, toate aceste energii, emoții, trăiri, trec prin nişte centre situate aproximativ pe axul coloanei vertebrale şi de aici într-un fel de câmp magnetic personal care arată ca acea aură de care aminteam (sau ca un fel de iglu în care suntem situați noi în permanență, inseparabili de el). Fiecare cu iglu-ul lui. Un alt lucru simplu – emoțiile au culori distincte. E mare lucru că în corpul fizic toate sunt roşii, vişinii, roşiatice, rozii, de zici că Dumnezeu când făcu omul vedea numai roşu înaintea ochilor. Poate l-au luat nervii când şi-a dat seama ce

minunați o să fim. Curioasă treabă, indiferent de rasă (albi, negri, galbeni, arămii), toți suntem roșii sau vișinii pe interior. Pentru cei care cunosc metafizica mai adânc, este un lucru foarte, foarte sugestiv, care spune foarte multe despre noi ca civilizație.

Revenim la corpul astral care are niște cerculețe pe coloana vertebrală ca și cum ar fi încheiat cu haina invers, cu nasturii la spate. Cam mari nasturii ăștia, cât pumnul tău de mari. Și gluga parcă e umflată ca la cosmonauți, dar tot pe dos, căci și ea are un nasture mov, cam în dreptul zonei mai bombate a capului. Are și un moț roz gluga asta, cam cât toată gluga, dar ce să-i faci, așa-i modelul. Emoțiile sau trăirile au culori specifice, ele trec prin aceste organe subtile în acel iglu de energie, spre zone care au aceeași culoare specifică și revin ca un ecou la centru pe coloană (în chakre, cum le mai zice în termeni internaționali) și apoi în corp. Acest iglu al tău (de fapt una din aure), a prins anumite nuanțe dominante, în funcție de emoțiile pe care le trăiești în mod preponderent (și insiști cu ele, în continuare). Dacă ești curios, vei vedea cam ce culori se învârt mai des prin jurul tău, care sunt culorile în care îți place să te îmbraci, culoarea camerei tale sau în care îți place să stai mai des. În mod aproape sigur, este culoarea aurei, culoarea dominantă a corpului tău subtil.

M-a pus bunica să îți scriu aici de aure, de energii de chakre și culori și am deschis cercul interminabil al gândirii și măsurătorilor. Acum ai să vrei să știi, să afli ce înseamnă fiecare culoare, care ar fi bine să o porți și care nu-ți face… „bine". Știi ceva? Pune mâna și caută că sunt cărți foarte bine documentate în domeniu, trei le vei găsi în bibliografie scrise de Arthur E. Powell, un geniu în materie de răbdare în a studia aceste măruntaie. Ăsta e un fel de Da Vinci al corpurilor subtile. Are și cu ce, toată viața și-a dedicat-o acestor corpuri și cunoașterii lor. Mai știi, poate e chiar Leonardo reîncarnat cu năzdrăvăniile lui. Un lucru ți-l pot spune sigur. Culorile deschise sunt cele care ar trebui să te reprezinte, așa ca în copilărie. Nu-i așa că la copiii mici nu cumpărăm haine și scutece negre? Nici la mireasă. Cum ar arăta fericirea și frumusețea aia de mireasă îmbrăcată în negru? Inimaginabil. Ca o bivoliță. Cred că blondele astea știu ceva, de aia se vopsesc mereu și culmea ironiei, sunt mai atractive. După ele întorci mai

uşor capul. Atenție, a nu se înțelege că am ceva cu brunetele, cu bruneții, cu negrii. Nu dacă aşa ai ales, să vii cu culoarea asta, ai ştiut tu de ce.

Ce e al tău e minunat, aşa cum e. Dar totuşi nu vărui în cameră cu negru. Hmm, zici tu. Dar nici n-am asemenea intenții. De ce oare? Nici spiritului nu cred că-i place culoarea asta, cea mai închisă fiind indigo-ul, aşa cum e cerul nopții, mai ales dacă e şi lună plină. Culorile închise în aură şi în haine, dacă aşa ne place, nu semnifică nimic bun, ca să nu spun altfel sau altceva. Culorile pot reprezenta o terapie, un tratament, ele pot modifica aura prin fenomenul de inducție, exact cum cele închise creează senzația de disconfort, de seriozitate. De aia se îmbracă maicile şi taicii aşa sumbru, ca să sufere, să fie serioşi. Noroc că de atâta suferință se mai albesc la față şi… în rest. Ăştia nu prea fac plajă. Le e ruşine de ce-a făcut Dumnezeu, le e ruşine cu templul în care ar trebui să locuiască viața sau divinitatea. De aia îl „îmbracă" ca Adam, în multe, cât mai multe cârpe. Zici că-l ascund pe Satana acolo. Aiureli, „majestatea sa" este numai mintea lor şi acolo ar trebui să îl desființeze. Dar e plictiseală mare, ei cu cine să mai lupte? Şi ascund binele şi frumosul, îl ponegresc şi îl blestemă de nu-i mai scapă nimeni, ba îi mai sperie şi pe alții. Le-o fi urât în iad, măcar să aibă şi ei cu cine să mai schimbe o parolă.

Chiar şi în spectrul luminii, sunt culori mai energice şi altele mai stabile, mai luminoase sau mai pale. Dacă ai puțină imaginație înțelegi ce vreau să spun fără să spun. Vezi, când Doamne-doamne a făcut lumea a făcut şi ispita. La primii musafiri le zise: „Bucurați-vă, simțiți-vă ca acasă, dar să nu faceți două lucruri" (care era de aşteptat că au să le şi facă). Putea şi el să le ascundă sau să le zică: *„astea două lucruri trebuie să le lăsați la urmă, când nu mai ştiți ce să faceți, când ați cunoscut deja totul."* Până şi femeia aia ispititoare a făcut-o, dar firește ea nu era om, ci numai aşa, o completare (biblia cred că a fost scrisă de un bărbat, sau numai de bărbați). Dumnezeu ştia bine că singurătatea este cea mai cruntă pedeapsă. Deşi n-a fost cavaler să facă femeia prima, a zis că mai rău este fără rău şi… nici nu s-a gândit ca religioşii, că ar putea fi rea. Orgolioşii se izolează singuri ca să nu cumva să fie întinată valoarea lor aşa sensibilă. Poate li se ia vopseaua. Au ajuns atât de valoroşi încât trebuie să devină şi ei o taină, un privilegiu. Vine

momentul acuşi şi repede îi papă taina întunecată a pământului, nu-i mai vede nimeni, numai aşa, prin amintiri.

E bună şi solitudinea, dar nu ca un obicei. Te retragi când vrei să te aduni un pic din haosul minții, când vrei să fii cu tine, să iei o hotărâre creatoare, să te rogi, să te uiți în oglindă, să mai schimbi nişte idei cu Dumnezeu sau cu ceva ființe mai subtile şi mai sensibile, dar atât. În rest, singurătatea este o pedeapsă, pentru corpurile subtile mai ales. Dacă nu schimbă energii, priviri, discuții, triscuții, certuri, orice cu ceilalți, devine lipsită de energie şi suferă, deja îți pierzi toate puterile şi devii numai bun de pus în ghiveci sau în locuri cu verdeață. Îmi amintesc că fiind mai mic şi obraznic, nu prea înțelegeam complet ce e cu moartea aia şi fiind cu mama la o distracție de asta, o întreb mai mult în glumă: *„dar de ce îl pune pe omul ăsta în pământ, o să crească la primăvară altul la loc?"* Poate la „înviere" desfac şi ei „carapacea seminței" în care au stat şi vin şi ei să ciocnească un ou roşu, sau să bea un gât de vin, cu „morții" ăştialalți.

Nu glumesc, „ceilalți", cei de dincolo ne văd şi ei ca pe nişte morți, ca pe nişte stafii bete care nu fac nimic toată ziua şi se plâng de toate alea. Râd de noi de pocnesc când văd că nu facem nimic (de frică nu de altceva), că n-am avea bani, că nu putem sau te miri ce. Frica este soră cu lenea şi împreună fac cea mai bună casă. Cum să nu râzi când vezi oameni vii întregi, înconjurați de nişte posibilități uimitoare dar care se feresc de propriile lor gânduri şi impresii de om beat şi nu trăiesc viața aşa cum este ea, simplă, fără să o tot măsurăm şi să ne tot întrebăm, aşa e bine, aşa e rău, aşa da, aşa ba. Până ne hotărâm noi se face… „noapte". Cum să nu râzi când vezi cum se sperie unii pe alții ca strigoii, cum se înfoaie ca şi curcanii, să se dea fiecare mai rotund ca altul. Nefiind în miezul lumii şi tu ai râde până la lacrimi de noi.

Ce simplu ar fi dacă oamenii nu s-ar teme unii de alții, dacă nu s-ar teme de însăşi viața. Aceste două temeri sunt cumplite dacă le laşi aşa, să crească cum vor ele. Sau teama de Doamne-doamne care te iubeşte ca pe întreg universul, fără nici o exagerare. Cum te poți teme de ceea ce ține la tine, aşa cum nimic în universul ăsta nu te prețuieşte mai mult? E

dincolo de absurd, dar mintea umană a putut concepe așa ceva, mai ales mintea aia mistică cu aere sfinte și importante, cu o mână pe sabie și cu una în buzunar sau în pungă. Nici de ăștia nu trebuie să te temi, n-au nici o putere asupra ta, nimeni nu are decât cea care acorzi tu prin teama ta. Aceeași putere poți să ți-o acorzi ție. Ia pune-ți și tu o glugă neagră în cap, lasă-ți o barbă de aia de înțelept, privește puțin mai fioros, fă-te că ai niște puteri mistice, trage-ți și o „bazooka" la centură, să vezi cine rămâne mai impresionat, tu sau ei?

Hai din nou la corpurile noastre, am râs destul pe seama altora. Am rămas la faptul că aceste emoții (trăirea de fapt) are culorile ei, fiecare vede lumea în culorile lui. Dar în sine, toate sunt energii și au o singură culoare. Albă. Albul în sine nu este o culoare, este totul. De aceea împărțim lumea în spectre, ca să o putem percepe diferențiat, parte cu parte; în sinteză simțim și suntem întregul. Energia care merge pe aceste centre și urcă în sus prin „pomul vieții" care are aceste fructe colorate se mai cheamă „energia Kundalini", sau „Cum-vrei-tu să-i spui". Aceasta șerpuiește împărțită în două fascicole în jurul coloanei vertebrale, ca doi șerpi de care ai mai auzit tu pe undeva. Primul centru de energie este roșu și ultimul violet, ca în fizica elementară. Mai departe nu mai am ce spune. De aici știi și tu. Fructul cunoașterii este pe undeva pe la țeastă și cel al vieții pe la… înțelegi tu. Sau invers. Nu-mi aduc aminte și nici nu vreau. Te-aș ruga să nu-ți agăți mintea în cârligele astea că s-ar putea să dai de… tată-su. Ori te apuci de o treabă ca lumea, de la un capăt la altul, ori dacă nu, uită. Nu prea ai de unde să te documentezi și îți recomand să stai cuminței până vor apare ceva specialiști în domeniu. Poate sunt unul sau doi dar discreți, fiindcă și ei au realizat că este infinit de mult de cunoscut aici și îți trebuie tot atâta răbdare câtă atenție.

Nu te poți băga să tratezi tu organele astea subtile, așa cu mintea, că imaginezi tu niște culori, că le modifici tu, că le sucești de colo colo, când deja există un doctor aici care îl cheamă… „subconștientul", care își cunoaște treaba lui, despre care tu poate o să afli peste un milion de ani. Dar dacă nu ai ce face și vrei să fii teribil, treaba ta. Joacă-te și acum, dar măcar respectă o igienă elementară și spală-ți ființa de toate emoțiile personale, de toate

durerile fizice, de toate frământările, dacă nu îl vei infecta şi pe nevolnicul pacient cu treburile tale, mari şi mici. Omul are propria lumină interioară de care trebuie doar să îi aminteşti că poate să o aprindă. Atât, apasă pe buton şi se trezeşte din bezna seriozității şi fricii, uită de boli şi de dureri ca de un vis urât. Dacă nu renunță el, degeaba îl faci tu bine, el se face la loc. Ca la cooperativa *„Munca în Zadar"*. Cum poți să te tratezi singur? Relativ simplu. Te aşezi în şezut ca la medic şi începi să te dezbraci de toate impresiile despre tine. O să-ți ia ceva vreme. Apoi, cauți să te întrebi ce te doare. Şi mai ce te doare, şi mai ce? Aminteşte-ți un singur lucru, prima durere şi singura, este durerea de minte sau suflet pentru vreun fix de-al tău, o idee obsesivă. Celelalte sunt umbrele acelei dureri până la ultimul corp. Nu mai ai nimic de făcut. Renunță la ideea ta fixă, la obsesia ta şi durerile tale au luat sfârşit. Dacă nu poți (adică nu vrei), este treaba ta. Nu ceda, să vedem cine cedează sau ce? Cred că deja ştii răspunsul. Ține minte treaba asta. Nu există boli ci numai obsesii, deviații mentale sau comportamentale, exagerări care duc la frământări şi dizarmonie. Atenție, sunt boli sau obsesii autoimune, cum e gelozia – o boală mentală care nu se tratează cu nimic, care se descarcă în rinichi (nonidealismul în ficat, violența în cap, lenea în picioare)…

Dacă-mi spui că-ți mai trebuie medic, eşti mincinos. Ştii deja ce obsesii ai. Rezolvă-le cât nu te doare. Priveşte-te atent şi cu răbdare şi ai să vezi sau ai să te vezi, bucată cu bucată. Nu uita să te dezbraci de impresiile false despre tine. Când nu reuşeşti, consultă şi părerea unui intim. Cum vine treaba asta, te întrebi. Tot simplu. Această aură a corpului astral joacă un fel de rol de ecran pentru energiile cu care nu te pui în rezonanță sau în acord, implicit cu cele care îți sunt vitale. De aceste centre de energie colorate sunt legate spectre distincte de energie din banda de frecvență… mentală. Îmi pare rău, dar nu pot să îi spun acum altfel. În acest câmp, sferă, dimensiune mentală, energia nu are forme predefinite. Tu eşti creatorul lor. Deocamdată eşti un copiator nu un creator, pentru că majoritatea gândurilor sau a formelor tale mentale sunt împrumutate din lumea fizică exterioară. Lumea ta mentală este plină de idoli, de lucruri care ți le doreşti sau de care te fereşti, încă nu eşti tu centrul în lumea ta mentală.

Dacă n-ai crede în părerea aia formală cu binele şi răul, ţi-ar fi şi mai uşor. Măcar dacă ai fi puţin mai indiferent şi la extraordinar şi la mizerii. Sau dacă ai fi mai puţin egoist, să nu-ţi trebuiască ţie toate şi de toate, deodată, de parcă te-ar grăbi cineva. Nu ţi-ai risipi energia mentală, darurile cereşti din împărăţia respectivă în toate direcţiile. Dacă ai stabili şi tu nişte priorităţi, ar fi o ordine şi o lege. Aşa, e vraişte. Vrei de toate şi nimic cu forţa, clar, hotărât şi sigur. Când vrei ceva cu adevărat, cu mintea, sufletul şi fizicul tău, nu mai există cale de întoarcere. Dar trebuie să concentrezi toată energia în acest punct focal. Când mintea sau idealul tău, trupul tău cel adevărat care are simţirea, chiar şi Fiul (sau corpul fizic) vor deveni una ca sens, iată vine pe această cale, coboară la vale, sfântul duh sau sfânta energie, şi întrupează cuvântul sau imaginea la care te fixezi tu. Dar asta se poate numai când este o ordine şi o lege, nu de toate şi nimic precis. Ai avut şi tu ambiţii care le-ai realizat. Te rog frumos să-ţi aminteşti că în acele momente nu mai există nimic pentru tine decât acea idee, necesitate, dorinţă. Te-ai concentrat puţin, atât. Ţi se pare mare scofală? Mie nu. Dar să ştii că este. Ia studiază tu pe cei care îi admiri. Priveşte bine, încape loc de îndoială în ei, îi vezi că oscilează? Te simţi în stare să îi contrazici? Nu prea. De ce? Au această calitate de a miza totul pe o carte, sincer, hotărât şi cu mult curaj!

Bun, ştiu deja că ai să îmi spui că e greu şi că nu prea se poate… ce te faci tu? Se poate şi altfel. Pe bucăţi. Cum aşa? *„Păi… simplu!”* Te aşezi dumneata comod într-un scaun şi îţi fixezi o singură dorinţă (atenţie, numai una), oricare crezi tu că este cea mai urgentă şi mai necesară. Aici nu ţi-ar strica un pic de bun simţ, să nu sari de la o extremă la alta, de la lipitoare să ajungi zmeul cel mare. Se poate şi asta, dar o să-ţi ia destulă vreme încât să-ţi pierzi răbdarea. Aşa că fixează o imagine normală, mai bună dar onorabilă, în traducere care poate fi onorată, fie ea şi mai măricică. Sunt sigur că o să te gândeşti la bani sau la superbărbatul sau superfemeia, supermaşina, sau supercasa, superserviciul şi toate superlativele care există. Cum vrei tu, dar ia numai una, în ordine. Ori prima de pe listă, ori unde nimereşti cu degetul pe ea. Atât. Apoi eliberează mintea de restul. Poţi să faci şi afirmaţia către nişte fiinţe imaginare care stau la coadă şi să le spui: *„Voi, data viitoare!”*

Important este să îți eliberezi mintea de ele. Chiar poți să-ți interzici să te gândești la ele până termini cu împlinirea acestei primordiale dorințe. Repet, dacă ai prea multe probleme de rezolvat, nu vei rosti „cuvântul" ci o bolboroseală, şi astfel nu ai să reuşeşti nimic, niciodată. Şeful este unul, restul sunt secunzi. Dacă lucrezi cu un computer, ai văzut că dacă deschizi prea multe programe deodată, începe să funcționeze mai încet, dacă îl forțezi se blochează. Nu este nici o asemănare. E o realitate universală şi de aceea te înnebunesc cu ea. Aş vrea să ştii asta ca regulă pentru totdeauna şi când vezi că lucrurile se mişcă prea încet în viața ta, e clar că lucrezi cu prea multe deodată, cu ceva care te depăşeşte şi trebuie să soliciți ori ajutorul, ori mai tai din ele.

Imaginea care ți-ai fixat-o ca regulă trebuie să o aduci în prim plan seara când te culci şi dimineața când te trezeşti. Dacă vrei mai repede, poți să scrii subiectul pe o hârtie şi să îl reciteşti, zilnic la aceeaşi oră, sau când „pleci şi vii din lumea materială", să fie prima şi ultima ta dorință. Imaginea care o soliciți nu trebuie să fie o cerşeală. Îți imaginezi că Dumnezeu a cerşit *„Face-ți, rogu-vă, careva, puțintică lumină. Fie-vă milă de un biet bătrân, nu vreau să mă împiedic."* Din contră, treaba a sunat simplu, scurt, clar şi sincer, cu toată demnitatea: *„Să fie lumină!"* Tu poți să spui: *„Să fie piscină"*, sau *„Facă-se o maşină!"*, sau *„Atâția bani îmi trebuie şi sunt ai mei!"*, sau *„Aşa să fie bărbatul sau femeia care îmi trebuie şi o am!"*. Nu te teme ca un păcălici că superi pe cineva. Ceea ce vrei tu, de mult te vrea, îți poartă de grijă, în special pentru tine. Fii sigur că e mult mai puțin hain ca tine dar se loveşte cu insistență de obstinența cu care tu insişti că *„nu se poate!"* şi urli de cutremuri lumea mentală că numai tu nu ai noroc şi ai pe dracu şi boceşti ca un descreierat, de sperii toți sfinții cu obsesia ta. Ăştia zic în sinea lor *"ia-ți domnule ce-ți trebuie şi lasă-ne în pace."*

Unii ți-ar recomanda asane, mătănii, cristale, vrăji. Nu domnul meu, nu îți trebuie nimic altceva decât o minte limpede, fermă şi clară. Ce-o fi o fi! Aruncă totul pe o carte, pe o imagine. Imaginea asta are nevoie de toată energia şi credința ta. E şi ea un idol, dar cel puțin aşa îți demonstrezi tu că poți. Aşa nu ai să-i mai sâcâi pe alții care trebuie să se roage pentru tine, adică să se concentreze pentru tine. Păi ce tu n-ai mental? Treaba

ta, dacă îl umpli cu dorințe ieftine, multe şi mărunte. Ceea ce tu poți să faci, Dumnezeu nu te mai poate ajuta. De ce? Are şi el treaba lui, de aia eşti chip şi asemănare, ca să poți şi tu. Ai cu ce. Ai picioare să mergi. Ai minte – judecă. Ai emoții – simte. Ai conştiință – foloseşte-o. Cum ar fi să te poarte tataie şi la 20 - 30 - 50 de ani în brațe (unde mai pui că el e mai ostenit ca tine), să te pună la masă să mănânci, să îți dea cu lingura, să-ți mestece, poate să te şi ducă la veceu. E o prostie cosmică. Ai să aştepți mult şi bine. Ține minte, ceea ce tu ai putut o dată, va trebui să poți întotdeauna. „Ceilalți" s-au spălat pe mâini cu tine. Dacă tu vrei să te mai prosteşti, este fix treaba ta. Datoria lui Doamne-doamne sau a îngerilor sau ce-or mai fi este să-ți arate că poți şi că ăsta e mersul. De aici te descurci, dacă ai fost atent – bine, dacă nu – mai ai răbdare, până o să-ți aminteşti. Ceea ce ai putut, vei mai putea sau vei „púte".

Ce face respectivul care îți scrie acuma este puțină blasfemie, că te învăț să fii ce eşti, să faci ce ştii… dar tu te faci că nu ştii, te faci că plouă. Ce, nu ştiai că poți fi şi bun, chiar adorabil când vrei sau ai nişte interese față de unul, de una sau de unii? Se pare că… nu vrei să fii aşa tot timpul, că eşti cu două fețe şi umbli mai mult cu fața pe dos, cu picioarele în sus şi cu capul în jos. Ha, ha! Ce-o mai fi şi asta? Permanent crezi că tu eşti nimic şi că puterea, dumnezeirea sau forța vitală este în mijloc de codru des, în cer, în fundul mării, în politicieni, în şefi, în mama şi tata, în partener, oriunde dar numai în tine nu. Tu eşti handicapatul care mergi cu capul în jos şi pui tot ceea ce este mai jos de tine, mai presus de tine. Repet şi am să ți-o mai subliniez: *„tu eşti puterea şi lumina şi adevărul care îl cauți."* Renunță să mai crezi că alții au vreo putere în afară de cea care le-o acorzi – şi aceasta va dispărea automat de la ei. Fulger. Acum toate aceste fulgere metaforice vin de unde au plecat, în tine. Prea multă putere deodată te va înnebuni, aşa că prefă-te că nu ți-ai dat seama. Nu o folosi până nu eşti deplin sigur pe tine. Împlineşte-ți prima dorință ca să vezi de ce eşti în stare. Practic n-ar trebui să dureze o lună şi ea ar trebui împlinită completamente. Aminteşte-ți c-ai mai făcut acest experiment când te-ai concentrat dumnezeieşte la un moment dat în viața ta. Acum este la fel.

Am foarte multe exemple, care de care mai trăsnite, care de care mai

exagerate, care de care mai uimitor de precis realizate. Simt că n-ar trebui să-ți dau atât de mult curaj sau forță. De aceea prefer să nu îți povestesc despre ele, mai ales că o parte ar sună ca laude. Totuşi dacă vrei exemple, citeşte o parte din cărțile care le ai în bibliografie sau măcar ceva despre autosugestie, vindecările prin sugestie, despre cristale, despre meditație şamd. Ar fi de ajuns. ***Prea multă putere pe un fond egoist îți va strica, cu cea mai mare certitudine***. Dacă mai stai tare şi cu paranoia sau orgoliul (dacă vrei să-i spui aşa), vei cădea în iluzii sau în ispite efemere care îți vor risipi puterea pe nimicuri, vei cheltui banii pe mizerii.

Dacă te ține mentalul şi vrei să faci ceva valabil cu el să vezi cât de mult şi cât de sus poate merge, testează-l la valori din ce în ce mai mari, dar ca să fii mai detaşat cere-i lucrurile pentru alții. Imaginează pentru alții banii de care au nevoie, cât de mulți. N-are importanță. Nu-i vor înnebuni. Oricum au ei valori mai mari ca banii şi tot aşa o să le folosească, cum le este felul. O să fii surprins ce cantități industriale poți produce pentru alții. Poate o să-ți fie milă de cum îi risipesc. Ce-ți pasă ție! Dacă aşa le place lor! Fără ei şi aşa erau ca nişte moluşte leşinate. Cum îi pui omului nişte bani în mâna sau în cont, imediat are imaginație, zâmbeşte, e fericit, e bun, atent, amabil. Cum îi iei banii, parcă îi iei drogurile. Intră în sevraj, începe să tremure ca după țâța mamei, e nervos, agitat, vede totul în negru şi în negru-lux, nu se mai înțelege cu nimeni şi-l mai chinuie şi o lene… mortală.

Cred că nu te doare mintea să afli ce nevoi stringente au cei de lângă tine. Să te aşezi în fotoliu şi să îți imaginezi, limpede clar şi fără emoții cum şi le-au rezolvat. Aşa poți face şi cu tine dar numai dacă te priveşti din afară şi te vezi clar cu dorința împlinită în imagini. Treptat vei ajunge la imagini din ce în ce mai complexe, dacă pleci de la lucruri simple, în care poți crede cu destulă uşurință (dar care puteau să nu meargă dacă nu te băgai tu în ele, mai ales că unele par să nu se rezolve de destulă vreme). Aici vei întâlni câteva fenomene ciudate. Ceea ce vrei pentru alții s-ar putea să pățeşti tu primul. Dacă le doreşti binele nu-i nici o problemă. Dacă ceea ce le doreşti nu prea ai rezolvat mai întâi pentru tine, nu prea o să te tragă mintea să concepi pentru altul şi o să-ți iasă cam pe jumătate, aşa şi aşa. Dacă eşti singur şi nu ai un partener sau o parteneră, măcar un sprijin care să fie în

aceeaşi idee cu tine şi rezultatele vor fi doar aşa… de formă, invariabil vei vedea că parcă nişte aşpecte esenţiale lipsesc. Nu-i nimic, decât deloc e bun şi atât. Ultimul, dar şi principalul aşpect, întotdeauna te vei întâlni şi cu gândurile celui căruia îi dăruieşti atenţia, creaţia sau concepţia ta. Dacă mintea lui se opune din toate colţurile şi toată ziua se gândeşte numai la problema lui, n-ai nici o şansă să schimbi ceva decât dacă îl păcăleşti. Dacă mintea lui e doar dezorientată, descentrată, pierdută undeva în spaţiu sau într-un subiect, îl poţi rezolva uşor. Oamenii care nu plâng sunt cel mai uşor de ajutat. Până nu termină cu guiţatul nu ai ce-i face. Trebuie să îl adormi cumva, să-i dai de lucru, să îi muţi atenţia altundeva.

Şi Isus îi întreba pe muşterii lui *„mă, chiar crezi tu că pot eu aşta?" „Da, Maria Ta!" „Bine, atunci mergi, s-a rezolvat."* Aşa elimina orice urmă de îndoială din mintea lor. Şi el avea aceeaşi pasiune, făcea forme mentale pentru oameni (e drept, impecabile), a devenit maestru în aşa ceva. Ca să fiu împăcat cu mine, îţi repet încă o dată „procesul etapei". Fixează-ţi atenţia doar pe o singură imagine, nu sări de la una la alta; închide toate celelalte programe şi intenţii. Nu se şterg şi nu păţesc nimic. Le dai liber şi gata. Imaginea care ţi-ai fixat-o trebuie să o menţii cât mai mult în mintea ta, şi dacă nu reuşeşti aşa, poţi să ţi-o repeţi ca pe o poezie, ca pe un refren, ca prima şi ultima dorinţă de aici, zilnic. Dacă poţi la aceeaşi, oră este perfect. Dacă şi aşa îţi aminteşti mai greu sau nu te poţi concentra tot timpul la imaginea ta, fă-ţi o notiţă un bileţel unde îţi rosteşti dorinţa ca pe o afirmaţie deja lămurită, împlinită. Ca şi cum ai spune *„pe mine mă cheamă Vasile."* Atât şi nimic mai mult . Nu mai trebuie să te gândeşti deloc la ideea reşpectivă. Dacă apar ceva semne, stai blând, nu sări în sus, nu te entuziasma până ce nu vezi exact ceea ce ai cerut. Continuă procesul până la rezultatul egal cu ce ai intenţionat. Dacă sari deja în sus, te opreşti şi rămâi cu ce ai apucat. Partea secundară a procesului, este să-ţi continui lista până ajungi la un echilibru. Dacă ceva ţi se pare nefiresc de… şpecial, solicită divinitatea universală să participe. Te va auzi mai bine decât te auzi tu pe tine, şi pot spune că ştie dinainte ce vrei.

Proba probelor este să ştii ce să faci cu puterea. Dacă o ţii pentru tine, te va face cenuşă. Suntem fiinţe planetare. Suntem celule în întreg,

dar şi întregul însuşi. Puterea care o foloseşti este a întregului, nu doar a ta. Dacă o ții doar pentru tine – te desființează sau în cel mai bun caz o pierzi, temporar. De aceea pasul următor este să faci o fantă de refulare a presiunii care se acumulează în tine. Omul nu rezistă la prea multă fericire deodată. O ia pe arătură şi bagă o brazdă atât de adâncă, încât are ce repara după aia. De aceea, cel mai bun sfat este să foloseşti puterea pentru întreg sistemul. Dacă nu, vei deveni un parazit, o celulă canceroasă care absoarbe energia din sistem şi nu îndeplineşte nici o funcție, nu ascultă de nimic şi produce numai dezordine. Sistemul te va expulza, izola, anula. Sistemul, ființa umană planetară este cea care te-a creat şi nu eşti dator să îi slujeşti, dar este cel mai bine. Altfel nu se poate şi nici nu trebuie să se poată. Dar tu poți să încerci. Sau poți când ajungi să recunoşti puterea care este în noi, să o transferi şi altora, şi apoi să o trezeşti şi în ei. Nu este nimic complicat, nici greu, nici urât. Este inimaginabil ce satisfacții poți avea, dincolo de dincolo.

Acuma ştii de unde venim, cine suntem şi încotro ne îndreptăm. Venim de unde am fost dintotdeauna, suntem tot ceea ce există şi mergem încotro ne dorim, liberi ca pasările cerului. Universul tinde către pace şi armonie într-o acțiune evolutivă, unificatoare, iubitoare. Nu cred că vrei să mergi în altă parte, aşa că ar fi cazul să te concentrezi puțin la viața ta şi la ce vrei cu adevărat. Poate te-a furat valul, te-ai luat cu treaba, cu anturajul şi ai uitat de tine, de idealurile tale, de ceea ce vrei din adâncul ființei tale. Se poate, numai să încerci. Nu trebuie să te temi de nimic. Nici măcar de tine. Dacă vrei, poți să te temi de faptul că s-ar putea împlini prea uşor şi prea repede idealurile tale. De asta poți să te temi sau să fii chiar sigur. Apropo, oare ştii ce urmează după ele, ce ai să faci cu ele după ce te… împlineşti? Ar fi bine să ştii, dacă nu, nimic nu te va ajuta să ajungi la un orizont fără alt orizont. Ca să ajungi undeva trebuie să vezi dincolo de orizontul vederii tale.

Când vei putea multe şi mărunte, vei realiza că îți trebuie atât de puțin pentru tine! Uită-te la cei foarte bogați care şi-au câştigat acest merit, nu le-a căzut averea din cer sau de la mama şi tata. Sunt atât de modeşti. Mai modeşti decât cei care se pretind sărăcuți. Cineva a spus o dată un mare

adevăr *„bogați sunt cei care se mulțumesc cu mai puțin pentru ei decât... le trebuie celorlalți"*. Lor le ajunge și mulțumesc pentru oricât de puțin. Adună puțin cu puțin și iese mult. Săracului nu-i ajunge și risipește puținul, nu se alege cu nimic. Ce să mai adune când risipește tot timpul… mai ales timpul. Despre experimentul anterior, ca să poți avea ce-ți trebuie, nu considera nici că este mult, nici puțin, nici că e prea greu sau prea simplu. Nu râde și nu fă pe deșteptul cu filosofiile și părerile tale. Încearcă, s-ar putea să pierzi dar s-ar putea să câștigi. Oricum, dacă nu încerci vei câștiga… în minus, cel puțin o experiența certă. Nu te teme că vei fi prea fericit sau prea dezamăgit. Eu nu am ajuns aici, nici alții care au avut atenția, răbdarea și bunul simt necesar.

Vezi tu, omul nu este împotrivă, nici nu poți spune că nu vrea – nu știe cum! Au avut alții grijă să îl handicapeze în toate direcțiile și au făcut o treabă de excepție, dar acum sunt victimele tainelor lor. Au uitat și ei ce au ascuns. Sunt la fel de handicapați ca cei pe care ar trebui să îi slujească. Nici unul nu vorbește de un ideal sincer, ferm, clar și de o intenție asemenea. Îi dau în sus și în jos cu teama, cu negațiile și interdicțiile, cu fărădelegile la care ei sunt fruntași și nu mai avem ce povesti. Ia toate textele lumii și vezi că și Mahomed și Buddha și Isus și Iehova și propria ta experiență au spus cu alte cuvinte aceleași lucruri. Unii se repeta chiar identic, de parcă au fost înțeleși *„Fixează-ți idealul, neclintit și el va deveni viu,"* se va întrupa. Va îngheța în forma în care tu l-ai zămislit. Dar fă asta cu toată ființa ta, fără să te împarți într-o sută de direcții. Până vom învăța să manifestăm intențiile noastre, vom face ca șoferii începători sau necunoscători, vom tura motorul la maxim până descoperim că nu e nevoie, că pedala de accelerație merge lejer, că nu ne-o ia nimeni de sub picior, nu pleacă mașina nicăieri decât dacă îi dăm noi voie. Așa și dorințele, în mod primitiv vom adăuga la ele inutil de mult, până vedem că ceea ce am adunat este ca o cămară plină cu alimente care nu le putem mânca și se strică de pomană, fără nici un folos. Ce dacă în Africa oamenii mai mor de foame ca să ai tu cămara plină!

De aceea încă o șmecherie care ar trebui să o știi este să nu ceri niciodată mai mult decât poți duce tu și prietenii și neamul tău. Folosește tot ce ai, ce

nu – poți da și la cei care se uită gură goală la tine, nu ține nimic de pomană pentru zile negre. Ai încurcat-o dacă te mai gândești la zile negre. Vor fi lucii de negre. Tu însuți s-ar putea să fii negru, și să locuiești în „A-frica" tura viitoare. Așa că nu stoca nimic. Ia doar ce ai nevoie. Te-ai gândit vreodată că cei care mor acum de foame, poate au avut și ei din belșug în altă încarnare și de frică totuși, au fost prea grijulii cu ei – zece cămăși, zece pâini, zece mașini, zece case și toate alea câte zece. Parcă vedeau ei că alții nu prea au, dar dacă așa le-a dat lor… Dumnezeu! Da, dar le-a dat și o probă o dată cu ce le-a oferit și au picat examenul sau ispita, important este că au picat. Crezi că evreii care ardeau în cuptoare chinuiți sau gazați în vremea holocaustului, nu aveau nici o legătură cu ce li se întâmplă? Nu vreau să te învăț sadic. Și totuși, la ei merge legea aia cu *„ochi pentru ochi, dinte pentru dinte."* Oare să aibă vre-o legătură cu răstignirea lui Isus, cu un afacerism deșănțat? Negrii din Africa sunt mai aproape de evrei decât de americani și alte țări arabe sărace și alții din jurul lor. Degeaba oare… „li s-a dat" să dețină 80% din capitalul lichid al omenirii?

Așa erau și Lemurienii acum două civilizații, erau negri sclipitori, cea mai prosperă, mai civilizată și mai impresionantă rasă. Dar îi tratau pe albi sau pe viitorii Atlanți ca pe un fel de manta de ploaie, ca pe un fel de animale. Atlanții au făcut și ei la fel cu alte rase. Și indienii au fost un popor la fel de sclipitor, egiptenii la fel, iar acum gustă toți neajunsurile care le vedeau la alții. Este deja mult prea evident cum pe această planetă au locuit mereu spirite cu tendința asupririi celor mai slabi. Cred mai mult, ca o convingere, că este un principal cap de acuzare, care îl avem toți cei care locuim această planetă. Tendința de a exploata inechitabil pe cei mai slabi, lucru care îl poți vedea și la tine și oriunde ai privi, în toate direcțiile, cu excepția celor ce au ajuns la o anume trăire, cunoaștere, percepție și concepție.

Greu sau ușor de crezut, cei mai capabili dintre noi avem ca datorie și dorință, merit și onoare, grija față de semeni, dincolo de impresii mărețe, de beneficii aberante – efectiv ca cel mai natural lucru. Cred că nici un păstor de animale, nu se simte erou sau geniu în acțiunea lui, față de oile lui. Este o ciudățenie că pot locui în același timp pe aceeași planetă regnuri

diferite, oameni şi îngeri, chiar şi mai şi, chiar arhi-îngeri (arhangheli) sau alţi ciudaţi care în manifestarea lor nu se deosebesc cu nimic de animale, poate or fi chiar şi mai decăzuţi. Cert este că toţi evoluează, în sensul cel mai firesc, de aceea nu trebuie nici venerații pentru unii, nici acuzații pentru alţii. Tuturor le trebuie o anume atenţie, o anume înţelegere şi o convieţuire armonioasă.

Ai să spui că sunt un visător idealist. Poate, dar orice formă de tratament venerabil îi înnebuneşte pe cei care au ajuns cât de cât buni, orice formă de acuză, de pedeapsă pentru cei ciudaţi, îi face şi mai ciudaţi. Există un comportament normal despre care mi-ar place să povestim în paginile următoare, asta ca posibilitate de a ne elibera de conflictul dintre noi oamenii în general. Avem mult mai mult de câştigat (totul de fapt), dacă ne apreciem normal, la justa valoare şi putem să ne adunăm aceste puteri subtile în aceeaşi direcţie. În câteva etape, fulgerătoare, planeta ar arăta cu totul altfel, viaţa ta, a mea şi a tuturor, ai putea crede că suntem în alte dimensiuni. Astfel de locuri s-au realizat experimental. Personal am fost printr-un astfel de loc, unde oamenii ţineau unii la ceilalţi şi singura lor lege era bunul simţ. Fericirea, forţa şi încrederea care o genera această asociere depăşeşte orice aşteptare. Cred că un astfel de loc mai există în mult mai multe zone pe planetă.

Alte civilizaţii au folosit aceeaşi natură a relaţiilor iar realizările nici nu prea pot fi descrise. Poate sunt ceva exemple în civilizaţia Maya, Inka, Aztecă, Toltecă, dar nu la ei mă refer. Şi aceştia aveau un şef… Au fost şi altele care aveau doar un exemplu de om, de lider, dar acesta nu îi coordona, era doar exemplul lor. Pentru aceasta totuşi, nu era nici un fel de anarhie. Rămăşiţele sau dovezile concrete, realizările acestei civilizaţii… „uigurii" sunt şi azi sub nisipul deşertului Gobi şi pe sub toată scoarţa planetei. Se pare că şi acum sub această scoarţă trăiesc ceva civilizaţii (cum ar fi sumerienii) şi poate singura poartă de contact cu dimensiunea şi lumea noastră ar fi pe undeva prin triunghiul Bermudelor, chiar şi undeva prin America de Sud. Te întrebi dacă lor nu le trebuie soare şi alte alea. Nu, aceştia prin evoluţie au devenit luminoşi, iluminând mediul cu propria lumină. Deja astea sunt alte poveşti. Ideea este în felul următor, ceea ce

vom crea sau genera n-ar fi pentru prima oară, deşi istoria oficială încă nu are interesul să consemneze asemenea aşpecte.

Pare ciudat ce-ți scriu aici. De ce, pentru că nu ai văzut tu aşa ceva? Şi totuşi, energia cu care te-am zăpăcit în primul capitol, în fizică este numită lumină radio, lumină x, lumină gamma – aşa putem spune că şi frecvențele mai mari sunt tot particule de lumină în alte dimensiuni, dar care se pot foarte simplu materializa în această calitate a luminii. Dimensiunea mentală este o astfel de sferă de energie care cuprinde întreg universul material, fără să aibă limite aparente. Acest tip de energie fără formă, nu pare să aibă margini, nici măcar în putere. Ea condensează toate formele şi orice calitate a acestora. Întreg universul este o vibrație, aceasta prin scădere poate crea iluzia unor particule şi prin asociere impresia unor corpuri sau forme compacte. Prin încercarea de separare a acestor particule se descoperă că la rândul lor sunt compuse din particule şi mai mici, din ce în ce mai mici. Fizicienii atomişti au ajuns azi chiar la un zid în care particula aparent nu mai poate fi ruptă.

În reactoare, acceleratoare de particule, sincrofazotroanele de prin Elveția, țările nordice, Nevada, Nebraska şi pe unde or mai fi acestea, au încercat să rupă particulele subelementare şi au realizat incredibilul. Particula bombardată cu energie pentru a fi ruptă, s-a spart în două sau mai multe părți, egale în dimensiuni şi proprietăți cu prima, practic au ajuns la fenomenul dedublării. Să fie oare o nouă limită minimă a existenței energiei sub formă de materie? Dacă luăm în calcul găurile negre, am convingerea că acestea sunt zone în care materia sau substanța nu dispare în neant ci se reconverteşte în vibrația inițială, îşi creşte sau schimbă spontan frecvența intrând în dimensiunea mentală, cauzală, de unde nu mai poate fi percepută de aparatele noastre. Practic aceste „găuri negre" unde dispare şi lumina, sunt un fel de porți prin care treci în alte dimensiuni. Una pare să fie chiar prin Bermude. Ultimele transmisiuni ale celor care au dispărut cu avioane sau cu vapoare cu tot, precizează că aparatele de bord nu mai indicau nimic concret: nici altitudine, nici Nord sau Sud, presiune, temperatură, nimic. Reperele materiale dispăreau! Tot ceea ce percepeau vizual piloții era doar o ceață luminoasă în care se aflau,

fără să ştie dacă merg în jos sau în sus, oricum aparatele nu mai răspundeau la nici un fel de comenzi. Apoi… tăcere.

Soarele sau stelele pot fi considerate găuri albe prin care apare materia dintr-un aparent nimic, deoarece sursa de hidrogen din Univers încă nu s-a descoperit. Probabil este o materializare în masă care nu pare să aibă o limită aşa cum afirmă astronomii. Planetele de pildă se mişcă, se produc şi dezvoltă concepţii şi comportamente diferite, unice, pe nişte modele proprii subtile, numite de fizicieni *stringuri*. Poate ai mai citit ceva despre *teoria stringurilor*. Acestea sunt un fel de câmp morfogenetic, linear, spiralat sau local pe care îl umple substanţa, un fel de contur subtil, care are înglobat în el toate funcţiile viitorului corp. Poate fi o asemănare cu câmpul magnetic, care polarizează, atrage anumite substanţe în liniile sale de compoziţie. Aceste *stringuri* pot avea la un capăt un soare şi la celălalt o gaură „neagră?"

În esenţă, ce vreau să scot în evidenţă? Dorinţele tale au la rândul lor nevoie de imaginea ta clară, precisă şi cât mai concretă a unui model, a unei matrice pe care energia sau substanţa subtilă să îl umple. Acest *„matrix"* înglobează toate funcţiile imaginii care o soliciţi, **deci sunt necesare implicit aceste precizări**. În final este nevoie de o hotărâre, de maximă rezoluţie, trăirea efectivă a unei emoţii de împlinire, de a realiza explicit că eşti de acord pe deplin cu imaginea care ai conceput-o cu fidelitatea care îţi stă în putere. Această emoţie sau maximă fidelitate a imaginii şi acceptării ei, este posibilă la nivelul actual de haos mental numai din bucăţi, mai ales dacă ne referim la imagini sau funcţii complexe. În cinema este acest fenomen vizual al compunerii imaginii în mişcare din cadre pe secundă. O imagine clară, în mişcare, este compusă din aproximativ 26 de astfel de cadre pe secundă (25/26 Hz), puţin diferenţiate, care creează în câmpul nostru vizual, prin mecanismul sau de interpretare, impresia unei singure imagini, dar în mişcare.

Astfel că, în faza sau situaţia în care ai nevoie de un anume obiect sau funcţie mai complexă (cum ar fi frumuseţea sau inteligenţa ta), este necesar să revii permanent asupra unei imagini model la care trebuie

să te concentrezi ceva mai mult pentru a o putea manifesta. Funcția manifestării este inconștientă ca și realizarea unor procese hipercomplexe pe un computer, ca realizarea unor imagini 3D care implică mii de operații matematice pe secundă. Procesorul universal sau subconștientul le execută, dar are nevoie de foarte multe precizări cumulative ale tale, de maxima ta hotărâre sau putere. La nivelul actual de răbdare și control mental, putem spune că nu este cu putință, dar insistând asupra unui astfel de ideal imaginea dorită se va contura din ce în ce mai clar până la perfecțiune. În special la femei am văzut aceste modificări genetice, realizate numai cu mentalul, deplin conștient, sau inconștient, folosindu-se de un placebo.

Recent am fost la București (chiar în vreme ce scriam cartea) și am reîntâlnit o ființă care n-o mai văzusem de doi ani și mai bine. Vederea a fost un șoc total. O secundă am încremenit. Ființa care o văzusem acum doi ani arăta ca o stafie mai mult, inclusiv partenerul. Singurul aspect interesant la ei era trăirea mistică, o anume înțelepciune. Îi cunoșteam de cel puțin 7 ani în care arătau puțin mai bine. Acum ființa asta feminină, fără nici un fel de exagerare, îți stârnea cele mai intime pofte deși are aproape 50 de ani, însă exprima atâta frumusețe și senzualitate că… rămâneai fără cuvinte. Implicit partenerul se transformase idem. În aceeași călătorie am mai perceput încă 2 astfel de minuni, referitor la funcții care le poți avea zeci de ani și brusc să le înlocuiești cu altceva. Tot aici am auzit mărturisirea cuiva care își propusese să se îngrașe cu 8 kg și în trei săptămâni s-a produs schimbarea. Singurul fenomen secundar este că partenerul nu și-a propus așa ceva, dar s-a trezit tot cu fix 8 kg în plus. Eu însumi sunt împreună cu cineva care nu cred că mai seamănă cu ființa care era acum 2 sau 3 ani. La o privire mai atentă descopăr că de fapt cunosc mai multe persoane care în loc să îmbătrânească, întineresc, însă toate știu de existența dimensiunii mentale și de faptul că imaginea interioară și atitudinea creează totul.

Dacă privim la oamenii care stau astăzi în medii primitive, în anturaje care au un vocabular… „minunat", care sunt supuși unor acțiuni care de fapt nu doresc să le facă sub nici o formă, vedem cum acești oameni se urâțesc și îmbătrânesc uimitor de repede. Aceleași ființe care s-au mutat o perioadă în medii relaxate, în zone civilizate, în sfere mai artistice sau metafizice, în

scurt timp devin sau revin la o imagine mai tânără, mai vie, mai frumoasă. Inevitabil ai observat şi tu aşa ceva. Fericirea la ambele polarităţi ale ei, determină o nouă formă de cristalizare celulară şi automat o nouă imagine. Astfel că substanţa ta subtilă şi concretă are nevoie de mentalizarea sau imaginarea unui câmp morfogenetic personal, a unui model sau matrice care să o urmeze. În acelaşi timp putem vorbi de necesitatea unui mediu cât mai curat, pur, încântător. Acesta este totuşi rezonanţa ta, alegerea ta, meritul tău. Funcţie de felul tău de a fi, atragi sau respingi anumite medii. Faţă de unele este posibil să-ţi fi depăşit rezonanţa, dar este un ataşament încăpăţânat în care te menţii.

Referitor la medii şi anturaje, este inevitabil un exemplu de care personal m-am lovit încontinuu şi care l-am văzut manifestat la toţi cei care îi cunosc. Degeaba îl faci tu pe Vasile; prost, hot, laş, mincinos, sau râzi cât de bou este, că te trezeşti fix cu lucrurile despre care ai râs la alţii. Subconştientul nu-l ştie pe Vasile. Te ştie numai pe tine şi când spui ce urâtă este aia, pe tine te faci urât, dar când cauţi laude sau companii frumoase, te transformi evident şi tu în imaginea care o contempli. Este binecunoscut cazul celor ce intrau în adoraţie mistică şi obţineau prin fixarea mentală pe imaginea răstignirii lui Isus exact aceleaşi stigmate, producându-şi numai mental acele răni la mâini, picioare şi frunte. Efectiv nu foloseau altceva decât mintea şi adoraţia. Fenomenul iubirii unui idol sau unui partener te face să împrumuţi inconştient aceleaşi gesturi cu ale lui sau aceleaşi trăiri, indiferent de distanţele care te despart de acea fiinţă. Şi viceversa, fenomenul repulsiei faţă de un duşman, chiar şi imaginar, face din tine exact fiinţa pe care o duşmăneşti. Treptat şi pe neobservate se instalează în tine exact aceleaşi calităţi care te obsedează la celălalt.

Aici întâlnim şi fenomenul acţiunii orgoliului, în care subiectul în dorinţa de a fi cel mai extraordinar, se uită în ceea ce îl priveşte numai la defectele şi calităţile celorlalţi (în momentul în care este împreună cu alţii) şi când este singur îşi contemplă numai defectele şi le blestemă şi tot se ia de fiinţa lui *„de ce este aşa, când ar trebui sa fie altfel”* Şi iar îşi contemplă decăderea, cauzată de critică, care este cea mai proastă metodă prin care poţi corecta ceva. Practic orgoliosul este condamnat la o decădere vizibilă

şi la o handicapare în faţa oricărei forme de progres, pentru că violentează în comparaţiile sale pe ceilalţi şi apoi pe sine în lipsa lui de modestie, nefiindu-i suficient că are nişte virtuţi. Le vrea pe toate şi încă deodată şi… iese pe partea ailaltă. Modestul se bucură de orice progres al său şi prin aceasta îl stimulează, niciodată nu caută comparaţii cu ceilalţi, cade chiar în admiraţie faţă de ei, de unde i se trage şi ridicarea la aceleaşi valenţe şi valori care le admiră. Gelosul nu va putea niciodată asta şi va deveni şi mai urât sau mai ciudat.

Vedem astfel un aport major al calităţilor umane educate într-un fel sau altul, la imaginea exterioară a ta şi tendinţa de autoamplificare a unor defecte conştiente, ignorate sau negate. Conştiinţa ne indică ceea ce nu este în regulă cu noi. Dacă facem efortul să ne înfrânăm şi educăm în sensul natural, bun şi firesc, toate situaţiile se rezolvă, altfel acele „calităţi" se dezvoltă până la insuportabil. Conştiinţa ne va dicta întotdeauna ce putem face pentru noi şi pentru ceilalţi ca să fim încântaţi de noi şi de viaţă în general. Singura mică-mare problemă este că, dintr-o sută de gânduri, poate vreo două-trei vin direct din supraconştiinţă şi ai ce alege până le distingi sau până îţi creezi o afinitate specială pentru acestea. De regulă avem afinităţi spre gândurile inspirate de instincte sau spre amintiri, care ni se par mai sigure decât ideile noi cu care încă nu am fi adaptaţi.

CAPITOLUL 4

„IMAGINEA DE SINE”

Am ajuns deja cu discuția la capitolul patru, în care intenționez să povestim despre cel mai esențial aspect în existență, acela al realizării unei imagini personale impecabile. Fireşte, nu mă refer la imagini exterioare ale tale. Dacă vrei să fii vedetă poți să-ți angajezi un director de imagine care va avea destulă grijă să pari la modă sau impresionant. Ceea ce mă interesează pe mine şi în definitiv pe tine este imaginea veritabilă a ta, mai precis, „cuvântul”, Dumnezeu, sau întreaga ta ființă în cele mai perfecte condiții şi elemente de funcționalitate. Cu alte cuvinte, ai deja un obiect care te reprezintă, un fel de vehicul fizic (unii îl numesc templu, Fiul, locuința spiritului, dar sună prea mistic şi mă deranjează acest aspect – şi pe tine la fel, cred). De aceea vom numi acest corp fizic, vehicul sau mai simplu, trup.

Este evident pentru toți că depindem foarte tare de această reprezentare a noastră fără de care putem crede că nici nu existăm. Faptic ne încântă ideea de a avea un corp frumos, neapărat frumos, căci multe mai poate spune eticheta asta. Poate vinde orice şi ca să fim admirați (ceea ce ne place la maxim), trebuie neapărat de la prima impresie să facem… impresie. Dacă treaba asta este şi sănătoasă, este de-a dreptul încântător, o ființă care radiază de vitalitate de optimism, de bună dispoziție. N-ar strica ființa asta să ştie care este „preşedintele Angliei” sau să aibă puțină cultură, inteligență, memorie, am putea vorbi chiar de înțelepciune. Este deja copleşitor de bine. Ce te mai faci dacă acest trup al nostru, ar avea şi o recunoaştere publică, o funcție de asemenea, ar face ce îi place şi pentru

asta ar fi şi bogat sau ar trăi în abundenţă, în îndestulare. Deja pare ceva de domeniul science-fiction. Şi totuşi… e doar o realitate banală, la care privim cu o bază de date şi cunoştinţe foarte primitive.

Suntem abia în pragul trezirii civilizaţiei, în pragul descoperirii lumii cauzale şi mai mult, în pragul demolării tuturor concepţiilor mistice, analfabete şi afone în ceea ce priveşte armonia şi pacea, în pragul descoperirii lumii universale şi naturaleţei cosmice. Încă nu putem vorbi liber despre ceea ce trăiesc şi cum trăiesc alte civilizaţii, dar probabil ni se pare firesc ca acestea să nu aibă atâtea handicapuri gratuite care le trăim cu toţii ca pe ceva foarte firesc (deşi nu ne plac, ne-am obişnuit cu ele, au intrat în cotidian). Fireşte, aceste grade de normalitate variază de la o societate la alta, de la o clasă socială la alta, de la un continent la altul, de la o vârstă a civilizaţiei la alta, de la un anturaj la altul şi totuşi este o normalitate personală, ceva care sună a ideal, a impecabil, care este undeva în imaginea noastră intimă despre cum suntem şi cum ar trebui să fim.

Avem norocul sau ghinionul că cineva ne-a îmbuibat cu ideea că aşa ne-a lăsat Dumnezeu sau că aşa suntem noi şi n-avem ce face, că aşa sunt părinţii, că există moşteniri genetice sau alte abureli de astea, toate infirmate de realizarea practică a transformării a milioane şi milioane de subiecţi sau de fiinţe, care ori nu au ştiut ori nu au vrut să se supună acelei moşteniri divine sau genetice cu care s-au pomenit. Au refuzat pomana şi au luat din viaţă şi din universal ceea ce au considerat că este mai bine pentru ei. Poate o parte au ştiut că pot realiza ceva prin sugestie, prin concentrare, printr-un fel de placebo cumpărat ori ca să slăbească, ori ca să se îngraşe, ori să le crească sânii ori să li se întindă pielea. Cine a fost mai naiv, a crezut în asemenea leacuri şi s-a rezolvat. Este interesant de comentat fenomenul Placebo şi toate realizările lui, mare parte de domeniul inimaginabilului.

Recent, un medic povestea într-un interviu pe canalul Discovery că a încercat placebo până şi în operaţie, pe un pacient foarte încăpăţânat de care nu mai ştia cum să scape (avea ceva problemă imaginară la un genunchi, şi până nu s-a prefăcut împreună cu asistenta că îl operează,

nu l-a lecuit). De unde şchiopăta şi nu putea să meargă normal până la operație, după trucajul cu bisturie şi cleşti şi pensete, s-a lecuit şi putea sa meargă normal. Abia după vreo doi ani medicul a mărturisit tot. Tot acest medic susținea că, în convingerea lui toate medicamentele care le oferă sunt numai sugestii cu aere savante, dar nu crede câtuşi de puțin că acestea au alt efect decât cel de sugestie. La majoritatea prinde.

Îmi amintesc de un caz în care un bătrân proaspăt operat, vine noaptea în camera medicului de gardă şi cere unui doctor care dormea cu capul pe masă, ceva să nu îl mai doară operația. Acesta bagă mâna în buzunar la halat şi îi dă o coală cu câteva tablete şi închide ochii la loc. Minunea s-a produs peste o săptămâna, când iar venea tura de gardă a aceluiaşi medic. Bătrânul vine şi îl imploră să îi mai dea pastile de alea, că nu i-a trecut cu nimic decât cu pastilele lui. Acesta recunoaşte că era cam adormit şi nu îşi mai aminteşte ce i-a dat, dar îl întreabă dacă nu cumva a păstrat ambalajul. Bătrânul caută prin sertare şi îi dă ambalajul. Şoc maxim. Îi dăduse un set de baterii de ceas care şi le cumpărase pentru el. Atât de încântat o fi fost moşul că le văzuse aşa de sclipitoare că s-a vindecat numai cu imaginea lor.

Tot un caz vechi şi legendar de prin ceva clinică din Bucureşti, în care tot un om în vârstă de la țară, este operat de rinichi şi după o lună vine la control. Medicul întreabă *„cum te mai simți?"* Pacientul răspunde: *„acum după ce mi la-ți scos şi pe al doilea, nu mai mă doare nimic."* Medicul râde, dar oarecum încremenit, întreabă *„cum vine asta, cine ți-a scos al doilea rinichi?" „Păi eu nu, dumneavoastră."* şi întoarce spatele şi îi arată operațiile. Probabil cu răsuflarea tăiată, medicul dă fuga cu pacientul la ecograf să constate imposibilul. Într-adevăr, pacientul trăia fără rinichi. Este binecunoscut în medicină că fără ambii rinichi în maxim 48 de ore, organismul, sângele, cedează definitiv. Aşa a fost şi în cazul pacientului nostru… După ce tot spitalul şi toate somitățile în domeniu au aflat că respectivul trăieşte fără rinichi, încă de o lună, după două zile acesta a murit. Şi aici e un alt placebo, dar în masă şi negativ.

De astfel de cazuri este plină arhivistica medicală, milioane şi milioane de situații, care sunt trecute cu vederea. Personal am produs

un astfel de şoc unei comisii de medici (care i-a lăsat reci în definitiv), când am încercat să le spun că am făcut cu mintea şi îmbolnăvirea şi însănătoşirea, dincolo de orice teorii şi standarde ştiinţifico-medicale. Când le-am solicitat să citească „Mintea poate vindeca" scrisă tot de un medic, american, (cărţile fiind pe cheltuiala mea), brusc le-a scăzut tot interesul, deşi s-au adunat special să investigheze ce Dumnezeu am făcut, de am redus toate analizele la mai bine decât normal. Atunci şi vălul medicinii a căzut pentru mine. Am văzut într-o explozie de groază şi de furie cine stă ascuns în spatele acelor minunate halate albe. Pur şi simplu măcelari care iau un ban grămadă pe prostia şi incultura umană, cărora le convine să o întreţină. Nu este nici o diferenţă între „Mengele" şi ei. Îi admir că au o inimă tare. E ceva să condamni la moarte pe cineva cu sânge rece, cu bani calzi.

Ah! cât aş vrea să pot iubi aceste fiinţe, şi „halatele negre" şi „halatele albe sau verzi", dar atât îmi vine să le cârpesc două perechi de palme! Cunosc în mod direct nenumăraţi prieteni care au şocat cu câte ceva medicina şi aceasta nu avea timp de ceea ce o contrazicea flagrant. Şi totuşi, toate acestea în numele cui se fac? În numele umanităţii şi binelui, ca politicienii... Multă abureală. Ar fi oare aşa de greu pentru tine ca preot să citeşti şi Vedele şi Upanishadele şi Coranul şi Tao-cartea căii şi virtuţii, filosofia Zen sau Zen-Budismul, Scrierile Eseniene, Manuscrisele de la Marea Moartă? Dacă ar fi citite ar rezulta un adevăr simplu şi universal. Toţi vorbesc despre aceleaşi lucruri dar cu alte cuvinte şi alte metode. Dacă un medic ar căuta să înţeleagă, să studieze toate tehnicile paramedicale şi terapiile alternative, sigur ar fi pe deplin un vindecător şi n-ar avea pe nimeni pe conştiinţă. Pentru fanatismul acesta dogmatic şi indiferent, meritaţi cele două perechi de palme.

Îmi cer iertare prietene că deviez de la subiect, totuşi îmi este foarte, foarte greu să trec cu vederea nişte atrocităţi care se produc legal şi oficial sub ochii noştri, liniştiţi şi cuminţi. Cei care nu se simt vinovaţi de asemenea acuze, bravo lor, ştiu că sunt şi oameni care din iubire faţă de oameni practică aceste două... meserii. Cineva m-a întrebat dacă nu mi-e frică de voi, dacă nu-mi pasă că vă deranjez interesele. Nu. De ce? Ce-mi mai puteţi face? Foc mi-aţi dat, am stat şi pe masa de tortură,

sau mă rog, de operație, şi ce-ați rezolvat? Ați chinuit un animal, un corp fizic, pe care îl părăsisem deja din clipa în care vedeam ce mi se pregăteşte. Şi în astral am aranjat mult mai multe lucruri, aşa că mi-ați făcut un serviciu. Am o satisfacție indescriptibilă să descopăr că n-a fost degeaba. Azi sunt milioane de oameni treziți. Pe aceştia nu-i mai puteți răpune, nu mai pot fi stârpiți. Voi ați muncit degeaba. Înțelegeți greşit. Nu credeți în ruptul capului că omul nu este materie, ci spirit sau suflet, este ceva nemuritor. Acum iar am venit… să vă anunț că în cel puțin 10 ani veți fi şomeri. Politica nu mai poate să vă întrețină, ați devenit ceva nerentabil. Pragmatismul a învins misticismul, pseudomedicina şi multe altele.

Oamenii au înțeles că depind numai de ei. Au ajuns la concluzia că se poate şi fără aceste două meserii. E gata pita voastră. Singura soluție ar fi o reprofilare, o pregătire sinceră şi temeinică. Altfel… mergeți la pescuit. Încă o dată îmi cer scuze de la tine, ştiu că eşti un tip deosebit, dar te rog demonstrează, în principal ție. Pentru cine crede că aberez şi aiurez cu poveşti despre alte încarnări, aşa este, are perfectă dreptate. Pentru cine nu vrea, nu există decât o încarnare, în rest somnul veşnic, aşa că asta era ultima ta şansă să accepți şi să descoperi, dar dacă nu-ți convine, ia ultima gură de aer şi apoi scufundarea… Poate ne întâlnim pe partea cealaltă să te întreb, dacă este sau nu reîncarnare.

Ce este totuşi, acest placebo, cum funcționează? Simplu. Fă şi tu experiența asta. Eu le-am dat la unii somnifere şi ei se tratau de durerea lor, m-am folosit de renumele de mare vrăjitor şi îi aburam cu cine ştie ce sugestii sau descântece bio-energo şi orice îmi era la îndemână. Poți da fără nici o frică la vreo bunică orice pastilă pe care nu vede ea ce scrie, să vezi că îi trece ce-o doare. Problema este că pe tine trebuie să te păcălească altcineva. Nu-ți recomand să mergi la păcălicii de meserie, căci ăştia atâta au studiat boala încât au puterea de a îmbolnăvi şi cel mai sănătos om. Au ajuns la o forță fenomenală de a produce la comandă anomalia care o doresc în tine. Nu-mi explic cum de ei scapă de consecința a ceea ce generează. Vii cu o amărâtă de durere de cap şi ei te conving ca eşti pe moarte, că doar printr-un efort supraomenesc probabil, vei scăpa, dar e foarte greu şi foarte… scump.

Acesta este fenomenul anti-placebo. Plantarea anti-sugestiei. Acum, după ce ai citit paginile anterioare cred că îți este cât de cât clar ce este cuvântul și cum materia este supusă energiei mentale. Orice fel de matrice îi servești materiei, substanța se supune întocmai arhetipului construit de tine. Și Isus îi întreba mereu *„bă nene, crezi tu că eu te pot face bine?" „da, tovarăşe!" „păi atunci, facă-se voia ta!"* Scuipa pe degete, le plimba prin praful din templu, apoi îl mânjea puțin pe la ochi și îl trimitea la scăldătoare să-i intre puțin praf în ochi o dată cu spălatul și gata, omul nostru vedea. Fireşte, gluma este puțin exagerată. Isus îi ajuta și mental. Îi vedea mereu în mintea lui pe oamenii aceştia imaculați de perfecți, focaliza toată forța iubirii sale asupra lor și cu asta poți să învii și morții. Se știa bine Isus cu manevrarea energiilor subtile. Este și acum un tip, Sai Baba în India care se mai ocupă de treburi de astea.

Cu sugestia lucrurile sunt limpezi și relativ clare, orice imagine îi servești minții ea o amplifică, îi dă putere, o prelucrează și o execută. Cuvântul se întrupează, indiferent că se numeşte frumusețe, eleganță, conduită, bun simț, sinceritate, inteligență, inspirație, ce să mai vorbim de sănătate, bogăție, confort, relaxare… efectiv orice. E de ajuns să meditezi la un subiect, să revii asupra lui ca la un refren și uite că se manifestă obsesia ta. Da, chiar ca obsesie ar trebui să fie. Aici este o poveste foarte sugestivă, un novice care solicită unui inițiat să i-l releve pe Dumnezeu. Vezi doamne, el îl iubea mult pe Doamne-doamne și vroia să îl cunoască mai bine. Atunci maestrul îl cheamă la un râu și îl invită în apă să înoate puțin. Când clientul nostru era mai puțin atent, hop îl înșfacă de după ceafă și îl ține aşa scufundat cu capul în apa până ce abia mai putea să mişte. Îl ridică înapoi și îl întreabă foarte relaxat și senin *„ce faci domnule? Bine? Ia zi-mi tu mie ce îți doreai cel mai mult când mă priveai de sub apă?", „Aer, aer, aer!" „Bine, aşa trebuie să îl doreşti pe Dumnezeu, cum îți doreai aerul!"*

Da, ca idee sună frumos, dar ce te faci cu muntele ăsta de rațiune? Orice învârți, oriunde te mişti, oricât ai încerca să îl fentezi, stă de tine ca cel mai cumplit gardian, bagă toată ziua pe tine o gargară de nu te vezi. Nicăieri nu te lasă singur. Nici la baie nu poți să mergi, te bâzâie și acolo cu te miri ce impresii aberante cu idei și iar idei și iar… îți vine să-ți iei

câmpii. Şi ce dacă te duci şi te culci, nici acolo nu scapi până nu îți ține o teorie despre ziua de azi, de ieri şi de mâine şi uite aşa, rar când poți să o prosteşti, să mai faci şi tu ceva bun fără să te împiedice ea. Măcar să faci efort să întâmpini o reacțiune, nu se poate aşa deodată. Unde te crezi tu, sau cine te crezi să învingi inerția? Mare pedeapsă şi rațiunea asta. Mai ales pentru cei care nu sunt „săraci cu duhul", ăştia suferă cel mai tare şi oriunde privesc văd numai greutăți şi piedici, pentru ei totul se obține cu un efort înzecit.

Trebuie să fii mare vrăjitor să o păcăleşti. Vrăjitor e puțin spus, trebuie să fii un geniu să-ți păcăleşti umbra, să nu mai vină după tine şi înaintea ta, peste tot. Cam tot ce vrei să faci, trebuie să te prefaci că nu prea te interesează, că priveai aşa şi tu, cu coada ochiului, admirai peisajul, spre cele mai stringente dorințe. Are interfața asta a logicii un efect, ceva de speriat. Cu cât îți doreşti mai tare o treabă, ea face tot posibilul să te convingă că nu se poate, că e prea grea, că nu merită, că altă treabă n-ai şi dacă nu are alte argumente, îți schimbă imediat subiectul şi te duce cu imaginația în altă parte. Ce rost are să faci ceva, nu mai bine mănânci, sau hai întâi să ne culcăm, sau ce-ar fi să ne uităm la un film… până nu urli la mintea asta – a ta fireşte – nu te lasă, fratele meu. O ține una şi bună cu judecăți, păreri şi impresii, orice numai să te zăpăcească. Pe de altă parte şi tu zici: *„ei, gânduri, dă-le încolo, gânduri!"*

Dacă te apuci de meditații sau exerciții de imaginație, măcar aşa că tot nu ştii ce iese, vine imediat şi răspunsul rațiunii şi se ia de tine: *„ce faci băi, te-ai prostit, te credeam o ființă inteligentă, ceva mai deşteaptă, ai căpiat, te-apuci să visezi cu ochii deschişi? Fii domnule normal, vezi că ai treabă, lasă prostiile astea, sunt pentru copii."* Dacă zici *„bine hai că mă apuc de treabă, că bine zici tu, măi minte."*, asta vine iar şi se ia de tine *„ho măi că nu dau turcii, mai domol, mai fă o pauză, stai să-ți tragi sufletul"* şi uite aşa îşi bate joc de tine într-una. Chiar mă întrebam de câteva ori, ce Dumnezeu i-am făcut noi minții ăsteia, că zici că o fi a altuia, în loc să țină cu tine, ține cu mama naibii. În loc să te încurajeze, să îți dea un suflu, un elan, o putere, ea bate câmpii cu tot felul de chestii logice, dar perfect împotriva ta. Singurul răspuns sincer care cât de cât m-a mulțumit este că am pornit-o greşit de la bun început, cu falsa idee preconceptă că Dumnezeu, Divinitatea

este altceva, dar nu este „eu", niciodată. „Orice, oriunde, oricând, dar forța absolută, elementul creator, energia divină nu are nici o legătură cu mine".

Da cu cine domnule, cu dracu? Pai nu, ăla ar trebui să fiu eu, dacă tot mă declar complet înafara lui Dumnezeu. Logic așa rezultă. Dumnezeu e totul, şi înafara lui o fi numai Naiba, dacă Dumnezeu nu sunt eu, ce naiba sunt? Se pare că nu am de ales. Trebuie că eu sunt tot Dumnezeu, dar nu-mi prea dau seama de asta, exact cum nu-mi dau seama bine ce-o fi cu mintea asta. E așa perfectă, așa de deşteaptă, de oportună, la orice are un răspuns, gândeşte efectiv ca zeii, dar nu pare să fie de aceeaşi parte a materialului cu mine. Mă tot judecă şi contrazice, de parcă ar fi în tabăra vecină. Neapărat trebuie făcut ceva cu ea. Așa n-o scoți la capăt în veci. Cu cât te deştepți tu şi ea se deşteaptă. Şi o ținem așa într-o contradicție continuă. Ce-i de făcut? Trebuie să fim în aceeaşi tabără să tragem în aceeaşi direcție. Sufletul, mintea şi trupul.

Ca idee sună simplu, dar cum? Undeva s-a strecurat o eroare fundamentală şi toate programele merg anapoda. Dacă mintea asta este atât de perfectă, n-ar fi de mirare ca ea să fie chiar Dumnezeu! Aici se nasc „cuvintele", imaginile, matricile şi în rest… se execută. Ce se întâmplă dacă în baza mea de date afirm că Dumnezeu este altceva, în altă parte, nicăieri şi pretutindeni? Acest fapt se manifestă, se întrupează. Cum? Pai încep să văd tot ce poate fi bun, frumos şi încântător, în altă parte nu la mine şi nu în mine. Dar în mine ce văd? Orice altceva mai rău, mai prost, mai slab sau nesatisfăcător şi un ceva mult mai puternic care mă cuprinde de oriunde şi de nicăieri, care mă tot bâzâie încontinuu la cap cu ce nu-i convine la mine. Forța absolută, conştiința supremă există, dar dacă nu este cu mine, ajunge împotriva mea. Isus avea o idee tare, trăsnet (sau trăsnită?) *„Eu şi Tataie, una suntem. Tatăl este în mine."* Cineva în glumă zise: *„măi, să ştii că ăsta l-o fi mâncat pe tată-su, că altfel nu se poate."*

Şi totuşi, dacă mult discutatul, mult obsedantul, mult controversatul, enervant de controversatul Dumnezeu este parte integrantă şi identică cu eul? Dacă este însuşi eul, însăşi ideea de **„EU SUNT?"** Nu se poate domnule, nu vezi ce handicapați suntem? Da, așa este, dar de ce? Mii şi

mii de ani, încarnări de-a rândul am făcut această afirmație, am rostit cuvântul creator împotriva noastră, afirmând sus şi tare, fără nici cea mai mică verificare, că Doamne-doamne este ceva, un concept, undeva prin ceruri. Este, că prea se întâmplă multe minunății care n-au nici o explicație, dar cea mai comodă explicație e că există pe nicăieri o forță care le învârte pe toate şi noi n-avem nici o legătură cu ce învârte ea. Oare? Dar totuşi de ce ți se întâmplă toate numai ție? De ce ți se întâmplă cam tot ce gândeşti? Are sau nu legătură cu tine, 24 din 24 de ore? Ar cam avea. Unde domnule, că eu nu văd nimic! Păi ce, ai vrut să vezi? Nici acum nu vrei să vezi. Eşti ud de frică pentru că citeşti asemenea blasfemii, care contravin doctrinei religioase care ți-a interzis cu literă de „lege" şi tot felul de legende, că la orice ai voie să te gândeşti dar niciodată să nu crezi cumva ca ai vreo legătură cu Dumnezeu. Mai bine să crezi că eşti însuşi dracu, dar nu Dumnezeu…

Aşa a început şi s-a şi terminat povestea noastră. Toate încercările noastre de a descoperi dragostea şi frumosul, lumina şi adevărul, iubirea şi fericirea, plăcerea şi puterea, au fost reduse din start la o ratare maximă, la un munte de suferință inutilă. Şi cineva se scarpină în barbă şi pe burtă privind la acest spectacol grotesc. Şi totuşi, cât ai de gând să mai rătăceşti, de frică să nu cazi din rai? Care rai? Ăla ce-o să vină, peste un an lumină, într-o zi senină, şi-un cer cu lună plină… oof, minte divină! Până atunci stăm în iad şi ne batem ca chiorii de la te miri ce, îmboldim în noi egoismul, trăim războiul tuturor împotriva tuturor, ne prostim cu tot felul de fumuri orgolioase şi ne călcăm în picioare, aşteptând să vină Raiul. Acestea două sunt aici şi acum pe pământ, mai exact în mintea ta. Poți avea o minte infernală care nu înghite nimic, pe nimeni şi nu crede în nimic bun niciodată, sau poți recunoaşte că eşti… ceea ce gândeşti, eşti Dumnezeu sau diavol, eşti fericit şi te bucuri de orice, faci pace cu toată lumea şi cu tine şi raiul e deja făcut… Sau te înverşunezi împotriva tuturor, faci pe nebunul şi vii tu la rând, cu o minte aşa descreierată iadul este deja în fapt.

Imposibil, nu-i adevărat, este prea simplu. Păi dacă ar fi aşa? Şi dacă o fi? Mai ştii? Ai curajul să încerci? Nu te provoc! Fii cuminte, fă ce vrei. Dar te întreb, nu cumva ai deja presentimentul că ai pierdut totul, că nu

controlezi nimic, că eşti un fel de ceva în bătaia vântului, că n-ai nici o certitudine a existenței tale, când tot ce vrei pare să fie la ani lumină de tine? Îți convine situația asta? Fii sincer! Hai spune: *„da!"* mai bine mor prost decât să trăiesc deştept. *„Mai bine trăiesc ca un fricos, decât să am curajul de a încerca şi altceva. Doar frica este o calitate divină. Frica este tot ce ne ține în viață."* Oare, nu cumva te ține în viață speranța, iubirea unor idealuri, credința că undeva există ceva bun şi pentru tine? Da, nene, există dar cine te opreşte să întinzi mâna şi să îți iei ce este al tău? *„Bate şi ți se va deschide, caută şi vei găsi"*, întreabă şi vei primi răspuns. Nu întreba pe nimeni, pe tine întreabă-te ce este mai bine să faci. De mii de ani te aşteaptă acest răspuns, dintotdeauna. Întoarce-te cu fața spre tine nu spre lume şi întreabă-te, cine sunt eu, ce sunt, de ce sunt? Cu siguranță nu te vei speria, din contră vei simți că ceva se trezeşte în tine… *„ceva."*

Acum degeaba aştepți să vezi transformări peste o clipă. Este foarte posibil să ai chiar un fior unic, o căldură şi o energie nemaiîntâlnită în tine, un gen de extensie a conştiinței asupra a tot ceea ce te înconjoară şi asupra a ceea ce nici nu ştiai că există. Dar de la o entitate la alta reacțiile sunt foarte particulare şi indiscutabile. Majoritatea nu simt mare lucru, tocmai că nu îşi pun întrebarea sincer şi cu toată ființa lor. Dar dacă te mobilizezi din cel mai profund centru al conştiinței tale în dorința de a găsi un răspuns, inevitabil îl vei primi. Poate chiar instantaneu. Nu te lăsa impresionat şi evită să povesteşti cu oricine şocul care l-ai trăit. Este o trăire la fel de absolută pe care nu o poate înțelege nimeni şi nu are nici un mesaj pentru nimeni, doar pentru tine. Atenție sau *„Alarmă de Gradul ZERO!"* Să te ferească sfântu' să crezi că numai tu eşti minunea aceea, vreun sfânt, vreun Isus sau vreo Marie!

Eşti o ființă normală care deschide ochii minții sau ai conştiinței după mii de ani de adormire, de buimăceală, de saună în aburii făcuți de alții. Când te trezeşti, taci şi mergi o vreme privind la cei din jur. Evită să faci gafa să vrei să îi trezeşti. Cu cea mai mare certitudine o iei pe coajă că le deranjezi somnul şi în cel mai bun caz sună la salvare, să îl ia pe nebunul ăla de lângă ei că îi deranjează: *„săracul, nu mai ştie ce face."* Fă pe prostul şi pe adormitul în continuare. Prefă-te că eşti normal, adică bezmetic. În definitiv aşa şi este. Până apuci să te trezeşti de-a binelea, ai de mers,

vreme îndelungată. Fii liniştit, cu trezirea abia încep lucrurile. Ce crezi tu, că dacă afirmi cu toată ființa ta *„eu sunt, Cel ce este!”*, *„eu sunt întreaga existență, eu sunt Dumnezeu”*, îți imaginezi că așa, deodată îți cresc aripi, sau te ridici în slăvi şi îți luminează hainele, vine o gaşcă de îngeri în jurul tău şi te poartă pe brațe? Mai lipseşte să le spui: *„dii băi, la Paris, la Moulin Rouge, ba nu, hai la New York, sau în Tahiti! Mânați măi… dulăi, hăi, hăi!*

Nu dragul meu. Hai să fim rezonabili. Îți închipui tu că după un somn de mii de ani îți mai funcționează vreun organ subtil, că mai ai vreo putere subtilă, încă în formă activă? Nu prea. Ai văzut tu că după un somn de ăla de 24 de ore abia te mai mişti când cobori din pat, ai auzit de astronauții care stau prin spațiu cu lunile (de pildă pe MIR), că o dată întorşi acasă abia puteau să păşească pe pământ, fără nişte exerciții de adaptare li se rupeau ciolanele la primul pas în sfera gravitației. Pe Lună, un om de 60-70 de Kg în medie are doar 11-12 kg, în afara oricărui câmp gravitațional nimeni nu cântăreşte nici măcar un gram. Toate funcțiile, oasele, muşchii se adaptează la noua condiție şi deja în câteva zile, săptămâni, luni organismul nu mai răspunde la funcțiile vechi. Aşa şi în somnul tău de mii de ani în care Dumnezeu era fleandura, umbla pe cine ştie ce coclauri, crezi că dacă îl chemi acasă şi recunoşti că sunteți una, deodată toate funcțiile creatoare, subtile, telepatice, telechinetice, teleportabile, tele-orice se trezesc brusc şi ele? Mai ai răbdare!

Şi totuşi ceva se întâmplă chiar în clipa în care… rosteşti şi afirmi Adevărul. Simți cum cade de pe tine un munte de teamă, un munte de ură, un munte de neînțelegeri, simți că îi poți iubi şi respecta pe cei din jurul tău, doar şi ei sunt Dumnezei exact ca tine, simți că nu-ți mai vine să contrazici pe nimeni şi mai presus de toate vei vedea că mergi în direcția în care îți doreşti. Dacă până acum voiai la deal, ceva te împingea la vale, dacă voiai la dreapta – mergeai la stânga, dacă… orice era pe dos. Parcă mergeai cu maşina cu spatele şi toate comenzile funcționau pe invers. Acum boii sunt înaintea carului. Simți că merită să îți mai doreşti ceva. Vezi cum lucrurile se mişcă în direcția care o soliciți, chiar dacă anevoie (ca melcul), cel puțin mergi în direcția în care îți doreşti; cel mai important este că viteza-i în evidentă creştere, cu cât te concentrezi mai mult. Treptat descoperi că nu mai există dorințe absurde, nimic nu ți

se mai pare de neatins şi culmea, mai ai şi răbdare, un soi de siguranță interioară că vei ajunge unde vrei. Apropo, vei descoperi cu uimire că nu ştiai nici ce vrei, dar vei fi curios să afli neapărat acest lucru.

Dragă cititorule, ce mai faci? Bine, sănătos, voinic? Aaaa, tocmai compuneai o listă cu ce vrei, probabil visai. Hai scoală că tocmai a venit Moş Crăciun şi ți-a adus ceva în dar! Uite este şi un bilet cu dedicație aici. *„Pentru nepoțelul meu"… „Dragă Ghiță Bombiță, ştiam eu că vrei astea şi alea şi alea. Şi eu vreau să ți le dau! Dar nu pot. Îmi pare tare rău, trebuie să mai ai răbdare. De fiecare dată când vin la tine cu toate bagajele, mă lovesc de un zid în jurul tău. Nu ştiu din ce Dumnezeu e făcut că nu pot trece prin el. E aşa, ca o ceață deasă că mă rătăcesc prin ea şi nu te mai văd bine. Mai ai tu răbdare până îi dau de capăt. Până atunci te pupă moşul. P.S. Dacă găseşti vreun răspuns la întrebarea ce-o fi cu ceața aia şi o rezolvi, să-mi scrii. Pa, te pup."*

Da, cam aşa stau lucrurile, pentru că stau. Cum vine asta? Păi aşa, vine simplu, dar nu vine deloc bine. Te-am păcălit că Dumnezeu e gândirea ta. Este orice altceva dar nu asta. Asta este forța cu care ne apărăm de el. Este ca un scut de netrecut. Am creat cu mintea un scut de raționamente, de amintiri nefaste, de suferințe şi dureri, de neiertat, am creat un munte de necredință, de aberații senzoriale, am investit tot ce aveam mai bun în acest scut. Acest filtru de imagini prin care nu trece nimic e o interfață de memorie, un modul de interpretare prin cenzura logicii materiale, senzoriale. Totul este bine vămuit şi cadourile lui moşu' rămân la vameş. Nimic bun nu se poate. Cel puțin ştim o chestie sigură. Se poate probabil la alții care sunt mai proşti sau mai norocoşi, dar la noi – imposibil. Apropo ştii cumva cum funcționează în toate amănuntele maşina aia care o conduci, computerul, celularul sau televizorul? Vai ce ruşine, ce absurditate! Cum, nu ştii? Dar atunci cum funcționează? Eşti nebun? Nu credeai tu mai adineaori că dacă tu nu ştii cum se poate să câştigi nişte bani, nu-i câştigi aşa, din senin? Doar pentru faptul că tu nu ştii CUM? Sună aşa logic *„dacă nu ştiu cum, nu se poate!"*

Noroc că nu te interesează cum funcționează muşchii, nervii, tendoanele şi oasele alea care le mişti toată ziua unde ai nevoie. Poate nici

alea n-ar mai funcționa, pentru că… *„nu știi tu cum.”* Dacă ți-ai prinde urechile să dai comenzi la toate tendoanele, nervii, mușchii, venele de sânge, să reglezi presiuni, unghiuri, direcții, tensiuni complementare, pârghii etc. cred ca ți-ar lua vreo oră să miști un deget. A încerca să vrei să știi tu ce se întâmplă și ce se petrece cu energia, care este rata de transfer între mental și dimensiunea astrală, cum se suprapune matricea pe care tu ai creat-o pe vreun obiect sau vre-o ființă de care ai tu nevoie și apoi cum este atrasă în câmpul tău gravitațional, cum atragi și respingi anumite conjuncturi și ființe și n-șpe mii de variabile… dacă le-ai putea percepe, ai înnebuni de-a binelea. Dar ce ne facem că rațiunea ta pretinde așa ceva? Ea are pretenția că știe totul. Ce nu știe sau nu se vede, nu se poate sau nu există.

Hai să-i jucăm o festă, să vedem cât este de deșteaptă. Eu cred că este tare proastă. Ai văzut că atunci când îi dai, un *„ptri-buftil-matro-palena”*, gata, ai înnebunit-o și îți trece de măsea sau de ce te mai doare pe acolo. Dacă îi tragi niște chestii de astea savante, o prosteşti urgent. Trebuie să inventezi o găselniță să spargi zidul rațiunii. Încearcă cu Pink Floyd. Pune-i să cânte „Break down the wall!”. Nu cred că ține. Nici tu. Și totul, totul este legat în mod fundamental de credință. Ce nu poți crede – nu se poate, ce poți crede – este ca și rezolvat. Hai să chemăm niște spărgători de coduri, poate reușesc ei cu vreo parolă magică să intre pe teritoriul imaginației tale și să elibereze tot ce ai nevoie. Uite, îți dau eu o formulă care o rosteşti înainte și după ce îți dorești ceva: *„ptiri-hin-tal, shau f la, hulu-bij-tij c nu da, hiu jiu tiu, fiu miu qiu-qiu, sss hada fri huala ma. Amin, alin, haleluia.”* Nu uita, treaba asta trebuie să o rosteşti cu limba în cerul gurii. Este o formulă sacră și secretă adusă din constelația Orion, din steaua Omicron Theta, de pe planeta Tau Delphi, de însuși Quatzelcoal Întâiul. Înghite asta cu multa pâine și bea un ceai după – dimineața, la prânz și seara.

E comic ce afirm, dar cât se poate de tragic! Ce ne facem cu mocirla asta de gânduri, cu glodul ăsta, cu marea asta de noroi în care colcăim cu toții, cu nisipul acesta mișcător al gândurilor, părerilor și impresiilor? Noroc că ne mai spânzuram de câte o idee fixă că altfel ne-am scufunda cu totul, în marea neagră a pesimismului lipsit de orice imaginație și de

orice drept firesc la visare. Ce simplu ar fi dacă am putea pasa această răspundere sau acțiune lui Dumnezeu sau unui ucenic vrăjitor care să ne scape de morişca gândirii! Poate dacă l-am întâlni pe Isus pe stradă şi am sta la o poveste cu el, deja am avea mai puține preocupări gânditoare. Dar în primul rând nu l-am recunoaşte. Firește, n-ar fi atât de ipocrit încât să se îmbrace cu țoale de alea de acum 2000 de ani, ar purta şi el ca tot omul o pereche de adidaşi gheată în picioare, ar avea o pereche de blugi albi, o cămaşă sau un tricou alb şi ca să fie în ton cu Era Vărsătorului ar purta o geacă de blugi indigo. Poate ar avea plete, deşi nu cred că are o preferință în acest sens, poate aşa ca să facă în ciuda la cheloşii ăştia nervoşi sau ca să aibă o imagine androgină (sau mai feminină). În orice caz nu ar „pute" ca pustnicii, personal fiind ferm convins că sfinții miros foarte plăcut.

Dacă aştepți să te salute el, fii sigur ca nu te ia cu gesturi de alea emfatice sau mistice, ci zice omeneşte: *„hei amigos, ce mai învârți?"* Tu de colo: *„cine, eu?", „da, da, gringo tu, ce ți se pare că mă uit la altul?"* Şi aşa, cu emoție şi jale în priviri: *„ce să mai învârt, uite morişca asta a minții." „bine-bine, bravos, ai şi tu o treabă. Şi de ce nu te bucuri, ce stai aşa încruntat, te doare mintea asta când o învârți?" „Păi da, uite am tot învârtit la ea şi nu mai ştiu să o opresc." „Aaaaa, şi de aia plângi tu? Las-o fratele meu în pace, fă-te că plouă. Se opreşte ea singură. Până atunci, hai să bem o cafea să mai povestim." „Nu, eu nu beau cafea, că face rău la cap, sau la măsea!" „no, hai să bem o bere, că face bine la burtă, până te faci turtă."* În fine, în povestea lui ce poate să-ți spună decât că ar mai trebui să te joci, să nu le iei pe toate prea în serios, să te mai relaxezi şi tu, să asculți o muzică, să nu mai stai aşa încordat ca un arici – şi ce dacă nu ştii să rezolvi ceva, lasă-l în plata domnului că se rezolvă el cu timpul. Ocupă-te de ce poți şi ştii şi când te doare mintea, n-o lăsa să te prindă, să te pună s-o învârți – fugi, aleargă, caută-ți de lucru sau dă-i ceva de lucru şi te lasă în pace.

Uite, personal n-am avut ce face şi m-am prins cu întrebarea asta cu rațiunea, vreo două zile a trebuit să am răbdare să primesc un răspuns. Da, l-am găsit şi m-a lovit fix în moalele capului. Acum, te rog să fii îngăduitor şi să mă ierți că am să aduc în discuție un exemplu personal dar altul nu am pe inventar şi ăsta oricum pare mai autentic, mai viu. Poate o să ai bunăvoința să îl traduci prin experiența ta proprie. Te rog eu mult.

Exemplul se referă la un fapt simplu, sunt perfect convins că l-ai trăit şi tu, anume acela de a-ți pune întrebări, o parte dintre ele aparent enigme fără răspuns şi să te pomeneşti că de undeva se leagă ceva şi îți apare în cel mai evident mod posibil un răspuns. Acesta de unde vine? Unii zic că din subconştient, alții de la Dumnezeu, alții de la supraconştient – eu îi spun „supraeu".

Fenomenul s-a petrecut în aşa fel încât să mă facă să îmi pun şi alte întrebări. Am o sferă de cristal pe interiorul căreia scrie ceva şi am pus-o cândva aiurea pe masă. Recent mi-a venit să mă uit în interiorul ei, poziția scrisului pentru mine reprezentând ceva. Culmea întâmplării era că am prins cea mai perfectă poziție. Instantaneu am făcut conexiunea cu un eveniment de acum zece ani în care contemplam pe un calendar cifra 8 şi-mi tot spuneam *„ce sugestivă este!"* şi *„n"* filozofii. Spontan ochii îmi căzeau de jur împrejur, țintă numai pe cifra 8, oriunde exista ea în cameră. Şi de aici întrebările. Cine a vrut să se uite în sferă, conştientul sau supraeul? Păi eul nu, că prea i-a venit aşa întâmplător. Atunci fireşte supraeul? Bine-bine şi de ce nu-l disting de vocea gândirii, de vocea eului? Ah, ce aiureală, cum fac totuşi să fac distincția asta clară? Şi aşa am început să iau istoricul acestor întrebări şi răspunsuri la rând şi la bani mărunți.

Prima oară era undeva în grădină la mine, m-a prins noaptea privind la asfințit şi apoi la stele, cu fel şi fel de gânduri despre ele. Şi cum mă zgâiam aşa la cer, mă întreb: *„măi, dacă stelele sunt tot sori, (probabil învățasem asta la şcoală, sau o citisem pe undeva), oare sorii ăştia nu au şi ei planete? Ba, ar cam trebui să aibă. Şi dacă au planete, de ce n-ar avea una ca pământul, cu atmosferă, cu oameni, cu ființe inteligente? Chiar, de ce n-ar avea, doar n-om fi noi buricul universului şi numai aici s-a născut viața inteligentă! Pai dacă sunt şi alte planete cu civilizații, de ce nu ne vizitează cei care cu siguranță pot, pentru că e limpede că unii or fi şi mai deştepți sau mai avansați? Băi, da ăştia ce Dumnezeu au, oare au aşa ceva? Dacă există sigur au trecut şi pe aici, poate se uită şi ei la noi. Cam cum mă uit eu după ei, dar cred că pentru ei suntem tare proşti, că nu intră în discuții cu noi. Se gândesc că n-au cu cine, sau poate mai discută aşa în gând cu noi, cum vorbim noi cu câinii sau cu vaca, mai mult ca să ne auzim noi, că ştim bine că nu prea ne*

înțeleg bietele ființe!"

Mă rog, trece o vreme şi un prieten cu care mai povesteam de toate, prin cimitir (unde era foarte multă liniște şi pace), îmi zice să vin pe la el să-mi dea nişte cărți ciudate pe atunci (aveam împreună cu el nişte preocupări şi experiențe mai abstracte). Îmi dă numai cărți despre „ozenauți", mai precis Erick von Danicken „Amintiri din viitor", Dan Apostol „Deocamdată, enigme" şi Doru Davidovici „Colegii mei din neştiut". Ia uite, că şi alții îşi pun aceleaşi întrebări şi au tone de răspunsuri. Acesta a fost primul şi cel mai evident răspuns în care am realizat că o conştiință anume mă spionează şi mă poartă într-un concurs de împrejurări care să mă lămurească. Acum am realizat că de fapt tot ea a găsit momentul când să îmi inducă telepatic şi întrebările cu privire la alte ființe şi civilizații. Răspunsul l-a ales foarte comod pentru ea, el existând deja multiplicat pentru toți cei care urmau să-şi pună asemenea întrebări complexe şi esențiale. Parcă cineva cususe evenimentele cu ață albă, special ca să ajung să realizez că nu suntem singuri în univers şi că există relații între noi… mult mai subtile. Telepatice.

Asta a fost printre primele la dosar, mai apoi cineva m-a prostit că, dacă la Lună Plină îți pui o dorință sigur se împlineşte. Şi uite aşa vine Luna Plină şi cum mă uitam la fumul de țigară ce culori ia în lumina ei, îmi amintesc de dorință. Ce dorință să-mi pun, măcar să ştiu ceva! Pe vremea aia mă intriga ideea că nu exista o şcoală, o facultate care să studieze ceva cu adevărat interesant, ceva util şi că oriunde te-ai orienta trebuie să înveți o grămadă nesimțită de aberații cu care la urmă te trezeşti că nu-ți folosesc la nimic. Unde mai pui că şi diploma aia e ceva de umplutură. Societatea îşi permite să scoată deştepți cu pretenții, aşa, pe bandă rulantă şi singura facultate sau ceva care stă în picioare e practica sau efectul a ceea ce ştii. Şi uite aşa îi cer „Lunii" să mă ghideze către ceva care să merite efectiv atenția şi dacă se poate spre ceva cu nuanțe paradoxale, metafizice, para… tralalala. La momentul potrivit apare această şcoală, (Universitate) şi întâlnirea cu ea. Şoc psihologic, când realizez că de fapt asta am solicitat.

Deja aici evenimentele care au condus la realizarea cererii erau

mult mai complexe. Nu doar să fie manipulată o conştiinţă-două câteva zile. Lanţul evenimentelor a avut mai multe verigi pregătitoare în care erau deja implicate fel şi fel de persoane, coincidenţe şi întâmplări prea mari, deschis de radio sau de cărţi exact când şi unde trebuie. Aici deja evenimentele au fost cusute cu aţă transparentă şi foarte, foarte rezistentă. Până şi adresa unde era sediul acestei universităţi am nimerit-o (ca orbul Brăila), nemaiauzind niciodată de ea, persoanele care le-am cunoscut prima oară aici erau singurele care mă puteau convinge că e o treabă… dincolo de cuvinte cu această şcoală. Parca mă aşteptau. Acum, în timp ce scriu realizez ce sec sună cuvintele astea, cât de jalnice de inexpresive sunt, când vrei să traduci în ele o experienţă reală. Par aşa de simple pe lângă trăirea care este hiper sau mega-complexă.

Trecem peste asta şi mă opresc la un manual care îl iau de la ceva coleg de aici, despre cristale şi modul de relaţie cu ele, în ce fel ne pot fi utile. Atât de extaziat am fost de cărţulia asta că imediat am şi trecut să pun în practică ceea ce era expus în ea. Fac o paranteză şi scot în evidenţă că prin intermediul cristalelor mi-am făcut nişte prieteni… dincolo de cuvinte. În faza în care experimentam puterea gândului, focalizată prin cristal, iar mă bag tare şi imaginez ceva foarte dificil şi complex de realizat, un anume model de femeie. Aproape râzând de aberaţia mea, închei procesul şi nici nu l-am mai băgat în seamă, ca şi cum ceea ce am invocat era ceva în râs şi prea de tot. Da de unde, nu ştiu dacă a trecut o săptămână şi într-un context foarte favorabil mie întâlnesc fiinţa respectivă, care mă şi abordează. La faze de astea încremeneşti sau dai în bâlbâială. Ciudat sau nu, deşi de felul meu mă mai bâlbâiam (chiar frecvent), acum n-a mai fost cazul.

Acasă am întors evenimentul pe toate părţile, acesta a avut urmări sau continuări neaşteptat de pozitive. Asemănarea era izbitoare între ce vizualizasem şi ce întâlnisem. De unde ştiam eu să concep un asemenea model care exista şi în realitatea obiectivă? Cred că dacă aş fi stat şi în coadă şi în vârful părului să mă concentrez cu raţiunea nu obţineam un asemenea rezultat. Cum de s-a putut obţine aşa ceva la „plezneală”? Care conştiinţă exercită atracţia, a mea, a ei sau una supremă? Numai una supremă putea, deoarece venea la fix în întâmpinarea oricărei intenţii,

de parcă anticipa tot ce proiectasem şi cel mai şocant era că îi plăcea tot ce făceam eu şi viceversa, deşi pe vremea aceea aveam tot felul de ciudăţenii (ca de pildă alergatul în neştire pe la 5-6 dimineaţa, şi alte eforturi ciudate). Stiluri de dans, formaţii, multe amănunte excentrice oarecum, mai puţin comune, ne-au fost de la bun început… comune. Ce s-o mai lungesc, cred că ar fi o listă de 20-30 de afinităţi spontane pentru care n-am depus nici un efort decât acela de a le vizualiza sau nici măcar atât. Trăisem în paralel experienţe identice. Dacă tu ai vreo explicaţie în plus, eşti foarte deştept, personal nu pot pune asta decât în seama unei conştiinţe care are acces la absolut orice fel de date şi care are plăcerea de a da răspuns la orice, sincer şi în mod plăcut, sau cu multă fineţe şi bun simţ.

Pe parcursul a fix 8 ani de „şcoală" în „Universitatea" respectivă am trăit astfel de evenimente, de experienţe care mai de care mai şocante şi mai complexe. Nu cred că sunt cuvinte prin care să le exprim, nici de mulţumire pentru un anturaj la fel de greu de definit, de o complexitate extraterestră şi de o simplitate naturală pe măsură. După o vreme aproape nici nu te mai impresionează nici un fel de „întâmplare", „coincidenţă" sau simetrie între gând şi ceea de descoperi în exterior. Toate aceste evenimente nu fac decât să întărească zi de zi, ceas de ceas convingerea că „Absolut nimic nu este întâmplător" că nu există nici un fel de coincidenţe şi totul, în cel mai amănunţit mod este guvernat de minte, de ceva subtil din tine, într-un raport de relaţie continuu şi permanent. Acest fapt este atestat de mii de ani, de a şasea lege universală: ***„Legea Cauzei şi Efectului. Orice cauză are efectul său şi reciproc. Totul se întâmplă conform legii. Sunt multiple şi complexe planurile cauzalităţii, însă nimic nu scapă legii. Hazardul este numele dat unei legi necunoscute."***

Revenind la ultimul eveniment stupid de banal, şocul a fost când am realizat că de fapt nici măcar întrebările nu mi le pun eu, ci acel ceva anume subtil, în exact secunda potrivită, în cel mai perfect context. De aici s-a declanşat o reacţie în cascadă, în avalanşă, în care realizam punct cu punct că în toate situaţiile numai eu am trăit cu impresia că pun întrebările sau că îmi doresc ceva. De fapt supraeul punea întrebările şi nu orice întrebări, ci anume câte una de aia de stai în coadă – toate

într-o succesiune logică. La fel şi cu dorinţele. Doar le conştientizam, dar modelul şi nuanţele îmi erau dictate atât de subtil încât continuu am trăit cu impresia că eu le-am ales, ceea ce practic nu se dovedeşte. Rezultă din toate astea că această conştiinţă comunică fluent cu noi, doar că noi nu îi acordăm atenţie şi nu facem, sau nu putem face încă o distincţie clară între aiureli, scofeturi, gânduri la kilogram şi esenţă. Confundăm balastul cu betonul. Seamănă mult dar nu sunt acelaşi lucru. Cascada revelaţiilor continuă cu ideea că această conştiinţă aşteaptă să mă trezesc, să cooperam să comunicăm – şi eu o aştept pe ea să facă ceva, să-mi dea în cap cu ceva şi să zică: *„măi… ciudatule, chiar nu te impresionează nimic? Chiar ai ochii ăia şi mintea aia de pomană?"*

Da, cele mai impecabile dorinţe de fapt mă căutau, cele mai totale realizări, cele mai „turbate" intenţii şi pretenţii au fost îndeplinite cu lux de amănunte şi totuşi… nici un totuşi. Dar mai aşteptam ceva. Ce? Nimic! Aşteptarea! În aşteptarea aceasta şi supraeul cred că se simte foarte jignit că nu ne impresionează nimic şi… se culcă, doarme, ne lasă să ne zbatem în noroiul care îl facem cu raţiunea şi cu temerile ei absurde. Din când în când se mai trezeşte când urlăm ca din gură de şarpe *„haoleu, cade cerul pe mine!"*, şi dai cu *„Doamne ajută, Doamne fă, Doamne drege"* şi fiinţa asta se dezmeticeşte şi rezolvă situaţia. După aia aşteaptă să îţi dai seama, să realizezi ceva, să ai o deducţie logică de idei pozitive. Da' de unde, nici pomeneală. Uneori nu se aude nici măcar un *„mulţam, fain!"*. Mare păcat, mare de tot. Păcatul este greşeala care o repeţi iar şi iar, de plăcere sau de plăcerea ignoranţei şi indiferenţei, cu tot ce se întâmplă bun şi minunat. Păcat de minte, de raţiune, de logică, de atenţie, de nenumărate calităţi cu care suntem înzestraţi şi… de pomană.

Prietene, fratele meu cel alb, nu pierde asemenea ocazii. Când ai câte un eveniment de ăsta la care te uiţi în cruciş, nu-l lăsa să-ţi scape. Orice detaliu îţi poate spune nebănuit de multe. Întoarce toate evenimentele ciudate care le-ai trăit în viaţă şi vei descoperi că există şi o altfel de logică, pozitivă. Instruieşte-te într-o raţiune pozitivă. Există aşa ceva. Există posibilitatea să trăieşti minuni una lângă alta până te plictiseşti de ele, până ţi se pare cel mai firesc lucru cu putinţă. Dar nu ierta evenimentele care îţi depăşesc înţelegerea actuală şi bagă-te tare pe ele

până ți le explici cu lux de amănunte. Asta să fie cea mai mare ambiție a ta. Cândva vei realiza că ai o cu totul altă logică și un alt mod de gândire decât cel de la care ai pornit. Încă un amănunt. Dacă supraființa asta comunică cu tine nu o lăsa să stea la plajă. Sâcâi-o cu orice fel de întrebări și discuții. Îi face plăcere să discute cu tine. Singura deosebire față de o discuție obișnuită este că răspunsurile vin prin fapte și evenimente în sfera înconjurătoare, în reacțiile subconștiente ale celorlalți sau chiar în reacțiile tale inconștiente.

Dacă ai să faci ca moșii și strămoșii noștri și ai să pui totul în seama lui Doamne-doamne ești un iresponsabil, iremediabil. Ai curajul să recunoști că relația între tine și supraconștiința asta este ceva foarte-foarte personal și intim. Știu, este deranjant și jenant chiar să te știi vizionat și filmat la tot pasul în orice context, în orice împrejurare. În alea bune ne convine, în alea... deplasate, nu prea. Fii liniștit, ceea ce te vede, este parte integrantă din tine, sunt celelalte 9-12 părți de conștiință care nu le folosești în mod obișnuit, este partea ta de existență subtilă, care dacă nu ți-o desenează cineva, zici că... de unde, care altă conștiință? Ai faptele ei care o pun în evidență și dacă ai tupeul să crezi că tu ai făcut și ai dres minunea respectivă, scuză-mă dar ești și nesimțit. Da, ăsta este cuvântul care îi definește pe cei ce nu simt. Ah, cât îți vine să mă scarpini acum! Lasă, scarpină-te pe tine, în cap, poate devii mai sensibil să descoperi că, oricând la orice oră din zi și mai ales noaptea poți discuta sincer cu această conștiință. Dacă te ajută cu ceva, poți să o faci și în scris. Șocul va fi uriaș când întrebările și răspunsurile rămân pe hârtie și preocupările care numai tu și hârtia le știi devin cea mai pură realitate exterioară.

Nu trebuie să cazi nici pe spate ce mare brânză ești tu, nici să intri la bănuieli paranoice că cineva subtil te urmărește și chiar dacă o face este numai în folosul tău și... ești tot tu, partea care nu ți-o cunoști, pentru că nu ți-o recunoști. N-o accepți pentru că n-ai pus mâna pe ea. Eeee, dar ce, pe gândurile tale ai pus mâna? Poate eventual pe țeastă, dar ce te face să crezi că țestoasa gândește? Ești tu sigur de asta sau așa scrie în bancurile cu neuroni, axoni și bufoni? Pe ce crezi tu că au luat unii „Premiul Nobel", chiar așa pe nimic? Trebuiau și ei să emită niște ipoteze cu un aer savant și sigur, chiar academic. Ce-o fi vrut ciudații din toate

timpurile să zică prin: *„cunoaşte-te pe tine însuți!”* Poftim, acum ştii că gândeşti cu capul, te ajută cu ceva treaba asta? Nu prea! De ce? Pentru că nu funcționează adevărul ăsta. Ce-o fi vrut să zică alt deştept când zicea cu toată sinceritatea lui *„cunoaşteți adevărul şi acesta vă va elibera”*? Rezultă logic că restul vă va încurca. Dacă adevărul era exterior şi senzorial îl cunoştea toată lumea, dar se pare că este subtil şi interior, numai tu îl poți cunoaşte fiindcă te priveşte, eşti chiar tu în gândurile tale, în emoțiile tale, în imaginația ta.

Am rostit cuvântul magic „imaginație”. Ciudat cuvânt. Foarte, foarte inexpresiv, jignitor, înfiorător de inexpresiv. Nici „creație” nu spune prea multe, pare ceva joc de fantezie pentru mintea infantilă. Şi totuşi, la o discuție cu supraeul tău, cu o ființă supremă, aceasta este interesată prima oară de ceea ce vrei în cel mai clar şi amănunțit mod. Cu ocazia aceasta îți foloseşti imaginația şi cu ea concepi limpede ceea ce ai nevoie, în modul precis. Evident, rezultatul nu te aştepți să vină într-un mod logic, aşa îl rezolvai şi tu dacă ştiai ce să faci. Aşa, te pui pe cerşit şi pe milogeală şi plângi ca „mult prea smeritul” mucenic Mucea Mic. Într-un final, nemernicul de tine devine „mernic”, merită o răsplată pentru acest efort de imaginație şi îşi primeşte imaginea materializată. Aici apare gafa fundamentală sau mai bine zis lanțul lor. Unu, considerăm că cineva (altcineva, nu noi), a făcut aceasta. Doi, nu suntem atenți să vedem cu câtă fidelitate sunt reproduse detaliile cerute de noi. Şi trei, nu ne interesează că manifestarea a ceea ce am cerut depăşeşte orice logică şi totul este cusut cu ață albă într-un şir de evenimente, toate pozitive, care duc la rezultatul dorit.

În ultima parte a unei discuții care o vei purta cu supraeul tău, acesta îți va spune într-un fel specific pe care ai să îl percepi: *„dragul meu copil,... senil, mergi tiptil. Ia lucrurile care ți se „întâmplă” bucată cu bucată, parte cu parte, cea subtilă cu cea utilă sau concretă. Urmăreşte atent şi vei vedea că tot ceea ce ai imaginat clar, precis şi cu putere, s-a realizat. Restul sunt deşertăciuni şi nu aştepta să răspund la toate zăpăcelile tale haotice. Dacă ție îți place să te joci cu ele eşti liber, fă ce vrei. Mie îmi plac lucrurile beton, limpezi şi clare. Aşa că, dacă ai nevoie de mine, freacă lampa lui Alladin, adică freacă-te pe chelie, pe țestoasă şi aşează-te locului undeva, concepe în imagini clare ce vrei.*

Limbajul ăsta în milioane de cuvinte pentru nişte treburi simple nu îl prea înţeleg, este un nonsens. Aşa că, în câteva imagini arată-mi ce doreşti, în rest pace. Adică lasă-mă în pace să mă ocup de treaba asta. Gândeşte-te bine, dacă tu ştii, poţi, faci şi dregi, atunci fă tu, dar dacă mă laşi pe mine, nu te mai băga şi tu să îmi explici ce să fac, nu-ţi mai da cu părerea până nu e gata întreg evenimentul sau imaginea de care ai nevoie. E limpede?"

Încă o dată: conştiinţa creatoare (poţi să îi dai şi un nume dacă vrei), are nevoie de imagini nu de cuvinte. Doi: acestea trebuie să fie clare şi precise, hotărâte. Pentru asta te va ajuta în mod esenţial, măcar până te antrenezi mai bine, să te linişteşti puţin, să stai locului într-un scaun şi după ce te-ai potolit cu agitaţia, transmite imaginea ca prin fax. Dacă eşti cu bun simt şi mai şi mulţumeşti anticipat este OK, dacă nu, data viitoare. Poţi totuşi să nutreşti un sentiment de prietenie faţă de fiinţa sau de această zonă din tine care, iart-o te rog că încă nu şi-a găsit locul şi nu are o localizare. Ai înnebunit-o cu locaţiile, ba e în ceruri, ba în nori, ba în rai, ba… las-o unde se aşează ea, că nu asta are importanţă. Ca ultimă acţiune şi atitudine care ţi se cere: realizează că ceea ce vrei în mod logic sau cu pesimismul şi cunoaşterea ta actuală, limitată doar la memorie, nu prea se poate, dar pentru această parte de conştiinţă nu este nici cea mai mică problemă să facă nişte cercetări şi apoi nişte conexiuni între tine şi diferite evenimente care trebuie cusute cu aţă albă, ca să nu dai ortul popii când se întâmplă ce vrei tu – aşa, ca un fel de coincidenţă.

Ai să vii să reproşezi acestei conştiinţe *„ştii, eu nu prea stau bine cu imaginaţia, nu ştiu cât să cer, sunt modest, nu ştiu dacă este bine să cer alea sau altele şi în plus cum mi-ar sta mie fiinţă normală să mă prostesc cu asemenea exerciţii de imaginaţie?"* Aha, deci nu ai imaginaţie, dar când debitezi toate inepţiile – ai imaginaţie, când generezi cele mai infantile frici şi fantasme – ai imaginaţie, când îţi refulezi cine ştie ce instincte, nu te întrebi cât de modest să fii, nici pomeneală să te întrebi dacă este bine sau nu, vrei şi gata. Când îţi imaginezi tot felul de inutilităţi, bârfe şi răutăţi – ai destulă imaginaţie să inventezi. Când te temi de tot felul de ciudăţenii nu te interesează dacă au cel mai mic suport logic şi asta nu o faci rar, ci clipă de clipă – când te sui în maşină, când stai la cozi, când faci şi tu o treabă cu minim de riscuri, când eşti chiar în culmea fericirii nici atunci nu te

lasă imaginația și te întreabă, fel și fel de lucruri straşnice: dar dacă se întâmplă… alea și alea? Deci, nu ține vrăjeala cu *„n-am imaginație, sau n-are logică."* Poate n-ai răbdare sau bunăvoință. Așa da, te cred, dar mi se pare că îți trebuie înzecit mai multă răbdare și voință să faci orice lucru în mod rațional.

Auzi, tu ce-ți imaginezi, că Dumnezeu când o fi făcut lumea și pământul ăsta a cărat așa pământ cu roaba până i-au sărit ochii? Lipea cu mistria și canciocul pământul, până l-a scos cât de cât rotund? Nu, dragul meu, realizezi și tu că este o aberație. Dumnezeu stătea liniştit și se legăna în jilț. Probabil că închisese ochii. Oricum nu avea ce vedea cu ei, că nu era nimic. Și apoi a zis: *„măi, dacă tot e pustiul ăsta pe aici, hai măcar să imaginez ceva, să am la ce mă uita. Din nimicul ăsta haotic oricum nu înțeleg nimic."* Ce-ar fi dacă și tu acum ai realiza că nu ai nimic esențial la care să privești, fă vid în mintea ta și lasă haosul minții să se ducă de unde a venit. Cu ochii închiși concepe și tu o imagine, nu din memorie ci una așa nouă. Ce-ar fi să începi cu tine? Sunt sigur că nu îți place întru totul de tine. Imaginează-ți cum ai vrea să arăți tu, poți să insiști cu imaginea asta cât ai chef. Apoi când te plictisești, deschide ochii și lasă o perioadă să treacă, să vezi ce se întâmplă cu tine, cu hainele tale sau cu ce anume ți-ai mai imaginat.

Dacă te ajută, poți să studiezi câte ceva despre cristale dar ele te vor ajuta numai ca sugestie, eventual ca să îți controlezi mai bine sau mai fix imaginația. Personal nu ți le recomand, întâi pentru că rişti să devii dependent de ele și apoi pentru mine au ceva evident instinctual ca sens și prea puțin în direcția elevării spiritului; în ultimul rând, tot personal am avut impresia (sau de fapt certitudinea), că nu eu eram cel ce controla situația, ci ele creau o dublă, triplă replică a realității personale cu mici imperfecțiuni, suficiente ca să mă trezesc iar în realitatea mea, dar după nişte glume cam deplasate. Poate mi se pare dar mineralele nu prea au o măsură a glumei și merg până în cele mai serioase zone. Nici eu de altfel nu-mi prea pun frâne la glume. Folosind mineralele ai nişte avantaje operative dar rişti să devii adeptul lor și n-ai rezolvat nimic, schimbi o iluzie pe alta. Scapi de misticism și dai în… geologie, sau materialism. În fond, adevărul tot tu rămâi. Tu faci inconştient tot ce „mentalizezi" și

magnetizezi, tu eşti magul şi magia.

Prietene, aş vrea să nu iei ca pe un sunet, ca pe o colindă sau baladă ceea ce citeşti aici. În spatele unor aparente glume îți spun lucruri la care ar fi bine să meditezi şi crede-mă, dacă eşti atent îți poate lua o căruță de vreme şi încă mai ai ce descoperi iar fascinația descoperirii puterii interioare nu se mai termină! Ce prostie şi terminatul ăsta! Pesemne că suferim tare, că vrem să se termine totul şi când suntem fericiți ne întrebăm ca nerozii: *„vai dar când se termină, cum?... ține de prea mult timp plăcerea asta!"* şi aşa punem capac la manifestare şi se termină binele, pentru că aşa am vrut noi. Nu, binele nu trebuie să se termine, nu are de ce, dar dacă te interesează nici nu apuci să te întrebi şi gata... e gata. Fă şmecheria asta când te doare ceva. Mergi la oglindă şi întreabă organul respectiv sau pe tine în mod direct: *„hei, alo, domnu', ai de gând să încetezi o dată cu treaba asta? Ține cam de multă vreme. Când se mai termină?"* S-ar putea să ai surpriza ca subit şi dintr-o dată să înceteze acel factor de stres.

Am ajuns la partea centrală, la miezul fierbinte, la sfera nucleară a imaginației sau creației. La tine. Cam de pe aici ar fi bine să înceapă creația sau exercițiile de meditație. Te rog frumos, pune mâna şi adu-ți nişte hârtie la îndemână şi ceva de scris şi denumeşte trei parți esențiale care nu îți plac la tine şi trei parți care îți plac. Nu te apuca acum să continui listoiul problemelor tale că ai vreme şi după aceea. Personal la mine mă deranjează: mental că am devenit sau sunt un tip inconsecvent, afectiv prea reținut sau inhibat (chiar rece sau serios) şi fizic modestia, în toate direcțiile. Îmi place la mine: mental că permanent sunt preocupat să descopăr ceva şi sunt fascinat de aceste descoperiri, afectiv mă bucur că pot tine mult şi foarte mult la oameni, la prietenie şi la toate realizările lor fiind motivat din plin, iar fizic expresia mea, imaginea simplă sau sinceră dar care inspiră admirație şi încredere în viață.

Îmi vine oarecum dificil să te definesc pe tine, să găsesc o notă generală care nu există din cauza extremelor sociale. Nu suntem o masă omogenă. De aceea am luat doar ca exemplu ce îmi place şi ce nu îmi place la mine, deşi nu te priveşte câtuşi de puțin. Mai mult, este un

exemplu schematic despre cum ai putea să te priveşti, în trei dimensiuni, în dublă polaritate. Ideea de bază rămâne că aceste imagini reprezintă o matrice, un model care tu ți-l serveşti prin credință încontinuu de fiecare dată când te întâlneşti cu aceste aşpecte şi le întăreşti. Asta înseamnă că probabil cândva poate nu ai fost deloc aşa, dar undeva s-a format imaginea aceasta despre tine. Nu ți se pare interesantă ideea că de fapt mental ți-ai construit un drum, un model despre tine în ambele polarități, ajutat de definiții despre tine şi de acceptare? Dacă mai adaugi că aşa te-a dat Dumnezeu sau aşa eşti tu, problema ta devine aproape irezolvabilă şi de fapt un nonsens. Nu te-a dat nici un Dumnezeu ca să rămâi aşa, ci ca să fii ce vrei tu.

În final, dacă priveşti situația ta din punct de vedere academic, ştiințific materialist, ajungi la concluzia lor, că este un fel de rezultantă genetică, o moştenire de cromozomi şi chestii pur mecanice care, să-mi fie cu iertare, nu au nici o legătură cu realitatea. Ce genetica lui peşte vine să-mi explice cum oamenii, în urma unei suferințe maxime, ajung să piardă în câteva săptămâni 10-20 de kg fără să le mai găsească nimeni? N-am văzut doar un singur caz din acesta. Şi viceversa, oameni care ajung la o plafonare afectivă, nu mai ştiu ce să-şi dorească şi bagă kile pe ei văzând cu ochii, indiferent cât de puțin mănâncă… prea le prieşte viața. Toți cei care se întâlnesc cu zidul maximei satisfacții şi nu-l sparg se tem de linia orizontului şi cam în toate cazurile se îngraşă. Ei trăiesc o suferință maximă că nu mai există ceva care să îi satisfacă mai mult, mai tare şi totuşi îşi inhibă această suferință şi fac pe fericiții, se dau rotunzi că au descoperit „plafonul fericirii" sau, cum se mai numeşte, „moartea termică a simțurilor" şi ceilalți descoperă suferința şi îşi plâng de milă, până ajung de o kilă.

În a doua parte sunt oamenii care nu le pasă de nimic, cred că nici de ei înşişi, slabi emoțional, stilul sclav, supus, care nu luptă niciodată direct, care toată ziua se plâng şi critică până ajung o grămadă de oase şi piele – şi ce mai lipseşte? venele. Aceste două polarități pleacă de la exagerarea afectivă a unor… mentalități. Graşii au mentalitatea de stăpân, de dominare exagerată şi ceilalți au mentalitatea de sclav, de inhibare dusă la extrem. Este o imagine care am răsucit-o pe toate părțile

ani de zile, dar ideea este că nu genetica este o cauză, mintea provoacă modificări în câmpul morfogenetic, implicit în glandele endocrine, hormoni, cromozomi. Astfel nu este nici vina lui Dumnezeu. Primii au o imaginație bogată în resurse care îi întăreşte şi le dă curaj, optimism, chiar umor, iar slabii sunt cerebrali, serioşi, gândesc mereu, cam lipsiți de imaginație în sens constructiv căci au prea multă rațiune sau matematică în ei, sceptici şi timorați cred, chiar de propria umbră. Şuncile tot timpul au sentimentul auto-mulțumirii, scheleții trăiesc în mod exagerat senzația insatisfacției şi nemulțumirii, cvasidirecțional.

Se poate vedea cum ăştia mici sunt mai rotofei la venire şi cum spre bătrânețe oamenii devin din ce în ce mai nemulțumiți, la pensie chiar monumente de nemulțumire. În consecință, capodopere ale simbolismului se subțiază până ajung mai mult ca o schemă, un desen tehnic. Un alt aspect vizibil, am văzut puțini slăninoşi săraci şi la fel de puțini împielițați bogați. Mă refer la ce gândeau aceştia despre ei, căci acesta este… adevărul. În aprecierile acestea, foarte mult m-a derutat sinceritatea sau mai precis nesinceritatea exprimării oamenilor. În majoritatea lor, oamenii una gândesc şi simt şi alta exprimă, fac parte din categoria a ceea ce se numeşte în filosofia aztecă *„stalkeri”*, oameni care mimează ceea ce ar vrea să fie. Există şi categoria complementară *„visătorii”*, cei care fiind atât de fascinați şi absorbiți de interiorul lor nu-l mai cosmetizează, se exprimă liber, aşa cum sunt, nepăsători față de imaginea lor publică. Visătorii obțin ce vor prin efort şi concentrare, *stalkerii* prin mimare şi relaxare.

Dacă te situezi la vreuna din extremele acestea, probabil ai vrea să-mi spui vreo două, sau eventual că *„vorbesc pe noapte”*, aşa că nu insist, ca să nu-mi răspunzi *„e întuneric domnule, nu se aude nimic!”* Ar fi bine totuşi să ții cont şi de acest exemplu, pentru că în acest mod se evidențiază cauzele spirituale ale unor manifestări, efecte, defecte. Scuză-mă că m-am folosit de exemplul acesta dar pentru mine a reprezentat vreme de mai bine de 12 ani o enigmă, o obsesie şi m-am încăpățânat să-i găsesc o soluție în care eram direct interesat. Ajungem acum la gradul doi de cauzalitate, sugestia. Întâi apare în mintea ta ca o simplă observație în comparație cu alții sau chiar cu tine, dar este doar o impresie. Apoi vin

ceilalți și-ți percep imaginea telepatic și ți-o varsă direct pe tine. „Șerifu'" meu mi-a zis de mic „schelet ambulant" și apoi până în adolescență, mă tot uitam în poze să văd cât e de adevărat. În al treilea grad apare lupta cu complexele, cu imaginea care te deranjează. Majoritatea luptăm fizic, de exemplu mâncam mai mult sau mai puțin, sau facem sport. E doar o vagă sugestie, căci a lupta cu materialul împotriva forței mentale este ca și cum ai lupta cu un târnăcop contra unei săbii laser. E o mică diferență, măcar de manevrabilitate. De aici descurajarea sau abandonul în fața ideii că „așa sunt eu".

Cred că sunt destul de clar în aceste exemple. Lucrăm cu trei corpuri o dată, cu trei dimensiuni, trei lucruri, trei chestii. Imaginea ta există pe trei nivele de frecvență diferite. Polaritatea superioară, cea mentală, modelul, *„matrixul"* domină indiscutabil imaginea astrală, (dimensiunea senzației sau impresiilor de sine) și aceasta la rândul ei, polaritatea materială. Însă, dacă în baza de date știm că avem numai partea materială aceasta devine unicul stăpân peste celelalte două părți din noi. Imaginea senzorială devine unica realitate care se proiectează direct și irevocabil în sfera cauzală. De aici și inutilitatea încercării de a modifica imaginea ta materială. Este ca și cum ai pune boii cu fața înspre căruță. Nu, boii sau caii trebuie să privească înainte nu înapoi la ce s-a obținut deja ca efect în acest corp concret. Mai exact, în noi, grație memoriei, există imaginea a ceea ce am reușit să fim la un moment dat și ne-a plăcut. Aici ar fi trebuit să insistăm, să repetăm și să cizelăm imaginea până își obținea inerția sau statutul de convingere, de credință. Se pare că aceste reușite, imagini minunate ale noastre nu ne impresionează destul și când trebuie, așa că ne lăsam impresionați doar de ceea ce ne doare în final.

Cu alte cuvinte, când obținem o imagine impecabilă despre noi atât de tare trebuie să insistăm pe ea până o fixăm, ca pe un program în memoria televizorului, oricând avem nevoie de ea să o putem accesa. Aceste imagini se referă la tot ceea ce am făcut excepțional în viață, maxim de frumoși, maxim de activi, maxim de bogați, maxim de glumeți, maxim de iubitori, maxim de puternici, toate imaginile care au avut nota maximă. Acestea sunt perfect înregistrate în memorie și reaccesibile. Oricând! Însă acum în spectrul mental tronează ultimele imagini, o

parte din ele imagini în fața cărora ne-am dat bătuți și am abandonat orice încercare de a fi ce vrem. Ultimul aspect al nostru tronează de ca și cum ar fi primul. Atenție maximă, nu-i nici o speculație, nici părerologie, este vorba doar de o simplă imagine mentală care trebuie repusă la locul ei. Tot tu ești și ai fost ființa care te-a impresionat până la lacrimi, impecabilă. Această imagine regală aș putea spune trebuie readusă la locul ei. Fără nici un fel de comentarii, gânduri și impresii. Este primul și principalul lucru care trebuie făcut și menținut.

Rațiunea este o acumulare de date din memorie iar ceea ce este dominant în număr pare ca și cum ar fi adevărat. Orice imagine care ne-o repetăm iar și iar, zilnic, ceas de ceas, oboseşte spiritul şi acesta cedează. Aceasta se mai numeşte „hip-noză" sau hiper-cunoaştere, date introduse în conştiință la un nivel suprem. Tot ceea ce facem în viață este în virtutea repetiției, a comodității imaginației, totul se transformă în hipnoză. Majoritatea imaginilor care le avem despre noi și despre viață sunt repetiții hipnotice pe care în ultimă instanță le acceptăm ca unică realitate și normalitate. I se mai spune obișnuință sau acceptare. În realitate este doar o banală repetiție, care la nivel de sugestie supremă determină un nou model de manifestare, de creație. Te rog frumos privește la toți cei care îți par că au avut succes în viață, ce imagine impecabilă au despre ei! Pentru tine și pentru mine par și chiar sunt enervant de lăudăroși, practic este șmecheria de autohipnoză care le-a reușit. Tot autohipnoză este când îți repeți că ești prost sau timid, laș sau gras, urât sau nebun, leneș sau sărac. Orice lucru îți repeți, acesta determină autohipnoza, de aici un întreg lanț de consecințe care te vor convinge și determina. **Cuvântul creează.**

Ia de exemplu orice cuvânt vrei tu și repetă-ți-l ca un refren *„ceva mi s-a întâmplat, că mă simt așa bogat și cu sufletu-mpăcat, gata m-am... eliberat,"*etc. Sau dacă ți se pare prea complex, repetă-ți numai un cuvânt *„cutie", „pălărie", „scufie", „alifie"* sau ce-ți mai trebuie ție. Fă asta cât de des poți tu, de pildă de fiecare dată când te uiți la ceas, când te așezi, când te ridici, când închizi sau deschizi o ușă. Vei vedea cu cea mai mare certitudine că ceea ce te obsedează sau se repetă, devine realitate curată. Tot așa poți să-ți plantezi niște sugestii, ca prima și ultima afirmație

hotărâtă, când te trezeşti şi când te culci. Există acest moment când mintea e foarte deschisă şi acceptă cam orice. Nu-i mai pasă sau nu mai are timp nici chef să raționeze. Sugestia este o imagine exprimată de un cuvânt şi a o repeta este modul în care tu îi conferi putere prin ritmicitate. În termeni psihologici se numeşte hipnoză. Acest termen este văzut de unii ca o tâmpenie, adică pentru oamenii cu probleme. S-avem pardon, mai tâmpiți sunt cei care neagă o existență căreia nu ai ce să îi faci. Există şi dacă nu o foloseşti conştient, te foloseşte ea pe tine inconştient sau o foloseşti fără să vrei în tot ceea ce te repeți. Aşa că atenție la orice repetiție.

În sprijinul acestei idei este a doua lege universală ***„Legea Corespondenței. Ceea ce este sus este şi jos, ceea ce este jos este ca şi ceea ce este sus."*** Te-am stresat deja cu aceste „Legi Universale". Nu te speria, mai sunt doar trei care n-o să-mi scape, dar care reliefează atât de clar şi de bine orice formă de manifestare încât le-am considerat foarte necesare şi inevitabile. Ai putea să numeşti legea anterioară *„principiul oglinzii"*. Tot ceea ce este în mintea ta, se reflectă în afară şi tot ceea ce este în exteriorul tău, se reflectă în interior. Sferele subtile, lumile paralele sunt cópii ale acestei lumi iar noi suntem cópii infidele ale lor. În arta inițierii la tolteci (azteci, mayaşi, inkaşi? Nu-mi amintesc exact la care), prima tehnică predată pretendenților la „putere" era să facă o selecție limpede şi clară între ceea ce este bun şi ceea ce este rău, ceea ce le place şi ceea ce le produce neplăcere, să vâneze „viața" sau tot ceea ce le produce plăcerea, aceasta fiind egală cu puterea. În aceeaşi etapă trebuiau să evite să privească, să comenteze sau să gândească „moartea" care îi vânează prin orice imagine care produce în ei negația sau negativul. Imaginile se împart în două, cele care ne înalță şi cele care ne coboară, ne obosesc, ne adorm, ne sfârşesc de putere, de vitalitate, de optimism, de forță creatoare. După aceasta probă începe inițierea propriu-zisă.

Acest exemplu este primul cu care începe şi biblia creştină. Când primii aterizați sau căzuți pe pământ au descoperit ideea de rău şi de bine deja erau gata, li s-a făcut o promisiune şi o asigurare clară. Nu-ți trebuie multă minte sau facultate să realizezi, să înțelegi că originea răului este în tine, în impresia ta că ceva ar fi rău. La fel de falsă este şi ideea că

ceva este bine. Conform lui Einstein *„totul este relativ"* la un sistem sau punct de referință. O lege universală, prima amintită în această carte stipulează clar că nu există adevăruri absolute, toate sunt semi-adevăruri şi toate paradoxurile pot fi conciliate. De aici rezultă o imagine simplă, clară şi fermă. Dacă ne preocupă răul – îl gândim, deci cu mintea noastră îl şi generăm. Dacă într-o pretinsă corectitudine absurdă cu alții îi condamnăm, deja am produs asupra lor cuvântul rău, îl rău-cuvântăm, îl blestemăm, îl blamăm. De aceea, inconştient, acel om blamat se va purta altfel cu alții şi întotdeauna rău, din ce în ce mai rău cu noi şi cu toți cei care îl condamnă. Şi în acest caz cuvântul creează sau distruge dar tot ceea ce am generat ne va modela la fel şi pe noi. Ar fi mai simplu ca în orice fel de circumstanțe să eliminam orice judecată şi să găsim o laudă pentru oricine.

Astfel, în şirul istoric al evenimentelor vieții noastre a apărut şi răul la care am reacționat, am devenit noi înşine răi, am început să condamnam răul care îl vedeam prin legea rezonanței în exterior şi uite aşa a început meciul care nu se mai termină niciodată, până cel care este mai deştept sau mai limpede la minte şi la inimă cedează primul. Aici se încheie orice luptă. Cineva acum 2000 de ani făcea în mod expres recomandarea aceasta. Acum aceeaşi idee revine şi insist în afirmația că atâta vreme cât te îndoi ca trestia, nu opui rezistență, dacă vezi numai binele în viața ta – acesta va deveni o dominantă. Pare infernal de greu, dar nu este. Orice zi poate aduce cu ea o victorie, un lucru la care nu mai reacționăm ciudat, nu mai emitem răul şi nu-l vom mai întreține. Altfel… ? Totul se întoarce la sursă. Poți face invers!

Este lipsit de orice importanță când ai început să creezi imagini ciudate despre tine. Dacă ai ridicat sabia, de sabie ai căzut. Dar oricui îşi întoarce acțiunea i se uită totul. Ai prins ideea, dacă în clipa aceasta renunți la ideea că materia este unica realitate şi cea mai importantă, dacă recunoşti că tu eşti ființa creatoare (tu cu mintiuța ta) şi încetezi orice conflict cu lumea exterioară şi cele care le ai cu tine (se subînțelege), în câteva clipe viața ta devine alta, viziunea ta devine alta, fără nici cea mai mică exagerare. Lumea exterioară devine pentru tine doar o reflectare a ta şi a tot ceea ce simți, gândeşti sau trăieşti. Este doar un cerc

de rezonanțe, de asemănări care face referire la tine, discret şi cu bun simț. În clipa în care afirmi despre ceea ce te deranjează: „extraordinar, fantastic, minunat, fabulos, superb" şi chiar simți sensul acestor cuvinte, treptat ți se revelează şi partea bună a acelor aspecte, necesare deşi dure sau de neînțeles. Deodată, devii mult mai fericit decât cantitatea de nefericire produsă anterior în mod comod şi ignorant sau indiferent. Ca exemplu am urmărit în toate textele, nici un profet sau învățător suprem nu a făcut vreo afirmație negativă la adresa nimănui. Totul era rostit admirativ.

Am văzut, poate şi tu, exemple de oameni care au schimbat „probe" din cele mai grele, situații naturale chiar, în ceva foarte avantajos, bucurându-se de acele situații, sfidându-le cu un sentiment de putere, prietenesc. Dacă ai să priveşti o bunică pe stradă şi ai să zici *„vai ce miss univers"*, poate n-o să se transforme în secunda următoare dar este posibil ca următoarea trecătoare să arate ca miss America. În altă ordine de idei, pe tine întâi te interesează imaginea ta, mai ales grămada de acuzații care le faci imaginii tale sau proiecției tale fizice, terestrul cu care te mişti prin lume. Ai date în memorie despre tine din realitățile anterioare, din etapele sau vârstele la care manifestai câte un aspect impecabil. Agață-l din memorie, fii ferm în a anula imaginea ultimă despre tine şi întroneaz-o pe cea care îți convine. Poate ai văzut şi tu că ființele la țară arata mai sălbatic, conform preocupărilor lor, pe când cele de la oraş sau care lucrează chiar în miezul citadelei sunt uimitor de atractive sau de frumoase. Cum îți explici aceasta? Şi poți să fii sigur că nu au arătat aşa de la început.

Firește, ființele din aceste medii centrale, zilnic şi chiar de mai multe ori pe zi consultă imaginea lor din oglindă şi tot adaugă prin sugestie şi fel şi fel de matrapazlâcuri, creme, culori şi alte unsori sau câte ceva în credința lor că sunt mai frumoase. Chiar şi bărbații. În câteva luni sau chiar ani nu îi mai recunoşti cât se pot schimba în bine. Reciproca este şi ea valabilă. Trimite un om în pustiu şi după câteva luni sau ani este la fel de nerecunoscut şi de sălbatic ca mediul în care îl trimiți. Mă refer la o generalitate şi orice excepție întăreşte regula, dacă priveşti mai adânc la cauze sau la mentalități şi îndeletniciri. Vedem în modul cel mai

simplu cum omul copie mediul sau anturajul şi invers, cei care au putere şi bunăvoinţă, sfinţesc ei locul sau îl dau după ei. Nu aceasta trebuie să fie preocuparea ta acum. Dacă vei începe prin a încerca să schimbi lumea, vei începe de la coadă la cap, adică de unde ar trebui să ajungi în definitiv. Lucrurile au un cap şi acela eşti tu, astfel că tu eşti prima „victimă" a puterii tale de transformare sau transfigurare. Repet, ceea ce ai putut mai poţi, ceea ce ai fost mai poţi fi.

Deşi intuieşti metoda, pentru prima etapa mergi la oglindă. Este ceva predilect feminin dar şi tu acolo îţi poţi repeta, de fiecare dată când te uiţi la ea: *„oglindă, oglinjoară, am ajuns şi miss, pe ţară şi voi fi miliardară, cu lănţoc şi cu brăţară. Sincer, nu te trag pe sfoară. Se vede şi de afară."* Intenţionat am tras un text ironic, tocmai ca să nu fii ispitit din comoditate să îl plagiezi, apoi este în versuri că aşa place mai mult minţii, îl va înghiţi mai uşor şi este mai comod de memorat, chiar de fredonat în gând. Dacă îţi este frică să dai cu ciocanul în raţiunea ta, să spargi zidul construit de ea, aminteşte-ţi că la fel de arbitrar ai ales şi impresiile negative despre tine şi le-ai proclamat ca unică realitate.

Dacă îţi este mai uşor, i-aţi un papagal şi învaţă-l să repete *„mamăăă, ce totală eşti, uauuu, o să mă înnebuneşti, ca o zână din poveşti. Ai neamuri împărăteşti? Zici că stai în Bucureşti! Da' mie când îmi dai peşti? Hai tu, de ce te zgârceşti, doar nu vrei să îmbătrâneşti! Ce mâini ai... ca nişte cleşti, dacă vrei să-întinereşti, dă şi mie nişte peşti."* Da' lăudătorii îi plăteşti. De altfel orice artificiu, „ţoale", fel şi fel de cârpe frumoase şi orice alte marafeturi, care să te scoată în evidenţă, de obicei costă şi... nu puţin. De aceea, mintea este trusa de prim ajutor, a întregului popor. Ar fi interesant să vezi ce se întâmplă, dacă pe lângă haine, te îmbraci şi cu o aureolă foarte luminoasă, măcar când mergi la întâlniri mai importante.

Mai are rost să repet că am întâlnit **n** persoane care s-au transformat uimitor de bine şi de repede, câteva cazuri în cel mai şocant mod posibil. Am cunoscut recent chiar, o persoană care folosea ideea de reprogramare celulară, comunicând mental în interiorul ei cu glandele endocrine, cu corpul mental sau astral şi îşi comandase, hotărât şi fără drept de apel, imaginea de 36 de ani şi deşi avea cu zece mai mult nu îi arăta deloc,

dar deloc-deloc. Dar aceasta este numai prima fază a reprogramării, în fapt ce ne interesează şi ne stresează cel mai mult este… materialul. Toți avem diferite nevoi, unele mai stringente, altele mai luxoase şi aici poți să îi tragi un cântecel, cu: *„am o viață aşa senină, Am slănină… în maşină, şi-n piscină… o găină, a căzut la trambulină, da'.. eu nu am nici o vină."* alții au nevoie de câteva aspecte care să le asigure doar stricta existență zilnică: *„cățeluş cu părul creț, mâine îmi cumpăr „coteț", şi o troacă de nutreț, fiindcă-aşa sunt eu isteț."* Te-ai supărat? Vai, te doare tare? Lasă că faci tu nişte poezii mai frumoase sau o proză artistică, dar acum nu trebuie să fii încordat când citeşti despre puterea nucleară care zace în tine, nici când o vei folosi nu ai voie să fii serios. Când eşti încordat, fii sigur că nu tu lucrezi ci rațiunea şi tot ceea ce afirmi este vorbă în vânt.

Am ajuns la un punct esențial în programare. Acestea se fac întotdeauna când eşti fericit şi foarte fericit. Mintea este atunci într-un moment de „putere", are acea inerție pozitivă, e generoasă, îți dă şi ție ce îi mai ceri. În momentele plictisite, serioase, seci, omul este de fapt foarte supărat, enervat şi încrâncenat deşi se abține să se manifeste în exterior. În epocile sălbatice ar fi urlat ca leul în junglă. În aceste momente puterea mentală este cea mai leşinată şi anevoioasă. Ar fi chiar recomandat să faci aceste afirmații creatoare în cele mai fericite momente ale tale. Unele mi-e ruşine să le citez…, dar măcar când te arunci în pat să-ți primeşti binemeritata odihnă, măcar atunci este un minim necesar de fericire zilnică. Ai putea face asta şi când mănânci, dar ai gura plină,… „de belşug şi de lumină" sau făină cu slănină, mai clar, pâine cu margarină. Atunci, dacă poți trimite un gând de îndestulare pentru unii mai „ghinioniști", care tocmai nu au ce pune în gură, Universul ți-ar fi foarte recunoscător şi ți-ar trimite o felicitare cu binecuvântări, *„să-ți fie de bine!"* Poți să te gândeşti la bunăstarea altora când bei o cafea şi mai ales când fumezi. Îți imaginezi ce le doreşti şi când expiri fumul îți închipui că o data cu el expiri şi concepția care le-o trimiți. Încearcă întâi cu prietenii, ca să te poți verifica. E şi o dorință şi o datorie.

Mai este o metodă, meditația, dar este foarte-foarte „grea", pentru că este foarte-foarte simplă. Mai exact, când pui un om să îți dărâme o casă, chiar dacă îi ia trei zile este mai bucuros, decât dacă îi propui să

stea trei zile în scaun fără să facă absolut nimic, doar să stea să mediteze sau viseze la ce vrea el. Mare, enorm de mare păcat. Aşa am putea trage şi noi nişte concluzii creatoare şi am putea medita la cât de multe lucruri bune ni s-au „întâmplat" în viaţă. Câte idealuri ni s-au împlinit, pentru care sunt convins că n-am zis nici măcar un simplu „mulţumesc!", tocmai pentru că nici nu ne-am dat seama de marile realizări. Acestea se produc prin acumulare de puncte mici, în fiecare ceas, clipă, zi, câte puţin. Macroelementele, macrouniversul, natura, chiar şi cea umană este aparent cvasistatică. În contrast, microelementele, microuniversul (al atomilor de pildă) este cvasidinamic, chiar haotic. Fără să vreau să te exasperez, a treia lege universală ***„Legea vibraţiei"*** afirmă că ***„Totul se mişcă. Nimic nu stă. Totul vibrează"*** şi îmi dau voie cu o completare sau altă exprimare *„Tot - ceea ce realizezi conştient - se amplifică. Nimic nu stagnează nici nu durează o veşnicie. Totul vibrează, se modifică, alternează. Starea este tranzitorie, o imagine în continuă modificare, chiar prin conştientizare."*

De aceea în cele mai ciudate momente ale tale nu disperа. Extremele se ating. Dintr-un zero, printr-o simplă răsucire, obţii un opt. Nu-i nici un fel de speculaţie. Este doar un punct de vedere, al tău. Când atingi limita rezistenţei tale se produce „intenţia universală" asupra ta. Dar avem de a face cu o fiinţă foarte rezistentă, omul. Acesta permanent se adaptează de la rău, la mai rău. România şi alte ţări din lumea a 13-a fac dovada vie a acestui exemplu. Chestiunea punctului de echilibru se situează în conştiinţa ta. Când tu refuzi să mai lupţi, să te mai gândeşti la o problemă pe care nu ai rezolvat-o nicicum sau mai tare ai încurcat-o – abandoneaz-o, „las-o aşa". Dacă nu poţi, recunoaşte şi mai bine soliciţi cu toată ruşinea şi orgoliul sfărâmat, *„Doamne, fă-o, desfă-o, fă orice că eu am capitulat!"* Poţi să fii convins că se rezolvă. Asta se şi dorea, să renunţi la logică când descoperi că nu toate situaţiile sunt logice şi aş îndrăzni să spun *„Totul este paradoxal"*, *„Nimic nu este logic"* decât raportat la puncte de vedere complementare. Numai când priveşti şi de „sus" şi de „jos" lucrurile pot deveni întregi, logice. Dacă nu, logica este subiectivă.

Hai să luăm un exemplu, pe cât de monstruos, pe atât de util şi de sugestiv. Eram, prin astral (adică pe dincolo) şi cineva se chinuia să

îmi explice, exprime ceva. La un moment dat ia un exemplu de prin timpul războiului, cred. Un ofițer avea doi copii în față şi testa impactul psihologic asupra unor tineri (mai clar copii), care furaseră probabil ceva de mâncare şi mințeau că nu ştiu nimic. Ofițerul respectiv ia pistolul şi îl îndeasă între sprâncenele primului copil. Acesta n-a avut nici o reacție, nici nu a clipit. Privea fix înainte ca şi cum era orb. Respectivul se răzgândeşte, ia pistolul, face o piruetă şi se îndreaptă spre celălalt copil. Face aceeaşi mişcare. Copilul celălalt, probabil privind exemplul dinainte, nu îşi stăpâneşte furia şi tot fără nici o reacție, mai şi rosteşte ostentativ: *„nu mă impresionezi!”*, la care călăul jignit, zice: *„nici tu pe mine!”* şi trage. Un singur cuvânt a declanşat avalanşa. Chiar că aici tăcerea era de aur. Imaginea este apocaliptică, tocmai ca să mi se întipărească mai bine în minte, probabil şi ție. Acum ştim că nimeni nu moare, este doar un bâlci, scurt şi spectaculos.

De aici fiecare înțelege ce vrea sau ce poate. În esență acest episod ascunde un adevăr fundamental în atitudinea generală în fața impresionantului, monumentalului cantitativ al vieții. Părem nişte ființe mici, complet neajutorate în fața unei mase de 6 miliarde, chiar neînsemnați. Şi totuşi această lege a cantității, chiar dacă cu greu o putem asocia cu o lege universală, poate sau nu poate acționa asupra noastră. Nu poate în clipa în care nici cea mai teribilă imagine n-o laşi să te sperie. Nu are nici o putere asupra ta. Dar dacă totuşi în desăvârşirea ta,eşti rău sau protestezi, cauți să lupți, te temi sau te aperi, mintea ta dă puterea părții adverse. Concursul pare aparent de nervi. Cine îi are mai tari câştigă. În fapt este doar puterea minții tale care o acorzi sau nu exteriorului, imaginii care nu îți place, te deranjează, te enervează etc. Dacă în credința ta, în fața inevitabilului, îți menții calmul, relaxarea, atenția, bunăvoința şi reuşeşti să fii indiferent față de orice ar putea urma… ai învins. *„Eşti Zeu!”* nu-ți mai pasă de nici o iluzie. Ai scăpat de frica lui bau-bau, de moarte, de suferință, de orice te poate deranja. Este un examen pe care inevitabil îl va trece fiecare. Cineva spunea cu mii de ani în urmă: *„şi ultimul vostru duşman va fi moartea”*, tot el afirma: *„încercați, eu am învins, am biruit lumea!”* mă opresc aici că deja dau în misticism şi metafore. Asta e deja treaba ta.

Credința este inconștientă – dacă tot am vorbit despre ea. Este destul de dificil să lucrezi cu un lucru care este – ești de fapt, dar funcția aceasta nu o poți determina prin voință. Nu-ți poți impune să crezi ceva. Îți poți impune în timp să iubești pe cineva, întâi îl tolerezi și apoi te obișnuiești, chiar și cu un obiect și cu o persoană sau o situație. Însă în fapt nu se știe niciodată dacă îți place cu adevărat sau doar admiți că este singura posibilitate. În concret, cred că deja ți-ai demonstrat că repetiția te-a determinat să accepți și anumite aspecte nu tocmai ideale, dar cu timpul chiar au început să îți placă, să crezi în ele. Mentalul reacționează prin asimilație sau dezasimilație față de ceea ce îi oferi, ca un transplant sau ca o grefă. O poate menține sau o poate respinge. Dar aici este singurul loc în care îți poți impune decizia și voința cu convingere, să nu respingă ceea ce tu accepți.

Mentalul este legea sau „Principiul Director" format din cele șapte legi universale. Numărul este arbitrar, putem face și mai multe. Acestea în esență întruchipează puterea absolută, supremă. Credința este valul de forță inconștientă al minții care se aplică imaginilor cu care tu umbli. Indiferent că le respingi, că le condamni, că le dorești sau le admiri. Ceea ce mentalizezi tinde să devină o proiecție exterioară. Mentalul este o afirmație continuă. Astfel, repetiția ajunge treptat să devină pas cu pas din ce în ce mai argumentată de fel și fel de elemente ajutătoare care se proiectează prin repetiție în plan exterior. Acestea apar ca un fel de semne, de elemente ajutătoare, elemente care fundamentează credința. Astfel, credința nu este o proclamație, o afirmație seacă. Ea este fundamentată pe experiență, pe cunoaștere, pe intuiție, pe insistență, pe imaginație, pe ceva cât mai pertinent, mai rezistent și mai etern, care se aplică în toate direcțiile.

De aceea sunt de evitat imaginile care ne indispun sau nu ne interesează. Ceea ce ne este necesar va reveni cu insistență, până îi vom acorda atenție. Nu pledez pentru ignoranță sau indiferență față de imaginile care ne deranjează, mai ales la noi. Din contră, pledez pentru creația de imagini complementare. Mintea are această putere de a imagina și reversul situațiilor, de orice natură ar fi ele. Atâta vreme cât o imagine are două polarități, putem insista să privim doar polaritatea

care ne împlineşte, ne convine sau ne satisface. Nu este nici glumă, nici treabă serioasă. Singurul mod în care putem verifica efectul acestui mod de acțiune subtilă este încercarea practică. E o practică destul de subtilă, dar tot practică sau aplicație se cheamă. Pentru asta numai meditația ne poate ajuta. Pentru cei mai raționali primul pas rămâne tot repetiția de cuvinte „afirmații vindecătoare", mantre cum se mai numesc în alte filosofii. Această filosofie se mai numeşte isihasm. E un fel de rugăciune.

Aici am să-mi permit să plagiez un mare inițiat sau mentor al timpurilor moderne, Osho Rajnesh cu o glumă care a folosit-o şi el:

„Un domn oarecare, merge la o serie de doctori să îl rezolve cu o patologie nemaiîntâlnită şi cam toți dau din colț în colț şi îi spun sincer că nu ştiu ce are şi nici cum să îl rezolve. Ultimul îi face o trimitere către un psiholog şi îi spune: „am auzit că ăştia sunt mari specialişti şi pot rezolva şi ce nu putem noi, încearcă şi la el, cred că vei avea succes".

Omul nostru pleacă la psiholog, îşi expune problema şi medicul îl invită să ia loc, după care îl ia la un interogatoriu, probabil prin hipnoză. Apoi determină cauza şi boala în sine şi îi zice că este rezolvabilă: „Nu va trebui să faci decât atât, să-ți repeți o afirmație în fiecare zi, de câte ori poți tu. Vii la control peste o săptămână".

Trece săptămâna şi omul nostru se întoarce fericit, nevoie mare şi îi arată medicului că s-a vindecat. Printre mii de mulțumiri, acesta îndrăzneşte şi îl întreabă: „Domnu' doctor, soția mea întreabă dacă nu ați putea să îmi dați o formulă de repetat ca să îmi crească apetitul, că nu prea am aşa ceva. Ne mai jucăm şi noi din an în paşti". Medicul îi dă o afirmație vindecătoare şi îl trimite acasă.

Evident apetitul pacientului creşte, devine chiar performer şi totuşi soția îl întreabă care este formula, ce expresii conține ea. Poate le dă şi la colege leacul miraculos. Omul nostru o ținea sus şi tare cu: „Nu şi nu, medicul a zis că este secretă". Totuşi femeia într-o dimineață se apropie cu urechea lipită de uşa de la baie să asculte ce îşi repeta soțul, când se bărbierea. Şi surpriză: „Nu-i nevasta mea. Nu, sigur asta nu-i nevastă-mea!"

În fapt, este un aspect cât se poate de real, deşi are comicul său cred că poate fi chiar recomandat. Dar totuşi peste zi ne întâlnim cu fel şi fel de sugestii despre noi, care sunt fel şi fel de afirmaţii şi atitudini la adresa noastră. Mare parte din ele nu au nimic în comun şi nici personal cu noi. Sunt doar stiluri şi metode ale altora de a colabora cu ceilalţi. În mod secundar sunt afirmaţii care le fac ceilalţi către noi, dar de fapt mărturisesc despre ei înşişi. Asta se vede numai când îţi pui întrebarea cum este cel care afirmă despre mine lucrurile acestea. Vom vedea că este poate chiar şi mai şi. În al treilea rând ceilalţi ne simt punctele slabe, timorarea, punctele forte şi inconştient fac despre noi afirmaţii care vin să le întărească pe ale noastre – care ar putea fi doar bănuieli la un moment dat. E de ajuns să te gândeşti că te simţi cam rău şi deja vin alţii să îţi zică *„vai ce palid eşti, ce… mergi la un doctor."* În ultimul rând, cei care sunt în mediul nostru sunt rezonanţele noastre, în funcţie de stările care le avem, de caracter, de pasiuni comune, aceste fiinţe vin să întărească stările noastre, ceea ce suntem, sunt fiinţe complementare care fac un apropo discret prin prezenţa lor la tendinţele care le avem. Dacă ne prindem la timp şi nu reacţionăm, sunt rezonantele care dispar cel mai uşor. Dacă reacţionăm, automat devenim ca ei.

Mă tot chinui să ajung la meditaţie. Pare un termen aşa de savant, de mistic în acelaşi timp şi în fapt trebuie edificat. Ce poate fi şi treaba asta? Ce să fie, un mod de a fi, un moment în care lăsăm şi mintea să se relaxeze, un moment în care pentru a o lăsa pe ea să se mişte liber trebuie să încetăm toate funcţiile active, fizice, în care ne agităm cu toate alea pentru nimic. Inconştient, de multe ori răsuflăm adânc, închidem ochii şi privim în sus când avem nevoie de un moment de putere de refacere fulgerătoare. Când corpul fizic se agită, partea creatoare a minţii şi în general corpurile subtile, se transformă în sistem de referinţă şi… stau. Când trupul se linişteşte devine un punct de referinţă şi corpurile cauzale intră în mişcare. Energia este atrasă în mare parte în zona în care suntem conştienţi. Punctul de conştienţă este un punct focal al energiilor, ca un soare care înmoaie şi sensibilizează orice. După ce scoatem un element din zona focală acesta se fixează, tinde să îngheţe, să se structureze, cu atât mai mult cu cât i-am dat nişte parametri precişi.

În câteva cuvinte, activitatea subtilă este invers proporțională cu cea utilă. Când încetăm agitația intră în funcțiune creația. Pare ciudat pentru că este complet inedit acest punct de vedere, dar caută să îți privești experiența anterioară, chiar şi cea actuală. Lucrurile care le tratezi calm şi liniştit îți ies toate ceas, dar orice lucru pentru care te enervezi, te încordezi, merge nu, este ca şi făcut praf. În definitiv până la meditație avem nevoie de o atitudine permanent liniştită, calmă, atentă. Această stare se poate obține numai prin a avea un moment anume, un punct maxim zilnic în care să fim numai noi cu mintea noastră, eliberați de orice fel de griji, de stres, de tensiuni. Un moment conştient de relaxare face cât zile întregi de muncă, cât zeci şi sute de eforturi. Animalele pot depune efort – omul nu, cu tendințe spre niciodată.

Într-un fel vorbesc fără să fi ajuns personal la aceste aspecte. Deşi sunt arhiconvins de sfera cauzală a Universului, de efectul jocului cu imaginația, încă mai ajung la o piedică de care sunt convins că ne mai ciocnim mulți. Prima este personificarea „principiului director" Dumnezeu. În această personificare ne putem imagina capul sau piciorul şi când vrem ceva, când solicităm ceva ne întrebăm mereu *„oare nu abuzăm, oare nu e prea mare efortul, oare nu încercăm noi mai bine?"* Este o aberație maximă, este ca şi cum am avea acest organ şi am încerca să mergem într-un picior sau în mâini ca să nu le folosim pe cele care nu le vedem, personificate fiind. Ne gândim copilăreşte că nu trebuie să abuzăm de ele şi nu le folosim. Aşa că mai bine mergem în cap sau în mâini. Nu este deloc deplasată comparația. Deloc, deloc. Mintea este a noastră, nu creierul, ci sfera creatoare universală este parte din noi, este supraeul nostru, este noi înşine în zone în care nu ne percepem dar nici nu vrem să ne acordăm un pic de atenție.

Nici o formă de existență subtilă nu se supără, nu are cum să se supere sau să nu se supună, în orice direcție am solicita-o şi nici nu face estimări cantitative. Avem doar o impresie de forțare a normalului, a rațiunii, a firescului când începem sau încercăm să folosim ceva de care mare parte ori am fost inconştienți ori am făcut din aceasta o persoană separată de noi. Tot ceea ce am auzit despre oamenii legendari este foarte adevărat şi aceştia toți au folosit mintea sau imaginația creatoare în acest sens.

Singura diferență este că noi mai reuşim să facem câte ceva inexplicabil numai aşa, în cazuri excepționale, când nu mai ştim ce să facem, iar ei au făcut din aceasta performanța sau țelul existenței lor. Dacă vrei să ajungi la faptele lor, nu te opreşte nimeni să ții ca şi Moise, Buddha sau Isus şi alții ca ei câte 40 de zile de meditație continuă. Ştiam că vei spune că… e cam greu. Dar merită.

După aceste 40 de zile de mers în interior şi mai adânc şi mai sus şi mai dincolo de tot ce ai putut să îți imaginezi vreodată până acum, rațiunea nu mai joacă nici un rol, doar aşa în ştiințe exacte. Totul devine un act creativ. Totul, indiferent de simplitate sau de complexitate este făcut întâi mental, cu toată atenția şi responsabilitatea. Fizic urmează numai manifestarea. În contrast, noi când avem o treabă importantă de făcut, începem prin a ne… gândi şi a face scenarii din ce în ce mai sceptice, a ne face fel şi fel de planuri, care de care mai fricoase, până ajungem să ne întâlnim cu treaba noastră importantă, suntem deja transpirați de emoție. Oare ce ar putea să creeze mintea în aceste condiții? Este limpede. Dar dacă în cele mai importante lucruri solicităm imaginația (nu rațiunea), cu cea mai mare siguranță şi fermitate, concepem cele mai fericite condiții, este imposibil ca acestea să nu se manifeste. În plus devenim mai relaxați şi tot este un câştig. Sau măcar când lucrăm treburi simple să le imaginăm înainte sau să fim cu toată atenția în prezent la ceea ce facem. Acel lucru va merge mult mai uşor.

Ca să fiu mai convingător, sunt destule relatări despre care nu se face reclamă, în care se afirmă clar că în anumite zone pe planetă trăiesc oameni care au sute de ani şi chiar unii câte 2000 şi ceva de ani. Deja ți s-au aprins beculețele, şi răsufli ironic. Aceste relatări nu sunt una sau două, sunt multe şi foarte multe. Nu trebuie decât să îți dorești să ajungi la ele şi fii sigur că ceva te va atrage într-o situație anume să descoperi şi tu aceste relatări. Chiar şi pe net poți consulta nişte pagini despre astfel de ființe. Ştiu doar că aceste ființe încă doresc maxim de discreție, de aceea, cu un nod în gât nu-ți pot spune ce să cauți. Aş vrea, dar nu-i voie. Înțelegi ce vreau să spun. Dar tu ai voie să îți dorești să ajungi în posesia acestor informații. Personal am văzut şi poze cu asemenea ființe, destul de convingătoare.

Ceea ce este deja public pot să îți relatez. Mergi pe internet şi caută cu un motor de căutare cuvântul „breatharian". Breatharian este un fel de vegetarian, dar aceşti oameni şi subliniez **oameni**, mănâncă... aer. Nu, nu se droghează cu fum sau cu marijuana. Respiră pur şi simplu aer curat. Vei avea surpriza să constați pe net că sunt peste 10.000 de astfel de ființe. Nu pare deloc puțin.. Şi nici uşor. Primul caz experimentat de medicină este Terese Newmann, o bavareză care a fost supusă ani de zile la toate testele şi evident, nu mânca. A primit ceea ce merita...? O definiție medicală: *„fenomenul Inedia"* în traducere fenomenul foamei. Poate pentru că era un fenomen singular, deşi se ştia şi de Giri Bala o femeie din India care făcea fix acelaşi lucru, nu avea nevoie de mâncare. Poveştile lor sunt fascinante. Caută-le.

Recent apare o ştire în mass-media despre un indian care se hrăneşte din 1992 cu „lumină". Acesta zi de zi, stă la răsărit şi la asfințit, câte o jumătate de oră şi contemplă lumina şi atunci când nu este, o face în imaginația lui. Personalul cel mai calificat de la NASA l-a tot testat şi verificat şi i-au dat şi lui un nume: *„Fenomenul H.B."*, de la numele indianului care e cumva... *„Hirbab Birihiri"*, nu-mi amintesc cum îl cheamă. Şi în al treilea rând, o doamnă care tot de prin 1992 s-a liniştit cu mâncarea, a fost invitată din sfere subtile în mod insistent să aibă propria ei campanie de educare şi publicitate la tot felul de televiziuni, guverne şi „puteri oficiale". A fost şi prin România în noiembrie 2003. Personal pot să spun că am avut plăcerea şi onoarea să ating această ființă ca să mă conving că este adevărată şi să îi cer să îmi lase şi un autograf în semn de confirmare. Într-un cuvânt, lângă o astfel de ființă simți că te afli în preajma unui reactor nuclear. Energia şi vibrația care o emite o astfel de ființă îți dă o încredere nemaiîntâlnită şi tu însuți te simți alt om, deplin, întreg, funcțiile subtile, inclusiv atenția şi imaginația ating cote maxime.

Poate cei mai insensibili sunt ca şi oamenii beți, nu simt şi nu văd nimic. Poate este doar imaginația mea... ? Ai vrea tu! Am dovezi şi martori. 700 erau în sala de conferințe în Bucureşti. Poate încă 7000 sau 70.000 au văzut emisiunea televizată de sâmbătă 29 noiembrie 2003, orele 17:00 pe Național TV. Te rog să mă ierți dacă simți că am dat cu barosul în zidul rațiunii tale şi am spart sau am cutremurat puternic

până în temelii cele mai fundamentale elemente din conştiinţa ta. Aşa a fost şi când s-a făcut prima oară afirmaţia că pământul e rotund şi nu cerul se învârte în jurul nostru, ci pământul în jurul propriei axe. Unora nu le convenea ideea asta. Şi cu becul electric, oamenii la început când vedeau aşa ceva îl aprindeau ca maimuţele de zeci de ori, să se convingă dacă e adevărată minunea, nu putea încăpea în imaginaţia lor. Dacă aceste lucruri devin publice, înseamnă că a venit vremea ca uşor-uşor să te obişnuieşti cu ideea sau cu aceste realităţi. Asta e evoluţia, universul, merge înainte. Nu poate aştepta pe nimeni.

Deşi în ultima parte a argumentaţiei mai mult te-am constrâns, poţi să bei un pahar cu apă, să fumezi o ţigară şi după ce îţi revii să reluăm discuţia, calm în continuarea ei. Cum este posibil aşa ceva? Păi ţi-am mai spus, la început este cuvântul, imaginaţia, meditaţia. Da, la început este meditaţia. Trebuie să îţi foloseşti mintea imaginativă, nu ai de ales. Dacă vrei să ai, să fii, să faci şi să dregi, nu se poate altfel decât prin imaginaţie. Se poate şi prin mersul în mâini, dar durează inutil de mult să ajungi unde dacă îţi foloseşti picioarele sau organul necesar, ajungi mult mai repede sau în timp util. Nu-i aşa că de multe ori ai spus, după ce ai obţinut un lucru, când încetai să mai speri la el, adică nici nu te mai gândeai la el, că *„degeaba acuma. M-am descurcat altfel, nu mai am nevoie."* Dacă te gândeai mai puţin la el şi îl imaginai scurt, clar şi concis, îl obţineai atunci când aveai nevoie, aşa raţiunea a pus frână.

Despre meditaţie ar fi inutil să îţi mai spun ceva când sunt n-şpe mii de cărţi despre aşa ceva, cu tot felul de tehnici, care de care mai savante, mai complexe, de înaltă şi foarte înaltă performanţă. Mă simt dator doar să subliniez că acest fapt implică să fii cât mai relaxat, într-un fotoliu pentru început, cu respiraţia cât mai domolită, până nici n-o mai simţi, dar cât mai prelungă, cu poziţia coloanei cât mai verticală, dar relaxată. Picioarele este recomandat să le ţii nici prea apropiate, nici prea depărtate, iar mâinile care formează circuitul energiilor gândirii, e bine să le ţii împreună, ca circuitul să fie închis. Poţi să închipui şi o formă a degetelor în această împreunare a mâinilor, în forme geometrice, cerc, triunghi sau inimioare sau monade (poţi citi Mahamudra un tratat pe această temă sau ce-ţi place ţie). Chiar şi poziţia corpului poate fi oricare

alta dacă îți este ție mai comod. Mai puțin culcat căci acest „curent de energie orizontal" este inconștient, dezordonat și instinctual, îl folosesc de regulă animalele.

În rest îți doresc: „Spor la treabă!" și fii fără rețineri. Imaginația ta va ști ce să facă. Până una-alta, în primele 5 minute abia scapi de „morișca gândurilor" și ușor se întrezărește în liniștea ta o imagine mai inedită și așa mai departe. Îți las plăcerea să descoperi tu meditația. Întinde mâna și ia-ți ce îți trebuie, fără nici o sfială. Este pentru toți. Pentru început cred mai mult decât o părere că este mai bine să începi cu tine, cu imaginea ta, cu modificările cele mai necesare în imaginea ta. Acestea pot conține orice calitate umană de care ai nevoie, mai ales că ai mai fost așa cum vrei să fii. Doar să insiști într-un mod cât mai clar și afirmativ. Este recomandat în afirmațiile tale să nu folosești negația sau imaginile care nu îți plac, încercând să-ți spui: *„Azi nu voi fi nervos!"* Degeaba, pentru că vei fi, poate și mai și. Afirmă *„sunt calm și desăvârșit de pașnic, acum și de acum înainte, azi și oricând am nevoie!"* Sună altfel, în plus nu folosești cuvântul neplăcut. Este o mare măiestrie în a ocoli definitiv imaginea care nu-ți folosește. Deoarece mentalul este o continuă afirmație, nu percepe negațiile, ci doar imaginile cu care lucrează.

Vai de mine și de mine, de 17 pagini mă muncesc, de 17 ore trudesc să ajung la „Imaginea de Sine" și tot numai argumente și iar argumente, exemple și iar exemple. Probabil pentru că imaginea ideală despre tine, tu și numai tu o cunoști. Eu o știu pe a mea. Încă mai am până acolo, dar lucrurile se mișcă în mod evident și nu mă grăbește nimeni. Nici pe tine. Imaginea de sine este rugăciunea ta despre tine, este forța cu care tu lucrezi, te miști, faci, construiești, este imaginea despre vehiculul tău, despre acțiunile tale, despre caracterul tău, despre prezentul tău. Trecutul ar trebui sa dispară și viitorul când prezentul va deveni destul de fascinant sau de aproape de polul tău mental. Imaginea mentală trebuie să se reflecte ca în oglindă, în lumea concretă. Atunci dispare timpul, așteptarea, plictisul și toate nebuniile astea ale suferinței.

Ca un secret care nu-i nici o taină sfântă, imaginea ta impecabilă despre tine deja există. Supraeul tău deja a conceput-o înainte ca măcar

să fi ştiut tu de ea. Singura piedică era sau încă mai este raţiunea ta, credinţa ta despre tine şi posibilităţile care le ai. Recomandarea mea este să ajungi la un dialog omenesc şi firesc cu această fiinţă, cu această parte din tine şi de aici totul e simplu. Supraeul te va lămuri cu orice întrebare sau îndoială care o ai. Îţi va lua destul timp să desfaci element cu element, părţile componente şi principiile fundamentale ale raţiunii tale. Dacă vrei aşa băbeşte, pe degete, este alegerea ta şi ţi-o respect, dar se poate să faci şi aşa intuitiv nişte mişcări fără să le mai calculezi. Asta dacă şi numai dacă nu îţi este teamă. Asta poate face praf totul sau destul de multe lucruri. Credinţa se construieşte cu fiecare punct câştigat conştient şi până atunci poate te vei mai întâlni cu teama, cu îndoiala, cu fel şi fel de gânduri la care trebuie să te răsteşti să înceteze sau să-ţi faci de lucru altceva.

Cu un singur lucru nu pot să te ajut. Să meditez eu în locul tău. Este deja prea simplu şi prea firesc să te ocupi tu de tine. Trebuie să ai curajul sau măcar curiozitatea încercării practice. Altfel degeaba citeşti această carte. Am făcut şi treaba asta să meditez pentru unul, doi, trei, patru, dar deja când creşte numărul, te simţi copleşit. Am făcut asta pentru toţi prietenii mei sau toţi cei care reuşeau să mă impresioneze sau să se facă plăcuţi. Dar de la o vreme devii copleşit. Tot ceea ce am făcut a fost şi este pur şi simplu numai şi numai pentru plăcerea mea, ca să învăţ să am o experienţă şi să mă bucur ca un copil de reuşită. Şi ce dacă era a celorlalţi? Eşti şi tu acolo. Am vrut doar să demonstrez că se poate şi mă bucur pentru cei care au înţeles aceasta. Pentru unii nu am făcut decât să pun stop minţii lor în căderea în jos şi din ce în ce în mai jos. Stop, am apăsat pe acceleraţie şi… „liber!"

Am ajuns într-o vreme că nu mai aveam vreme de mine şi nici nu am vrut aceasta. Dintr-un complex tâmpit de modestie aberantă, am zis că eu mereu trebuie să fiu la urmă. Conform principiului acţiunii şi reacţiunii ceea ce faci trebuie să ţi se facă. E şi asta o probă. Mie mi-a folosit. Dar poate de aceea am ajuns să scriu această carte, pentru că nu mai făceam faţă unor solicitări şi provocat fiind în demnitatea mea făcută ţăndări, praful s-a ales de ea. Şi cu orgoliul am avut un complex, încercând să-l desfiinţez. Nu-i de colo. Fără puţin egoism şi orgoliu, devii invizibil, prea simplu ca să mai fii luat în seamă, neglijabil. Îndrăznesc şi am curajul să

afirm că am participat conştient cu toată credința şi jucăria mentală la bună-dispoziția, bunăstarea şi refacerea multor prieteni. În fapt, mintea a făcut aşa ceva şi în definitiv a lor, dar ceva trebuia să le stimuleze, să le catalizeze, să le întrețină visul sau imaginea necesară. Este posibil să fii un creator de vise sau de imagini realizabile, dar vine o vreme când vrei să mai faci şi altceva, mai bun.

Nici această carte nu am vrut să o scriu pentru că nu mă consideram un exemplu impecabil din toate punctele de vedere, dar am plecat apoi de la ideea că nici unul negativ nu sunt, chiar sunt peste medie şi îmi pot permite la experiența care o am să apăs accelerația la maxim. Numai un pic am pişcat-o şi deja s-au schimbat lucrurile. N-am făcut nimic în plus decât să îmi permit să realizez că exist şi eu şi că pot lua legătura şi comunica firesc cu ceea ce numesc supraeu. Poți să îi spui Dumnezeu, dar acest termen mie personal nu îmi spune nimic. Poate mă leg de etimologie, dar sună a Dum-Ne-Zeu sau Domnu' zeu. Nu are nici o legătură cu mine, e ceva exterior, şi Al-lah sau Bud-Dha orice în afară de supra-conştiință, supra-conştient, supra ființă, „supra Eu" fiind termenul care le înglobează pe toate, o conştiință supremă care se constituie într-un eu superior conştientului senzorial, ființa pe care o percepem noi în mod obişnuit.

Modul de comunicare cu ființa superioară din tine, trebuie să ți-l alegi tu şi fără acest limbaj nu prea ai cum să comunici. Trebuie să urmăreşti ca un spion unde intervine rațiunea şi unde intervine altceva. Vocea interioară, şi a ta şi a rațiunii nu sunt sonore şi de aceea nu se disting una de cealaltă, dar una este mai inspirată şi alta este un şir de supoziții logice, emotive, care duc într-o direcție nesigură. Cea din urmă este rațiunea. Primul gând întotdeauna este intuiția sau comunicarea directă a acestui supraeu dar nefiind întotdeauna logic, îl prelucrăm până logic iese cu totul altceva. De aceea oricât ți-ar lua să construieşti un sistem de comunicare, trebuie să ajungi la el, ca să nu depinzi de alți mentori şi învățători. Cel mai perfect şi mai bine pregătit este în tine. De exemplu doamna care s-a lăsat de sportul cu mâncarea are un sistem foarte simplu stabilit de ea într-o meditație *„te rog să îmi răspunzi în trei feluri diferite, din trei direcții şi de trei ori dacă este nevoie, căci eu conştient*

mă pot dezorienta!" Am încercat sistemul şi merge.

Personal, în vreme ce concep nişte frământări, îmi apar nişte imagini în interior care aparent nu au nici o legătură cu lucrurile care le gândesc, dar la o privire mai atentă sunt exact sugestiile care îmi erau necesare pentru certitudine. Dar dacă ai un cod de simboluri trebuie să ţi le ştii şi să le citeşti foarte bine. Într-o vreme aveam un jurnal de vise în care decodificam toate simbolurile pas cu pas şi element cu element, toate aveau un mesaj logic, simplu, limpede şi necesar. Aşa am deprins o artă a simbolurilor, dar este experienţa mea particulară care nu are nici o legătură cu tine. Tu trebuie să afli stilul tău şi crede-mă că poţi. E necesar doar să vrei. Fiinţa aceasta te va pândi la colţ şi când eşti mai atent îţi va mai trânti câte una complet ilogică ca să ai de lucru şi din când în când te va trage de mânecă prin cei dragi şi prin cei care îi respecţi cel mai mult, prin atitudinea lor inconştientă faţă de tine sau prin ceea ce îţi exprimă în mod direct. Asta se va întâmpla numai cu cei care îţi sunt foarte dragi şi asta numai dacă eşti cap tare şi sec şi nu vrei să pricepi altfel, prin mii şi mii de semne care ţi se dau. Sunt unii care ridică tonul şi schimbă subiectul când întâlnesc ceva care le depăşeşte logica sau dreptatea, într-o discuţie. Tu cum eşti?

Sunt unii aşa deştepţi şi alţii la care le merge aşa de bine încât în orgoliul lor sunt alienaţi de la realitatea generală şi văd numai ce vor ei. Cu ei este cel mai greu de lucrat. Poţi numai dacă îi dezarmezi complet şi îi loveşti în moalele capului cu câte o afirmaţie directă şi fără nici un ocoliş, fix când nu mai au ce comenta. Dezbrăcaţi de toată aura impresiilor despre sine se simt puţin jenaţi, pe unii chiar îi apuca plânsul, dar le trece, îşi vin în fire şi recunosc că există şi o altă realitate şi că este chiar avantajoasă. De aceea dacă vrei să faci ceva cu tine în termeni naturali de timp, este necesar să îţi impui să fii mai flexibil, nu ca pe scaunul de la dentist. Relaxează-te în faţa vieţii, fără teamă de ea sau de oameni şi lasă-te ajutat acolo unde nu poţi. Nu zi că este imposibil! Altfel îl obligi pe doctor să te lase în durerea ta cu tot şi să mai vii pe la el când îţi trece. Relaxarea este ca o anestezie. Ca să fii deschis la tot ce poate fi cu putinţă, dincolo de raţionamente, trebuie să fii pregătit, dacă îţi bate un extraterestru la uşă să zici din prima: *„poftim, hai intră în casă,*

să bem o cafea, că afară e răcoare!" Fireşte că n-o să ţi se întâmple tocmai ţie aşa ceva, dar... cine ştie? Lucruri care zguduie raţiunea ţi s-au mai întâmplat.

Mai târziu, după ce te specializezi în lucrul cu mentalul ai să vezi că trebuie să devii atât de atent cu el, ca şi cum ai lucra cu nitroglicerină. Orice mişcare bruscă poate produce o explozie. Şi depinde câtă putere sau nitroglicerină ai acumulat. Vei vedea cum forţa se acumulează, câştigă puncte şi la acest nivel nu mai poţi accepta nici un fel de sugestii din lumea exterioară, totul va fi în mod reflex filtrat şi mai mult decât atât, tot ceea ce te înconjoară va deveni dinamic, dispar elementele statice. Viaţa tinde să ia o accelerație neaşteptată. Nu-i nici un pericol că te prăbuşeşti sau că te ciocneşti cu vreun pom. Fii cuminte. Tragi o înjurătură şi ai scăpat de aproape toată cantitatea de forţă, de combustibil. Este chiar un exemplu celebru: *„un maestru oriental în America cu un discipol lângă el, se apropie de o vitrină şi o sparge intenţionat cu pumnul. Discipolul speriat şi oarecum foarte încurcat îl întreabă: ce faci Sen-Sei? Ce să fac, simţeam că am o stare atât de perfectă încât mă decorporalizam şi am spart treaba asta să-mi scad energiile la loc."* Ce mare scofală, a plătit vitrina şi a plecat mai departe în corpul său, fără să se fi decorporalizat, leşinând ca „Vasile" pe stradă. Atenţie maximă cum mă interpretezi. Ia exemplu în context.

Am un exemplu mai recent, cu o fată care vine şi îmi zice că are ceva acumulare de piele la un deget la picior. Şi îmi explică cum şi maică-sa şi bunică-sa au acelaşi lucru. O întreb: *„nu-i aşa că ai râs tare de chestia asta când ai văzut-o la ele, apoi ai început să te gândeşti că poate o să ai şi tu aşa ceva?"* Da! *„Şi mai departe când a apărut cel mai mic semn din ceea ce evident nu ai avut, nu te-ai speriat şi te-ai tot uitat la şmecheria aia?"* Ba da! *„Înseamnă că ştii ce ai de făcut. Explică-i să plece, că tu ai creat-o."*

În altă ordine de idei, simt cum te frământă nişte întrebări. Am să mi le pun eu ca să nu ţi le mai repeţi şi tu, şi tot eu am să-ţi răspund. Se poate deci să intervină mintea în propria constituţie fizică? Da, fireşte şi foarte sigur! Ai dovada cea mai vie pe tine. Ia uite „în ce hal" te-ai făcut. Nimeni nu-i vinovat. Numai imaginaţia ta. Aminteşte-ţi şi recunoaşte de câte ori te luai de tine, în oglindă sau aşa doar că asta nu-i bună aşa că

asta nu-i bună altfel şi ai produs o regulă, ai instaurat o problemă, şi de-acuma… rezolv-o. Cine te-a pus să îţi cauţi defecte? Cine te punea să ţi le contempli sau să amâni o rezolvare a lor pe o perioadă nedeterminată?

A venit vremea când poţi să te ocupi de ele. Ori le desfiinţezi la grămadă, ori unul câte unul, milimetru cu milimetru, gram cu gram pe secundă. Poţi cvasidinamic sau cvasistatic. Important este să-ţi fentezi raţiunea cumva şi să dai frâu liber imaginaţiei. În rest, treaba este simplă şi nici nu te prea priveşte cum se întâmplă, important este să se întâmple şi pentru aceasta să insişti să câştigi teren oricât de puţin. Nu te forţa niciodată că nu aşa îţi controlezi imaginaţia. Poate mentalul să îţi ofere o altă valoare materială şi o altă notă, cantitate şi calitate în acest sens? Fireşte! La asta tot prin raţiunea ta, băbeşte ai ajuns. Dacă mai ai răbdare vei ajunge şi unde vrei tu, dar când nu mai ai timp de răbdare, calcă acceleraţia şi pune mentalul în funcţiune. Aprinde-i lămpile şi spor la treabă. Repet şi aici este aceeaşi tehnologie a bunului simţ. Cere exact ce ai nevoie şi cât ai nevoie. Fără plusuri sau minusuri. Te vei regla tu, că eşti o fiinţă deşteaptă. Şi încă o treabă, mentalul nu are complexe vizavi de bani, că vrei cuie sau bani sau cartuşe pentru el este tot una, materie. Ce faci cu ea este iar treaba ta.

Încheierea…

Întrebările şi răspunsurile ar mai putea continua, dar atunci când conştientizezi viaţa în forma ei de energie primară şi instrumentul creator, pe un fond exterior, dintr-un interior (la care abia ai ajuns şi este cam… neclar, necunoscut, necurăţat, plin de tot felul de obişnuinţe primitive, de dorinţe arzătoare, în mare parte realizate mai mult simbolic, cu un fond de frustrare şi neînţelegere cvasidirecţională, şi adânc înrădăcinată), putem deduce sincer, simplu şi logic un fapt limpede ca lumina zilei: recunoaşterea autorităţii creaţiei implică şi multă responsabilitate sau un

efort de atenție sporit; de conștiință, de bun simț și multe „taine sfinte".

Concret, fondul nelimitat de energie odată conștientizat ca avându-și intrarea sau originea întâi în mintea ta și matricele mentale care le folosești drept gânduri, îți cam răpește dreptul inconștient de a abuza de rațiune (așa, ca să mai treacă timpul sau reacțiile la fel și fel de ciudățenii exterioare ție – reacții care ți se vor aplica în mod direct sau indirect și ție). Măsura cu care cântărești viața va fi tot atât de bună sau de rea și cu tine, de dură sau de indulgentă, de iubitoare sau de critică. Deja descoperi un prim preț al conștiinței de sine. S-a zis cu minunata noastră îndeletnicire de a pune mintea pe moațe și de a ne juca de-a haosul mental, de-a ascunselea de noi înșine în tot felul de momente când îi mințim pe alții prin fel și fel de ascunzișuri, de reale interese – prin a ne minți pe noi cu dorințe în care nu credem dar ne prefacem că sperăm, fără cele mai fundamentale cunoștințe despre ceea ce vrem. Din clipa de față gândul are o valoare, nu mai este „vânare de vânt", este o formă de energie care lucrează după modelul dat de „măria ta".

În pasul următor, oprirea reactivă a haosului mental, a vitezei și inerției cu care vâjâie toate gândurile prin sfera noastră mentală devine o treabă de maestru, de om răbdător și atent. În fond nici nu avem altă treabă mai serioasă de făcut și poate fi un real câștig, mai ales când ai un instrument ajutător cum ar fi discuția cu un alter-ego într-un jurnal (oprirea minții în meditații sau cel mai simplu – detașarea de tine și observarea de sine a minții și gândurilor în mod obsesiv, inventarierea tuturor gândurilor care se repetă și care determină fondul de creație și implicit intervenția asupra lor, identificarea originii temporale a lor, modificarea tuturor impresiilor negative în certitudini constructive cit se poate de solide). La prima vedere pare o treabă pe cât de simplă, pe atât de interminabilă.

De aceea, pentru a scurta drumul, unii s-au „găsit" mai deștepți și au făcut acești pași înaintea tuturor, însă au mers atât de departe schimbându-și majoritatea reperelor existențiale comune (lucruri care ni se induc prin educație ca o ștafetă de la naștere), încât marea majoritate a conceptelor și elementelor de limbaj a acestor ciudați deveneau greu de

înțeles şi solicitau un real efort de atenție. În epoca modernă sunt destule materiale informative pe aceste teme. Merită să ții minte totuşi că pentru interpretarea şi înțelegerea ta nimeni nu-şi poate asuma riscuri, când în fapt mintea ta creează pentru tine. Devine limpede că teritoriul Energiei primare este un teritoriu la fel de valoros ca cel mai pur aur, dar la fel de incert ca nisipurile mişcătoare. Realizările pot fi de un folos nesperat de bun şi mare dar la fel de periculoase ca bomba atomică.

Ajungem la simpla concluzie că ultimele pagini nici nu trebuiau scrise şi nici nu prea au cum sa fie înțelese deodată. Poți doar să-ți asemuieşti mintea cu un teren virgin cu o Americă abia descoperită care produce în tine „febra aurului". Fiind un teritoriu atât de vast, lipsit de orice forme de orientare, plin de ființe primitive foarte feroce reprezentate de instinctele tale primare (care prin gândirea ta neatentă şi repetiția acestor gânduri au devenit foarte puternice şi înarmate cu un arsenal copleşitor de argumente şi justificări perfect logice), reprezintă un adversar mai puternic ca „mama naibii" şi armata aceasta de instincte primitive este măricică. Putem spune că n-ai nici o şansă să intri pe acest teritoriu fără să fii luat prizonier cu conştiința ta cu tot, atâta vreme cât nu eşti nici atent, nici curajos, nici un strateg imposibil de sclipitor, nici cu arme logice mai infailibile decât rațiunea (şi orice tip de rațiune).

Poate că un astfel de arsenal este constituit din lumină, bun simț, prietenie, iubire, răbdare şi alte câteva lucruri cărora le-ai ignorat utilitatea până acum. De aceea îți propun să lăsăm discuția aici, până ne mai edificăm ce este cu noi, ce suntem şi cum suntem de fapt – îți las tot timpul să verifici punct cu punct, amănunt cu amănunt tot ce-ai citit până acum. Admite ideea că povestirea asta a fost o foarte succintă prezentare a unei călătorii care duce spre interior. Ai nevoie de certitudini pentru realizarea acestui drum, prin căile şi metodele tale. Noi, oamenii, suntem atât de diverşi, cu experiențe de viață atât de diferite, cu universuri complet distincte – zboruri ale unor păsări care, în mişcarea lor, n-au cum să lase urme, pot da doar un exemplu – dar traseul urmat este şi va fi numai al tău. Doar direcțiile coincid. Pentru început poți să te ajuți de un inventar al vieții şi al realizărilor tale, de o recapitulare. Apoi de o definire limpede a direcției în care vrei să ajungi, a unui ideal cu etapele,

semi-etapele şi semi semi-etapele lui, care încep sau se desfăşoară în clipa de faţă şi o data ajuns în prezent toata puterea ta este cu tine.

Aici începe distracţia şi adevărul, ce gândeşti în prezent, ce simţi în prezent şi ce percepi din lumea manifestată prezentă. Karma ta „bună" sau „rea" se construieşte acum prin binecuvântarea care o dai creaţiei tale, lumii înconjurătoare care o percepi sau „blestemului" care-l oferi vieţii tale prin dezacordul care îl ai în orice fel de critică la adresa Universului (care îl percepi, îşi are centrul în tine şi vârful în mintea ta). Urmăreşte pas cu pas orice motiv de fericire şi apreciere (mistic vorbind se numeşte „forţa creatoare a iubirii") şi evită să-ţi laşi mintea sau fiinţa prinsă sau agăţată în subiecte care nu-ţi produc plăcere, care de fapt nu le înţelegi şi reacţia de atac sau de apărare este aceeaşi energie creatoare cu semn schimbat, însă se consumă inutil din tine – de fapt te consumă şi cred ca ştii cum îi spune în limbajul mistic…, care poate este mai sugestiv. Sincer, poţi alege între aceste două direcţii ale Forţei.

Tot ce pot să mai fac este să nu te las în aer şi să continui cu un volum 2, în care să revedem în termeni generali structurile vieţii, ale evoluţiei ei, suprastructurile, zborul până la ele şi tehnica zborului, alte câteva elemente deloc savante – doar ceva mai ordonate şi într-un limbaj ceva mai „sus", în aceeaşi notă de lejeritate a discuţiei. Sper că ai observat că pe tot parcursul cărţii am evitat cât am putut seriozitatea (care reprezintă teama care nu are ce căuta în lucrurile subtile). Viaţa este şi va fi o joacă, numai că în domenii noi sau fine omul se crispează, devine serios, cu o faţă de sfânt sobru şi de aici a încurcat drumurile, pleacă din start pe lângă drum, prin arătura formalismului şi a celei mai nesincere realizări de viaţă (mimica binelui, o viaţă trăită de ochii lumii atunci când lumea ta a apus în faţa lumii iluzorii, care nu există şi care întotdeauna se va pierde undeva în trecut). Mimica binelui este o slăbiciune majoră, speranţa de mai bine este o beţie cu apă rece pe când credinţa în ce faci şi eşti aici şi acum e mult mai adevărată, mai puternică decât orice pseudo-realitate.

Cartea următoare o vei întâlni sub numele „ÎNTÂLNIRE DE GRADUL ZERO" şi reprezintă întâlnirea ta cu tine. „Tine" acum este un suflet de copil, încarnat într-un mamifer care s-a trezit cu mintea

călare pe el. Celalalt „tine" este Supraeul tău, Idealul tău viu, Matricea ta genetică Universală, Conştiința Christică (care s-ar numi mai bine Conştiința Universală), Conştienţa deplină, Atotconştiința care prin aceasta devine Omniprezentă şi Omnipotentă. Această Conştiință face obiectul unei alte descrieri într-un al treilea volum „Principiile Energiei Vii". Privind impersonal şi extrapersonal, Conştiința are chiar mai multe zone de lucru. Ea conține entitatea ta şi toate entitățile, este foarte cooperantă şi abia aşteaptă să te trezeşti, să te recunoşti şi te va ajuta ca şi până acum să-ți iei patul şi să mergi – dar acum, în picioare şi conştient de tine, de ceea ce poți face perfect liber. Nu te grăbi, mai poți să dormi, chiar este recomandat să nu te trezeşti brusc. Lejer, fără grabă, întinde-te, aminteşte-ți că de azi ai început deja o viață nouă, cu multă bucurie în inimă şi inocență în suflet, având de acum o minte nouă cu „lumina aprinsă" care valorează mai mult decât orice.

Fă primii paşi, stăpâneşte-ți emoțiile şi entuziasmul şi nu uita să îți iei patul cu tine. Nu e frumos să laşi urme în calea altora. Nu e bine să-şi amintească nimeni de viața ta, de suferința ta, mai ales tu. Priveşte-o în ochi şi recunoaşte că oricât de mult te-ai obişnuit cu ea, nu are cum să-ți mai fie dragă şi în fond nici nu-ți aparține. Era un pat în care puteai să dormi încarnări de-a rândul. Dar de ce? Acum gata, consideră că te-ai plictisit de aşa viață şi… mergi înainte, priveşte cât de frumos este acest Univers infinit, viața care acum merită trăită din plin (mai ales după ce ai dat nas în nas cu moartea, cu un trecut care seamănă cu un vis urât). Te poți ierta pentru el, oricum era un vis al inconştientei. Acum poți face din viața ta cel mai frumos vis cu putință, element cu element. Ceea ce creezi conştient rămâne, îți aparține şi te va urma oriunde vei merge căci mintea ta (împărăția ta), chiar dacă nu ai recunoaşte-o, rămâne mereu cu tine. A Ta este Împărăția, Puterea şi Fericirea, dintotdeauna pentru totdeauna, aşa, aici şi acum.

BIBLIOGRAFIE şi recomandări…

• Baird T. Spalding – „Viața și Învățăturile Maeştrilor din Extremul Orient" – [Editura Solteris]
• Bedric C. Cetin, Ph. D. – „Energia Universală"
• Arthur E. Powell – „Dublul Etheric și fenomenele conexe", „Corpul Astral…" ș.a.m.d.
• Biblia – „Vechiul şi Noul Testament + Evangheliile Apocrife"
• Carlos Castaneda – Colecția întreagă care începe cu: „Învățăturile lui Don Juan" ș.a.m.d.
• DaEl Walker – „Cristalul, această Ființă Vie", ș.a.m.d.
• Deepak Chopra – „Cele 7 legi spirituale ale succesului"… şi restul colecției sale
• Don Miguel Ruiz – „Cele 4 legăminte" și restul colecției
• Elta Universitate – Manual de Metafizică, Colecția 17, „Legile Kybalion", (www.eltauniversitate.ro)
• Editura "Solteris" – revistele „Elta" 1 – 17, „Viața pe Geea", numeroase alte materiale informative
• Edgar Cayce – „Edgar Cayce vol 1. 2, 3"
• Eduard Schure – „Marii Inițiați"
• Erick Von Danicken – „Amintiri din Viitor"
• Ernest Gunter – „Hrana Vie"
• Florence Skovell Shinn – „Jocul Vieții", „Corabia Nebunilor"
• Frederick N. Bailes – „Mintea poate Vindeca"
• Jasmuheen – „A trăi cu Lumină", „În rezonanță", „Hrana Zeilor", întreaga sa colecție.
• Jaques Le Brose – „Maeştrii Spirituali"
• Lobsang T. Rampa – „Povestea Unui Lama Tibetan", „Muntele Sacru"… întreaga sa colecție
• Marian Paraschiv – „Tratat de Nutriție al Omului"
• Max Heindel– „Astrologia Științifică Simplificată"
• Og Mandino – „Cel mai vestit vânzător din lume", „Al 12-lea înger", … colecția întreagă
• Osho Rajneesh – „Autobiografia unui mistic nonconformist"… întreaga colecție

- Paul Brunton – „Cărarea Secretă", „În căutarea Supraeului"… întreaga colecție
- Paul Ferrini – „Miracolul Iubirii"„Iubire fără condiții"… întreaga colecție
- Raymond Moody – „Raport UFO 1992", „…1995", „…1998", ș.a.m.d.
- Richard Bach – „Iluzii", „Pescăruşul Jonathan" … toată colecția
- Tobias – „Seriile Noului Pământ"
- … Majoritatea cărților apărute la: Editura Curtea Veche, Cristal Life, Geea Life, For You, Herald, Mix, Rao, Sagittarius, Solteris, Vultur Zm
- Pe Internet, o altă serie de lucrări sunt accesibile: „Cosmic internet academy", „Ambasadors Of Light", „Lightworkers", „Tobias", „www.crystalinks.com" cuvinte-cheie pe care motoarele de căutare le vor găsi la diferite adrese, care emit periodic, câteva idei despre actualitatea altor realități subtile.

O parte din aceste cărți trecute în bibliografie intenționez să le citesc la vremea cuvenită…

Pe tot parcursul scrierii acestei cărți am fost însoțit de muzica lui Jean Michel Jarre, Vangelis, Kitaro, Karunesh, Klaus Schultze, Chris Spheeris, Oliver Shanti şamd, muzică pe care o recomand celor ce doresc să continue experiența vieții în direcțiile descrise în carte.
Tot astfel recomand mare parte din filmele S.F clasice, (Star Trek, Star Wars – fiind în mare parte sugestive şi educative).

ÎN ÎNCHEIERE LAS POSIBILITATEA DE ÎNTÂLNIRE ŞI DIALOG PRIN INTERMEDIUL E-MAILULUI: ***omegandromeda@yahoo.com,*** *ACEASTĂ PUNTE DE COMUNICARE FIIND UN ÎNCEPUT PENTRU ALTCEVA. ACEST CEVA POATE FI O CONFIRMARE A FIECĂRUIA DINTRE NOI, A CEEA CE EXPERIMENTĂM TOȚI CA FENOMENE INEDITE ŞI CARE POT FI DE FOLOS TUTUROR. FAPTUL CĂ ŞTIM UNII DE ALȚII CREAZĂ O REȚEA DE LUMINĂ CONŞTIENTĂ, FOARTE UTILĂ FIINȚEI SOCIALE, ADUCÂND ÎN EXISTENȚA EI MAI MULTĂ DINAMICĂ, SINCRONIZARE, ARMONIE, UMOR, PACE ŞI IUBIRE.*